

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

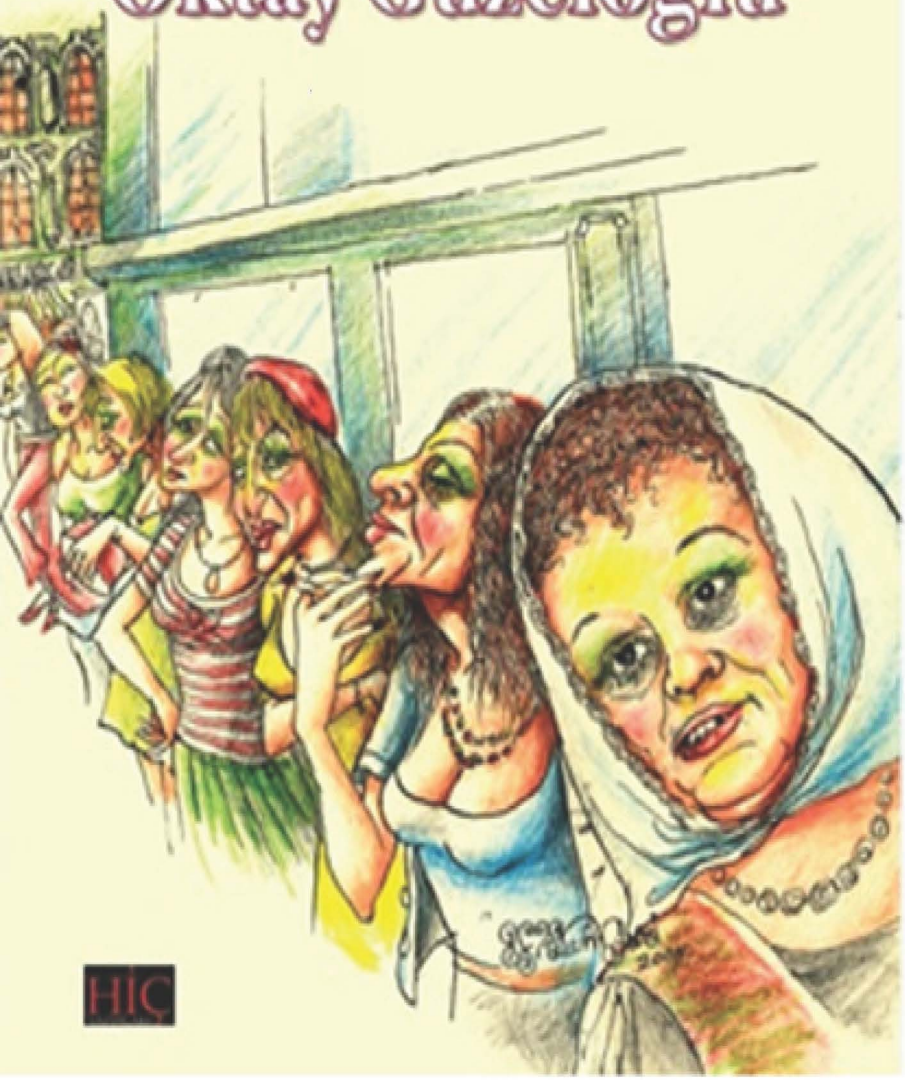
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HERKESİN KADINLARI

Oktay Güzeloğlu

HİÇ

HİÇ YAYINLARI

“YERALTI ÖYKÜLERİ”

HERKESİN KADINLARI

Oktaý GÜZELOĞLU

HERKESİN KADINLARI

Oktay GÜZELOĞLU

HiÇ YAYINLARI

ÖYKÜ – Yeraltı Edebiyatı

Genel Yayın Yönetmeni

Sibel TUNÇ

Editör

Ayşegül A. ŞAHİN

Ecem BOSTANCI

Kapak Tasarım ve Çizimler

Karikatürist Eflâtun NURİ

Proje ve Koordinasyon

Ömür HOROZ

Basım Yılı

Ocak 2015

ISBN: 978-605-84799-2-0

Sertifika No: 30249

HiÇ YAYINCILIK SİNEMA MEDYA YAPIM - KORAY DÜNDAR

Gazeteci Erol Dernek Sokak Sinema Evi No:8 Kat:4 Beyoğlu /
İstanbul

Tel: 0212 243 56 43 Fax: 0212 243 56 43

www.hicyayinlari.com / koray.dundar@hicyayinlari.com

*Tüm hakları saklıdır... Hiç Yayınları-Koray DÜNDAR'ın izni
olmadan, fotokopi yöntemi dâhil, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez.*

BASIM

KİTAP MATBAACILIK LTD.ŞTİ.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İSTANBUL

Tel: 0212 482 99 10 Sertifika No: 16053

HERKESİN KADINLARI

Oktay GÜZELOĞLU

Yastıkları kaldırımlar, yorganları gazete kâğıdı olan
kadınlar, zamanın eskittiği güzelliklerini karanlığın
yardımıyla gizlemeye çalışırlar ve güneşin biraz daha
geç doğması için doğaya yalvarırlar

DÜŞLERİ YARIDA KALDI...

Eflâtun Nuri'nin eşi, bir yıldır İzmir'deydi. Eşini İstanbul'a çağırdı çünkü çıkacak kitabını ona ithaf edecekti... Bir de hayali vardı. Kendi, 60 yıldır giymediği beyaz takım elbisesini, eşi de düğününde giydiği beyaz gelinliğini giyecek ve birlikte imza günü yapacaklardı.

Eşi, elbiseleri yıkamış, ütölemiş ve Baba'ya haber vermişti. Baba bu heyecanla, eşinin dönüş gününü beklerken, "ölüm haberi" geldi. Yıkıldı...

"Kitabın önemi kalmadı Oktay be" dedi. Gözleri yaşlandı... Kitabın çıkışı uzadı. Sonunda çıktı ama kıymeti harbiyesi kalmamıştı...

EFLÂTUN NURİ ANISINA İTHAFIMDIR

EVDE BİR GECE

Beyoğlu sokaklarını adım adım arşınlamayı çok severim; daha çok da, arka sokakları, gariban otellerini, boktan sekizinci sınıf birahanelerde rakı içmeyi... Oralarda takılan, or.spuların, ibnelerin, garibanların, garsonların, komilerin, birahane sahiplerinin hepsini, hatta oralarda içmeye gelen, sürekli takılan müşterilerin de çoğunu tanırım. Konuşmasam da göz aşinalığım vardır. Yaşamlarını yazdıklarım, yazamadıklarımın dalga geçer “Bak ben daha meşhurum, seni niye yazsın ki...” diye birbirlerine takılırlar. Yazamadıklarım da, “Ne zaman yazıcan, bizi” diye sitem ederler; sanki ben bu hayata, sırf bunları yazmak için gelmişim gibi... Vaktim yok diye geçiştiririm. Eğer bunları yazsam ömrüm yetmez, eh insan ömrü de kaplumbağa gibi üç yüz sene değil ki... Neyse, geçenlerde çok üşütmüşüm yatağa düştüm, evde yatıyorum. Kulaklarına gitmiş, birbirinden habersiz, üç ablam da kısa aralıklarla ziyaretime geldiler. Önden gelenin bir arkasında gelen, önce gelenle “Vay or.spu ne zaman geldin”, diye selamlaştılar. İşte böyle

böyle, Sevgi, Ayşe ve Fatma davetsiz misafirimdiler. Gerçi hiçbir evimin yabancıısı değildi. Biri çorba yaptı; diğeri pilav, salata derken, sofra kuruldu. Ama ablalar için bir eksik vardı, rakısız yapamazlardı. Olmasa ama tahmin ettiğim gibi hiçbirinde para yoktu. Varsa bile çıkarmazlardı. Birbirlerine baktılar; sonra, “Sende para vardır, niye çıkarmıyorsun or.spu”, “Hadi be kızım, nereden olsun, iş mi var?”, “O zaman içmeyelim.” diyerek sofraya oturdular ama boğazlarından geçmiyor, yiyemezler. Aralarında, “Çıkar birilerine ısmarlatırız.” falan gibi konuştular ama nerdee... Hepsini iyi tanıyorum. Dışarıda hava buz, müşteri bulamazlar, benden daha iyi biliyorlar. Müşteri bulsalar, bana gelmezlerdi. Ulan onları iyi anlıyordum, ama şimdi bunlara, rakı alsam, sabahı ederler. Hastayım, çekemem. Rahat içseler bir şey demem, ama içince bu üç or.spu birbirini yer; aklımın kasıklarından bunları geçiriyorum ama baktıkça da, üzülüyorum. Durumlarını biliyorum, ekonomi kötü, kötü olunca da, fatura bunlara çıkıyor çünkü müşterileri küçük esnaf, kalfalar, işçiler falan... Eh iş yok, memleket bitmiş. Eee müşteri yok, ablaların işi kesik... Neyse fazla dayanamadım. İki büyük rakı aldurdım. Sevgi hemen atladı, bakkala gitti, kaptı rakıları geldi. Bunlara anca yeter. İçtiler, aralarında muhabbete daldılar; birbirlerine kendi adamlarını kötülediler, hayatı kötülediler, hükûmete küfür ettiler... Birahane patronlarına küfür ettiler... Vakit geçtikçe, kafaları bulunca da biraz evvel kötüledikleri beraber oldukları adamları övdüler. Sonra tekrar adamlarına sövdüler, hayata sövdüler. İşte en önemli bölüm, bu bölümde “Yaz be abi beni, n’olur yaz, her şeyi anlaticam, yaz beni...” diyerek, teker teker üzerime geldiler. Ben de, “Hastayım, siz tek tek kısa kısa kendinizi anlatın, bakalım hangini-

HERKESİN KADINLARI

zin hikâyesi güzel.” dedim. Birer bölüm geçtiler, ulan ben de hastalığımı unuttum, bunlara takıldım gittim. Hatta bir duble de rakı attım, efkârlandım. Sonunda Sevgi, “bak abi, benim derdim, daha büyük” dedi, ama diğerleri, “senin derdin niye büyük or.sbu, bizimki küçük mü?...” Hep beraber Sevgi’ye yüklendiler sonra birbirlerine küfür etmeye başladılar. Konu, hangisinin derdi daha büyük. Ulan ben biliyordum bunun böyle olacağını; bunlar içti mi birbirini çekemez, maraza çıkarırlar. Ama başladık bir kere, sonunu bekledim. Evet, sonunda birbirlerine küfür yetmedi, sille tokat kapıştılar. Hasta sesimle bağırdım, ayrıldılar. Sevgi onlardan biraz daha genç olduğu için çekemiyorlar... Ulan ne hayat be, yaşlandıkça çok büyük matahmış gibi birbirlerini kıskanıyorlar, sanki bir dairede çalışıyorlar da terfi edecekler. İşte batakhane insanların da aynı diğer yerlerde yaşayan kadınlardan hiç farkı yok. Hayat işte... Bu hayatta olmayan diğer kadınlardan farkları, bunların vesikaları, onların diplomaları var. Ayrıca tek fark da mekân farkı, ama kadın işte her yerde kadın... Kıskançlıklarıyla, yaşıyla, işiyle hep aynı... Ben, “Susun” dedikçe bağırdılar, “Durun” dedikçe kapıştılar. Kalktım kapıyı açtım, hepsini birden kovdum. Camdan aşağıya baktığımda, sanki biraz evvel kavga eden onlar değilmiş gibi, “Nasıl kovdu bizi” gibi kelimeler kulağıma geldi ve gülerek, soğuşun içinden yürüyerek bilinen batakhanelerine doğru yollandılar. Benim aklımda da Sevgi’nin ibne olan kardeşinden bahsederken, “O bizim evin tek erkeğiydi be abi, onu ben büyüttüm.” sözleriydi. Pencereyi kapadım, yorulmuşum...

AYTEN ve SEMAHAT

Külüstürümle, dudaklarımda kocaman bir ısıklık, ölüm gibi durgun havanın boşluğunda giderken, bir kadının el etmesiyle durdum. Arabanın kapısını kopartır gibi açıp, girdi. “Merhaba abi” dedi. “Bu saatte ne arıyorsun?” dediğimde, “Adım Semahat, Erzurum Kerhanesi’nden kovuldum, Lüleburgaz Kerhanesi’ne gideceğim. Kâğıtlarım gelmedi...”

Bunları, peltek diliyle bir solukta söyledi. Açık tavrı hoşuma gitmişti. Gece insanların arasından geçerek eve doğru gelirken, “Abi be karnım aç.” dedi. Bir sabahçı bakkalın önünde durdum. “Ne yersin?” dediğimde, “Ne alırsan al abi, rakı da severim.” dedi. Bakkala girmek üzereyken, “Sucuk da al abi” diye seslendi. Peynir, zeytin, salam, rakı ve büyük bir kangal sucuk aldım. Poşeti onun kucağına vererek arabayı çalıştırdım. Tam kalkmak üzereyken, “Abi abi bir dakika!” diyerek heyecanla ara-

badan fırladı. Sokağın sol köşesinde, kaldırımda içki içen, bir kadınla bir erkeğin yanına hızla koşup kadına sarıldı. Bir iki dakika içinde arabaya doluştular.

“Abi bak Ayten ablam, Erzurum Kerhanesi’nden” diyerek tanıştırdı. Adamı tanıştırmadı. Evin önüne geldiğimizde “Dayı kim?” dedim. “Allahın misafiriyim gardaş” dediğinde Ayten atıldı, “S.ktirlan in arabadan! Bir kapıda iki dilenci olur.” diyerek tanıştırılmamış adamı attı. Biz de elli sekiz basamaktan sonra eve girdik. Yer sofrasını ortaya koydum. Ayten ve Semahat sofrada yan yana oturdular. Sıkı bir muhabbete tutuştular. Ben de yer yatağına uzandım. Uyuyup kalmışım. Ne kadar zaman geçmiş bilmiyorum, gözümü açtığımda, muhabbet devam ediyordu. “Afiyet olsun” dedim. Bu ses üzerine Semahat, “İyi ki uyandın be abi, tuvalete gidecektim de...” dedi.

“Gitseydin, benimle ne ilgisi var?” dediğimde, “Olsun be abi, bir şeyin kaybolur, bizden bilirsin...” Bu kadar ince bir düşünceyi ilk defa bir hayat kadınından duyuyordum. Utandım. Semahat helâya gitti. Ayten, ne iş yaptığımı sordu. “Tiyatrocuym” dediğimde, kendisinin de çadır tiyatrolarında bir ara dansözlük yaptığını, meslektaş olduğumuzu söyledi. Ben “Öyle değil” dedikçe “Biliyorum, biliyorum” diye kestirip attı.

Bu arada Semahat helâdan döndü. Damdan düşer gibi, “Abi bu Ayten ablam var ya, bana Erzurum’da ne yaptı bir bilsen, beni nelere alıştırdı” dedi ve konudan konuya geçerek, geneleve nasıl düştüğünü, tımarhanede niye yatıştığını anlattı.

Semahat, fakir bir ailenin geliniyken on yaşındaki erkek

HERKESİN KADINLARI

Herkesin Kadınları

Herkesin Kadınları

çocuğu beyninden hastalanmış, doktorlar mutlaka ameliyat olması lazım demişler. Çok para lazım, satılacak bir şey olmadığından, komşuları olan bir kerhanecinin yardımını ve ailenin de ortak kararı ile Semahat Lüleburgaz Kerhanesi'ne satılmış. Ameliyata giden çocuğunun sağlık haberini beklerken, müşteri vizitesinde ölüm haberini almış. Kafayı yitirip, doğru tımarhaneye... Bu arada kocası da tek taraflı boşanmış.

Tımarhaneden çıkış. Tekrar genelev. Samsun, Çorum, Sivas ve Erzurum genelevlerine satılıp durmuş.

Semahat bunları doğal anlatıyor ve sonunda bütün suçu kadere yüklüyordu. Tek suçlu: KADER!

Bir ara yine “Abi bu Ayten ablam var ya bana ne yaptı.” diyerek kaderinden koptu, gülmeye başladı. Tam anlatacakken Ayten’in gözüne bakıyor, vazgeçiyordu. Sonunda, “Valla Ayten abla, anlatmazsam bir yerlerim şişer” diyerek yerinden kalktı. Ayten’e arkadan sarılarak yüzünü gözünü öptü durdu. “Abi yabancı değil, n’olucak” dedi. Ayten, “Ağzına sıçtığımın delisi, abiyi kaç senedir tanıyorsun? Anlatırsan anlat!” dedi kızgınlıkla.

Bu sözlerden cesaret alan Semahat çocuk gibi “Abi, ben bir gece uyurken oramda bir şeyler geziyordu. Ses çıkarmadım. Uykumun arasında birisi bana şey yapıyor zannettim. Gözümü açtım ki bir de ne göreyim, Ayten ablam değil mi?”

Bu arada Ayten, gözlerini Semahat’a vurmuş dalgın dinliyordu. Baktığını fark edince, “Abi valla bacakları çok güzel bu delinin” diyerek Semahat’ın eteğine asıldı.

“Kapat kapat!” dedim. Kılı bacakları gördüğüm.

Semahat devam etti. “Aytan ablam beni sabaha kadar sevdi. Benim de hoşuma gitmişti. Artık gecelik müşteri almıyordum. N’olucak be abi pis pis herifler. “Senin de hoşuna gitmiyor muydu, söylesene abiye or.spu“ dedi Ayten.

“Doğru be Abi... Ayten ablamla yatmak daha iyiydi” diyerek Ayten ablasını destekledi ve karşılıklı kahkahalar atmaya başladılar. Semahat’ın peltek dili içkiden daha da peltekleşmiş, konuşmaları daha bir sevimlileşmişti. “Sonradan Ayten ablam Erzurum’dan kovuldu. Kaçarken Sevim’in paralarını da çalmış” dedi. Bu laflara Ayten çıldırarak, “Manyak, çaldıysa çaldım, n’olucak, az mı emeğim geçti ona? Hem ben kovulmadım. Kendim kaçtım. Ağzına sıçığımın or.spuları yaşlandık diye konuşuyorlar. Sanki bunlar da benim gibi olmayacaklar. Aha bu deli ne güzeldi. Şimdi g.tüme benzemiş” dedi. Semahat hemen atıldı, “Aytan abla, Ayten abla, demin Abi uyurken kız hâlâ ne güzelsin demedin mi?” Bu sefer de Ayten “Güzelsin, güzelsin. Şaka yaptım” diyerek Semahat’a yılıştı. El kol hareketleriyle cilveleşerek gülmeye başladılar.

Birazdan Semahat “Abi benimle yatıcan mı?” diye sordu. “Bu da nereden çıktı şimdi?” dediğimde, “Yok be abi, belki canın çeker. Hem bir şeyler de aldın...”

“Boş ver be kızım, ben o niyetle almadım” dedim. Araya hemen Ayten girerek, “Tabi kızım, abi okumuş adam, kitaplarına baksana, hem sana mı kaldı abi?”

Bu konuşmasında beni yüceltmeye çalışırken, Semahat'ı kıskandığı seziliyordu.

Semahat “Tabi be abi, bir şeyler ısmarladılar mı karşılığını istiyorlar da...” dedi.

Bu arada sabah güneşi de sarışın bir fahişe gibi odaya girmişti. “Biz artık gidelim” diyerek toparlandılar. Sofrada koca kangal sucuk hariç, diğerlerinden birer parça kalmıştı. Çıktılar.

Sonraki günlerde, Beyoğlu'nda Semahat'e rastladım. İş bekliyordu. Kâğıtlarının gelmediğini söyledi. Konuşurken gözleri, kerhane camından bakma alışkanlığından olacak, geleni geçeni süzüyordu. Ayten'i sordum, çiçek satıyormuş. Akşamları birlikte kalıyorlarmış.

Daha sonraları hiç görmedim. Galiba kerhane kâğıtları gelmişti...

BEN, BERBER, SANAT VE PANTER

Gece'nin karnında tiz bir ses, "Bir dakika lan" diye patladı. Durdum ve döndüm, karşımda ki sesin sahibi tanıdık. "Merhaba bana mı söyledin?" diye sordum. "Sus lan!" dedi "Allah Allah!" dedim. İçimden, bu herif bana takmış, acaba niye? Adını bile bilmem, yalnızca takıldığım mekânlardan göz aşinalığım var, ayrıca hiç sevmediğim dilde ve tonda konuşuyor. Hani benim de bir huyum var. "Ulan mulan" denildi mi bütün damarlarıma tik girer gerilirim. Neyse, "Ne var lan, bir derdin mi var?" dedim. Benim bu lan kelimesiyle bağırmam onu hafif ürkütmüş olacak ki daha düşük sesle: "Sen hiç delikanlı değilsin" dedi. Haydaa!.. Ulan herifin sesi hem düşük hem de racon kesiyor. "Ulan oğlum derdini söyle. Sen delikanlı ol yeter." Bunları taa gözlerinin içine bakarak söylemiştim. Bu âlemde insanlarla konuşurken gözlerinin içine bakarak konuşacaksın, rahatsız edecek-

sin. Daha şimdiye kadar göz göze konuşan bir insan görmedim, kadınlar hariç... Hemen kafalarını ya yan tarafa ya da öne eğerler. Neyse sesi daha düştü ve “Birsen sana tav değil mi?” diye sordu, afalladım. “Birsen de kim” dedim? “Benim eski manita” dedi. Duraksadım, işin rengi belli olmuştu. Kafamdan âlemin kadınları geçti ve “Birsen dediğin Panter Birsen mi?” dedim. “Bak nasıl tanıyorsun?” dedi. “Tabii be anam tanırım, senin manita o mu?” dedim. “Tabii o ama hep seninle otururken görüyorum. Geçenlerde; “ben ona takılıyorum” dedi. Off ulan off! İşte cinayet böyle çıkıyor. “Yok, be aga tanırım da kardeşim gibidir, ben herkesle otururum, benim işim ayrı, öyle bir şey yok, olmaz da. Seni kıskandırmak için söylemiştir. Hadi kalk gidelim yanlarına, ganyan birahanesinde, orda gördüm. “Hadi gel” dedimse de bu sefer de o sessiz kaldı. Kafası önde, sağ eli pantolonun arka cebinde, ceketi elini kapatıyor. Bu âlemde sessiz insan beni korkutur. Nolur olmaz aradaki mesafeyi fazla kapatmamak gerekir. Ben de suskunum, şimdi ne olacak. Öylece duruyoruz karşılıklı, hafiften terledim, soğuk ter işte böyle... Bir an tekrar konuşacaktım ki yavaşça, kafasını kaldırdı, ben de kendi kendime “Boşver bir şey söyleme” diye tembihledim. O konuştu ve “Boş ver sen ona bir şey söyleme, ben icabına bakarım.” dedi. “Nasıl?” diye sordum, o yine “Tamam boşver sen, kusura kalma” dedi ve arkasını döndü, yürüdü ve ilk ara sokaktan sıyrıldı. Yerimden hiç kıımıldamadım. Biraz sonra ben de geri dönüp çıktığım birahaneye geldim. Beni görenler: “Ooo hocam gitmedin mi sen” dediler. Zoraki gülerek, “Daha kafam olmamış, gitsem uyuyamam.” diyerek, boş bir masaya oturdum. Rakı söyledim. Daha ilk yudumu almadan bizim kaptan damladı. Kaptan dediğim de, bir

yerlerden eski bir kaptan şapkası bulup takmış, bir ayağı topal, yani sahte kaptan. Palavracı sinyalci bir arkadaş, rakısını doldurdu. O ara, “Senin tadın kaçmış” dedi. Kurnaz, gözünden bir şey kaçmaz. “Yok.” dedim ama yemedi. “Ben anlarım, seni tanırım, atma.” dedi. Ulan âlemde herkes kurnaz, herkes insanı benden iyi tanıyor. Bu adamlar, diplomasız psikolog. Rakıları tokuşturduk, akşam içtiklerim uçup gitmişti, geceye kaldığı yerden tekrar başladık. İlk söze ben girdim, “Kaptan, bu Panter Birsen’in adamı kim?” diye sordum. “Haa şu pis karının mı? Onun adamı madamı olmaz be abi. Söğüşler, para bitti mi şut. Son bir berber vardı, attı galiba” dedi. “Nasıl bir adam?” diye sordum. Orta boylu, kara bir tip, fazla konuşmaz haa bi de cebinde galiba devamlı bir ustura varmış. Soranlara “Bu benim sanatım.” diyormuş. Kaptan konuşurken aklım geriye sardı, herif kaptanın dediği tipti, eli de göt cebindeydi, demek sanatı da!.. Vay be! Biraz aptal olsak adam bizi sokakta traş edecek. Kaptanın “Noldu daldın abi” lafıyla masaya döndüm. “Hiç” dedim. Sonra olayı anlattım. “Ben anladım zaten” dedi. “Fena adam değilmiş ama senle ne işi olur? O or.spu gazlamasın, sen de bunlara fazla yüz veriyorsun?” “Yok be oğlum, ben onlarla otururum ama senin dediğin gibi değil”. “Biliyorum abi biliyorum, sen kendi işini yapıyorsun, bizi dinliyorsun, yazıyorsun, kafana göresin, seni severim.” “Boşver kaptan traşı uzatma” dedim, dedim ama kaptan uyanık, farkında olmadan ben de endazeyi kaçırıyorum galiba, suratım da yumuşak, bazen böyle göze kestirenler de oluyor, daha önceleri de çok başıma gelmişti. Bu yüzden böyle böyle derken, içeri Panter girdi. Kaptan hemen atladı. Panteri masaya çağırdı. Panter geldi. Beni öpmek istedi, “Nezleyim.” dedim, oturdu bira söyledi.

Yine kaptan sordu, “Kızım sen ne ayaksın, berberi ne yaptın?” dedi. Panter sinirli “S.ktir be kaptan, berberi mermeri parası yok. Tarzan bir iki takıldık, yüz buldu, yok onla oturma yok bunla oturma. İbneye bak, sanki beni o besliyor. Geçen gün de, seni göstererek, “Bak artık ağabeyle takılıyorum” dedim. “N’oldu? Bir şey mi var? Belki korkar da peşimi bırakır ibne” dedim. Kaptan araya girerek “Bak kızım sen manyak mısın? Ağabeyin yoluna çıkmış, beraber misiniz” diye sormuş. “Öyle değil mi abi” Bu arada Panter ayağa dikildi, “Vay ibne! Ulan ben onu bulurum. Göt bunlar be abi, sahte kabadayı, aç kabadayı bunlar...” diyerek oturdu, birasını yudumladı. Ben de sinirlendim “Bak kızım böyle yalandan da olsa bir delikanlıya böyle şeyler söylenmez.” derken Panter, “Şeyimin delikanlısı bunlar...” falan filan... Bu arada bütün birahane bizi dinliyor. Beni tanıyanlar uzaktan s.ktir et gibilerinden kafalarıyla işaretler yapıyorlar. Off!.. Sıkıldım bir an, bağırışım, “Kalk kızım masadan” diye. “Ne var be, n’oldu?” diye kekeleyerek. “Sen de bunlara uydun be abi” diyerek kalktı. Bir şeyler geveleyerek başka masalara doğru gitti. Ben de bir an sinirlendim ama hemen kendime döndüm. Rakımı fonditledim, bir anda eski lümpenliğimi giymiştim. Bu halime kaptan da şaşırdı. Neyse, rakı rahatlattı. Neden niye niçin kelimeleri beynimde kol geziyor, beynimin duvarlarını dövüyordu. Kaptanın “İyi misin?” sözleri, beynimin dövülmesini durdurdu. “Kusura bakma kaptan, ben bazen böyle olurum.” dedim. “İyi yaptın, bu or.spulara böyle yapacaksın, bunlar bundan anlar.” dedi. “Tamam tamam kaptan uzatma” dedim. Bu arada, masaya kaptanın dostu geldi. Eski travestilerden Seren. “Naaberaabii” diyerek, elimi sıktı. Kaptanla kucaklaştılar, içice oturdular, bira söyledi.

Kaptan saniyede olayı Seren'e geçti. Seren tüm kaşarlılığıyla, "Vay kaltak!.. Abiyi niye karıştırıyor, sen bunlara aldırma aabii" diyerek akıl da verdi. Sessiz kaldım, sonra niye bu kadar uzattık diye de kendime kızdım ve onları orada bırakıp temiz havaya attım kendimi. Derin derin nefeslenerek kendime geldim. Doğru evimin yoluna uzandım. Geldim ve yazdım. Sonra yazının devamı geldi. Tamamladım. Çünkü o gece Panter meyhane çıkışı berberinin sanatıyla apış arasından kesilmiş...

DÖRT BİLEZİKLİ TAVŞAN

“Benim bileğimi kesecekmiş.” dedi.

“Anlamadım kim?”

“Hırsız Bit’i tanırsın, buranın adamı olacak sözde. İnsan kendi sokağının insanına saldırır mı? Bir kere boğazıma bıçak dayadı.”

“Kızım sen de bu aç sokaklarda altın bileziklerle geziyorsun.”

“Ne yapıim, süs diye takmıyorum ya! Yarın bir gün ortada kalırım, hasta olurum. Ne olacağım belli olmaz, topu topu dört tane bilezik, zorla aldım valla. Evde de bırakmam, hırsız çok, iki kere soydular evi.”

“Erken git evine be kızım. Her gün sabaha kadar gezip içi-yorsun.”

“Yok be, o kadar içmiyorum. Sahte, sulu rom içiyorum. Hanzolar anlamaz. Anladılar mı, “Para vermeyiz.” derler. Ama bir-iki tatlı söz, bağlarım. Pezevenkler!.. Evde karılarına söyleyemediklerini bize söylerler. “Am.nako-yiim” derler. Ben de, “Emine kim?” diyorum. “S.ktir” dediler mi, “birazdan süslenirim” deyip geçiştiriyorum. Hoşlarına gidiyor, komiklik yapıyorum. Bu âlemde hep “delikanlısın” diyeceksin ibnelere, puştlara!.. Amaan böyle işte... Yaş 45 olmuş. 28 senedir âlemdeyim. Babam bir de 11 erkek kardeşten sonra adımı Şükran koymuş. Bu âleme düşeceğimi bilseydim valla doğmazdım.”

“Kızım senin elinde mi?”

“Doğru be, s.ktir et Şükran’ı. “Tavşan” daha iyi, zararsız hayvan, benim gibi. Bak, hapishaneden çıkmaklık gön-dermiş bir müşterim” diyerek gösterdi.
(Hapishane işi boncuklu üzerinde de “tavşan” yazıyordu.)
“Oooy! Hapishanelere kadar adım düşmüş” dedi.
Kahkaha attı,

“Hadi seni bu akşam bir yere götüreyim, valla para benden. Paspal bir yer ama neşeli. Bir de dönme var, şarkı söylüyor. Ben bu dönmeye bilmeden âşık oldum. Ona âşık olduğumu söyledim. “Ay ben de sizdenim” dedi. “Niye pantolon giyiyorsun?” dedim. “Sen de giyiyorsun ya” dedi. Valla ne güzel çocuk, bir içim su, acıdım. Dönmüş. Onu dinlemeye gidelim, çok acıklı söylüyor, söylerken ağlıyor valla.”

“Sen de ağlıyor musun?”

“Doğru be, ben de ağlıyorum.”

“Yahu Tavşan canım istemiyor” dediysem de ısrar etti.

“Kaçta gideceğiz?”

“Gece 12’den sonra bizim lokantada iş bitiyor. Zaten 2’de çıkıyor dönme, onun için gidiyorum. Orada keriz de çok, ısmarlıyorlar ama bu gece olmaz. Ben sana ısmarlayacağım, söz...”

“Adamın var mı?”

“Yok be, bizde adam mı durur? Zaten az para kazanıyoruz. Sen şimdi güzel adamsın, durur musun?”

“Beni karıştırma.”

“Delikanlı adamsın sen.”

“Bırak kızım nereden çıktı bu laflar?”

“Tabii sen delikanlısın, bizim patron abla da söylüyor, ser-serilerden çok korudu bizi” diyor.

“Yahu, bırakın bu lafları, ben kabadayı değilim, beni severler o kadar.”

“Ben de seviyorum seni. Bak yanlış anlama, kardeş gibi seviyorum.”

“Nasıl seversen sev be kızım...”

Tavşan çirkin, sekerek yürüyen, zayıf, sarıya boyanmış saçlı, 5.sınıf meyhanelerde çalışan, “vesikasız” bir or.spu. Yüzünün çizikleri yaşanmışlığın kırık düşleri gibi durur alnında.

Gece buluştuk. Doğru dönme şarkıcıya... Ooo! İçerisi toz duman... Abiler, ablalar, travestiler, ibneler, hanzolar yığılı. Küçük bir yer. Kenarda zorla bir yer bulup oturduk. Sahnede bir menopoz karı şarkı söylüyordu. Tavşan herkesle samimi, selamlaşıyor. Ben de kafamla selamlıyorum tanımadığım insanları.

Birer double rakı attık. Aslında, ben bir atana kadar, Tavşan üç double attı. Arada bir, yalandan çılgılla gülüyor, kafasını omzuma vuruyor, etrafa fazla havalı poz atıyor.

Saat geldi ve anons... Dönme şarkıcı çıkacak, bir alkış bir alkış, ısıklar gırla... Sanki Zeki Müren çıkıyor. Önce sesi, sonra kendi çıktı. Sahne yirmi beş santim yükseklikte, üç metre genişlikte vardı. Ses ayarı yüksek, insanlar yüksek sesle konuşuyor. Fakat gürültüde laflar havada çarpışıyor, davulcu osuruğu gibi boşa gidiyor. Tavşan, kulağıma eğilmiş anlatıyor. Anlamıyorum zarını patlatacak. Dönme şarkıcı, dönmüş sesiyle, kendini yerden yere atarak acılı şarkılar söylüyor.

Bir ara yanımıza geldi. Bize, bilhassa bana “Yazık değil mi sana” şarkısını söylüyor. Tavşan kızdı, kıskandı.

“Git lan ibne, dönme!” diyerek tersledi. Dönme de, şarkı arasında,

“Or.spu!” diye bağırdı, mikrofonda patlayan sesle.

Bir anda ortalık karıştı. Birisi geldi, Tavşan’a bir sürü küfür yağdırdı. Tavşan sarhoş, abuk sabuk küfürler ediyor. Laflar bana da çarpmaya başladı. Geleli üç saat olmuştu. Üç saattir nöbet tutan suskunluğum, kendini adamın üzerine attı. Sonunda, sağ kaşım yaralı kanlı, Tavşan’la üç-beş, belki de daha fazla yumrukla kurtulmuş olarak, sokaktaydık. Tavşan, hâlâ “İbne dönme, benim yanımda sana asılıyor, yazık değil miymiş sana. Ne var lan ibne! Çirkinsem ne günahım var, yaradan utansın, çirkinim lan! Sana ne ulan, sana ne dönme, ibne!” diye ağlıyor, bağırıyor.

O sarhoş, ben sarhoş...

“Eve bırak beni” dedi.

Sakinleşmişti. Kolumda, perişan evine gittik.

Kapıda,

“Hadi çık yat” dedim.

“Sen de gel, gel valla saldırmam” dedi.

“Kafam çok iyi” dediysem de evine girdik, yattık.

Sabahleyin üzerimde bir ağırlık vardı.

Tavşan’dı...

GÜLBAHAR

Gülbahar sesini, ağzının kınından bir Bursa bıçağı gibi sıyırdı. Taa, gözlerimin içine sokarcasına anlatıyordu.

“Elimden yazı gelse, yazacağım hayatımı ama okumadım ben. Bilmem yazı. Köydeki anama, komşu talebe yazar mektuplarımı. O okur gelen mektupları. Sen şimdi yazsan beni, yine sen okuyacaksın bana. Valla içimden bir şey, yazdırma kendini diyor, sonra okursun bana. Korkarım yaşadıklarımın, bir de korkarsam, sonradan başıma geleceklerden hep korkarım. Bu korku yaşatmaz beni be abi... Yazma abi sen beni... İşte anlattım her şeyimi ama yazma ne olur. Korkutma beni, yaşat abi beni... Bilmesinler neymiş açlık, neymiş hasret, neymiş okumamışlık... Yazma abi yazma, öğrenmesinler karanlığımı. Yalan yaz abi... Gülbahar toktu de, çok okumuştur de... Ondan öğrendim de her şeyi ama n'olur abi yazma anlattıklarımı. Korkutma beni. Başkalarına güzel yaz, güzel yaz be abi... Ben sana anlatırım gene ama yazma. Şimdi dersin ki, ben bunları yazmazsam kim bilecek böyle hayatların olduğunu, haklısın... Yaz abi, yaz ama beni yazma, adımı

koyma, bana okuma, ben yine anlatırım sana. Bak babam da, yedi erkek kardeşimden sonra doğmuşum. Baharda doğmuşum, doğduğumda gülüyormuşum... Onun için adımı GÜLBAHAR koymuş... Yaa abi, hani, hani gülmek, gülmek nerde..." dedi.

O sönmüş yeşil gözlerinde, yaşanmışlığın bilinci vardı, rehberi yoktu. Onun yaşadıklarını anlayabiliyordum, fakat fazla bilmiyordum, çünkü giyinmemiştim onun yaşadıklarını... Ve yazdım, kendisine okumadım. Gülbahar'ın hayallerini kurşuna dizmişlerdi. Yarınlara inanmıyordu, geceyi yırtarak yanımdan koptu, gitti. Ben de biraz sonra kalktım. Hava yağmurluydu, yürüyordum. Yağmur sanki şarkı söylüyordu. Yalnızca ben duyuyordum şarkının sesini, Gülbahar'ın şarkısını... Sokağa atılmış bir izmarit gibi, savrularak yürüyordum.

Sabaha karşı, yarısı yıkık bir duvarın üstüne oturdum. Şafağın söküşünü gördüm. Beyoğlu'nun şafağı hiçbir yerin şafağına benzemiyordu. Yüreğimin içine çivi çakar gibi söktü. Kalktım yürüdüm, söktüğü yere doğru... Korkuyordum, ilk defa seyrettim şafak söküşünü, bu durumu kaç kere daha görebilirim diye düşündüm. Belki de göremem, belki de bir şafak söküşünde, bu sokaklarda birileri cesedimi görür, bağırırlar, "Bakın bakın bir şarapçı yahut da bir esrarkeş ölmüş." diye koşuştururlar... İşte o şafak vakti, neden, niçin korktuğumu, yalnız ben bilirim... Bu düşüncelerle şafağın üstüne üstüne yürüdüm, yürüdüm... Söküşü durdurmaya çalışacakmış gibi kollarımı iki yana açarak yürüdüm... Ayşelerin, Fatmaların, Ahmetlerin, Mehmetlerin, Gülbaharların ve benim üstüme sökme, sökme, sökme diye bağırdım, bağırdım bağırdım; kendi terimde boğuluncaya kadar...

BİRSEN'İN HİKÂYESİ

Vurdular. Beş metre yakınımda, hem de gözümün önünde vurdular... Seyrettim, evet evet seyrettim... Bir insanın bağırsaklarının gövdesinden fırlayışını gördüm, kusa kusa seyrettim. Bir sırtlan gibi saldırdı, insan değildi. Şiddetin vahşetin bir resmiydi. Acımadan pis paslı kocaman bıçağıyla vurdu.

Bu vuruluşa her şey şahitti. Duvarlar, kaldırımlar, çöpler, gök, yer, her şey şahitti... Bir şey yapamadım, yapamazdım... O vuruşlardan ben de korktum. Donmuş, korkumla, yalnızca vuruluşa baktım, kıyımdayamadım, çok korkmuştum. İlk defa, bu kadar yakınımda çığlık çığlığa birini vuruyorlardı; hiç acımadan, durmadan, sürekli koca bıçağını sokup sokup çıkarıyordu. Kısa sürede her yerinden kan fışkıran bir çeşmeye çevirdi zavallı gövdeyi. Vurulanın ilk çığlığı, insanın kanını donduruyordu... Son çığlığı yoktu! Saniyeler içinde kendime gelmeye başladığımda, vuran it, kanlı kocaman bıçağını, zavallının gövdesine silerek hızla karanlık sokaklara daldı, kayboldu... Ben elim ayağım tu-

tulmuş vaziyette kalmışım; ne yapacağımı düşünürken so-
kağı birden kadın çığlıkları doldurdu. “Aaay! Birsen’i vur-
muşlar!”

İşte bu çığlıklar ve sesler beni kendime tam olarak ge-
tirdi. En az beş dakika yaşamdan kopmuştum.

Bütün olan biten, beş dakika içinde olmuş bitmişti.

Vurulan Birsen’in birlikte çalıştığı sekizinci sınıf ser-
mayeleri, teker teker Birsen’in başına üşüştüler. Kimi
“Aaa kız kim vurmuş?” kimi “Nebilim ben yaa!” gibi
sözcükleri havaya sallıyordu.

Sözcükler karanlık, soğuk havada uçuşup gidiyorlardı...

Bu ara, yakın arkadaşı Şükran, bana dönerek “Kim vurdu
abi? Sen gördün mü?” diye sordu. “Adını bilmiyorum
ama buralarda sık görüyorum, kısa boylu, kalın bıyıklı,
kabarık saçlı biriydi...” dedim. Şükran çığlığı bastı.
“Aaay! Osman bu, vay or.spuçoğuuuu... Parasını yedi
yedi bitirdi. Şimdi de canını almaya geldi haa!”

“Vay ibne vay!” diye devam edecekken, çopur suratlı
Sevim, eksik dişli ağzıyla, “Aaa Osman vurmuş, vay
pezevenk! Akşamdan beri dükkânın önünde dolanıp du-
ruyordu. Camdan gördüm gördüm de, karanlıkta fazla
fark edemedim” Araya, ağdalı ağzıyla, gök gözlü Artiz
Pervin girdi. “Vay! Namussuz vay! Ne istedin kızıdan...”

Ama şekerim Birsen de çok kazık attı adama.” dedi.

Şükran araya atlayarak, “Sus lan or.spu. Kim kime attı.”
Falın filan diye sürerken, yerde yatan kanlar içindeki Bir-

HERKESİN KADINLARI

sen'e baktım, birden sinirlerim gerildi. "Kesin lan dedikoduyu, kadın burada ölüyor, siz ne konuşuyorsunuz" diye bağırdım. Sustular. Birsen'in üzerine eğilip nabzını kontrol ettim, çok hafif atıyordu. Daha ölmemiş diye hafif sevinçli, o ara sokaktan geçen taksiyi dururdum.

"Hastaneye gideceğiz" dedim. Şoför yerde yatan kanlı Birsen'i görünce, "Abi benim başka işim var" diyerek almak istemedi. Adam haklı. Durup dururken başına iş almak istemiyordu, istemiyordu ama benim de sinirlerim ayaktaydı. Boğazını sıkarak, "Dur lan mecbursun!" diye bağırdım, bembeyaz kesildi. "Tamam, abi." diyerek arka kapıyı açtı. Bu ara Şükran uzun bol hırkasını çıkararak taksinin arka koltuğunun üzerine serdi, geçti oturdu. Şoförle ben birlikte, Birsen'in kanlı gövdesini tutarak, yavaşça taksi içindeki Şükran'ın kucağına uzattık. Saat gece yarısını geçmiş, sokaktan tek tük sarhoş adamlar geçiyor, ama sallayan yok! Kim ölmüş, kim kalmış hiç kimsenin ipinde değil...

Kimse bu saatlerde polisle papaz olmak istemez; işin garibi her gece vızır vızır geçen, bir polis arabası da geçmiyor. Şans işte... Neyse, Şükran arabanın arka koltuğunda, Birsen'in kanlı başı kucağında, kendi kendine çığlık atıyor, hayata isyan edip küfrediyor.

Arada bir de arkadan, omzuma dokunarak söylediklerini tasdik ettiriyor, bir yandan da kucağındaki Birsen'in kanlı gövdesine bakıp bakıp bağıırıyordu. Ben dönüp bakamıyordum, midem bulanıyordu. Arabanın içindeki kan ve ter kokusundan kusmamak için, kendimi zor tutuyordum. Bir hengâme içinde hastaneye geldik. Hemen sedye iste-

dim. On, on beş dakikada zor geldi. Allah belasını versin...

Hastane polisi de bu ara gelmiş, bilgi almak istiyordu. Şükran yaygaradan hastaneyi ayağa kaldırmıştı. Birsen'i sedyeye aldılar. Şükran, üstü başı kan içinde, çığlık atmaya devam ediyordu. Arabanın koltukları kan içindeydi. Şoför bir bana bakıyor, bir koltuklara, kafası eğik vaziyette kollarını iki yana açmış, görüyorsun abi der gibi... Hakkını istiyordu. Vay ibne dünya vay! Sanki bu olayların sorumlusu benim!

Tek suçum o saatte orada bulunmak... Neyse, arabaya hakkının üç mislini verdim, sevindi. Herkes hakkını istiyordu, kendi açılardan haklıydılar, tek haksız vardı, bendim. Ben de bu sokaklarda yaşamının bedelini ödüyordum. Taksi gitti, o ara polis beni bürosuna çağırarak, gerekli bilgileri zapta aldı. Bu ara koşa koşa Şükran geldi. "Abi abi ameliyatta ince ip yokmuş! Nöbetçi eczaneden alacakmışız, para ver?" dedi.

Ben de galvanizli bir küfür ederek, parayı verdim. Ulan ne biçim hastane bu, bir de ilk yardım! Ameliyat ipi olmaz mı yahu... Vay şerefsiz düzen, ya bende para olmasa! Demek ki herkes olduğu yerde kalacak, üst üste sigara yakarak voltalıyorum, gelenlere gidenlere bakıyorum. Sarhoşlar, vurulanlar, hastalanıp gelenler... Çoğu gece çalışan insanlar... Haftalığını alıp, gece Beyoğlu'na çıkan, gecekondlu insanları... Meşru, gayrimeşru gece insanları... Hastane bahçesi, panayır yeri gibi... Bir bankın üstüne baykuş gibi tünedim. Bir gözüm insanlarda, bir gözüm Acil'in kapısında, Şükran'dan gelecek haberi bekliyorum, ama umutsuzum.

Bir sigara yaktım, o ara Şükran geldi. Sigara uzattım, yaktı ve “Yok be abi, bin kere söyledim, kızım bu gidiş, gidiş değil, herkese zıplıyorsun. Başına iş alacaksın.” dedim, ama dinletemedim. “Boş ver be ablaa, bu dünyaya bir daha mı gelicem, intikam alıyorum erkeklerden.” diyordu. “Ah Birsen ah! Dinlemedin beni...”

“Bak abi, Bu Osman var ya, çok baktı buna, ama o da ona baktı, fakat Osman’la beraberken, çok zıpladı. Evine her gece başka adam getirirdi. O da delikanlı, demek fazla hazmedemedi... Yaa İşte, inşallah kurtulur...”

Şükran’a baktım, kıvrıcık kabarık saçları, ay gibi temiz şişman yüzü, ağzının sol içinden eksik iki dişi arasından tıslayarak, dura dura anlatıyordu.

“Şükran üstün başın kan içinde, istersen helâya git sil” dedim. “Boş ver be abi, dur bakalım bu deli kurtulacak mı? Ben içeriye, bir daha bakıp geleyim” diyerek hızla içeriye daldı.

Bu arada hastane polisi beni tekrar çağırdı. Karakoldan bir polis daha gelmiş, bir sürü soru sordular, adresimi telefonumu tekrar aldılar. Hani utanmasalar, sen mi vurdun diyecekler. Allah’tan öyle bir halimiz yok! Üstümüz başımız temiz. Bu işler hep böyledir, yardım edersin olmaz, etmezsin hiç olmaz. Bu iki ucu boklu değneğe benzer. Aradan bir saate yakın zaman geçti, bir haber yok ameliyattan. Bu arada Şükran, dört beş kere yanıma geldi gitti, sürekli Birsen’in maceralarını anlattı durdu. Hem üzülüyor, arkadaşını çok sevdiğini söylüyor, hem de yanlışlarını sıralıyordu. Birsen Almanya’da çalışmış, kocası üç çocuğuyla ortada bırakmış. Bir Alman kadını almış.

Birsen'i Türkiye'ye postalamış. Ortada kalan Birsen bu âleme düşmüş, çocuklarını da kocasının yanına göndermiş... Birsen, işte bu yüzden erkeklerden intikam alıyormuş, adamları birbirine düşürmeyi çok seviyormuş, vs. vs...

Sabaha karşı son haber geldi. Kurtaramamışlar...

Şükran, "Abi bak yaa şu Allah'ın işine" dedi. "Ne var, ne oldu? diye sordum. "Abi doktor dedi ki...", "Ne dedi Şükran geveleme söyle" dedim.

"Abi, Birsen şimdi ölmeseymiş, beş altı ay sonra ölecekmiş, Sirozmuş abi. Ameliyatta anlamışlar" dedi.

"Ben de şaşırdım bu işe ama ortada bir cinayet var, şimdi bunu düşünemem" dedim. Şükran öyle söylüyordu ki ses tonunda; zaten ölecekmiş, ha böyle ha öyle... Kendini bu cinayetten çok, Birsen'in muhakkak ölecek olması ilgilendiriyordu. Bu geceyi, bir anda unutulması dört beş saat önce başlayan bu yaşananları, bir anda silmesini hiç yadırgamadım. Yani Şükran diyordu ki, böyle olmasa, sirozdan ölecekmiş zaten, kurtuluşu yokmuş'a getiriyordu. "Bu durumda şahitlik yapacak mısınız?" diye sordum.

"Bilmiyorum abi, benim kimsem yok, yalnız yaşıyorum, ya bana da bir kötülük yaparlarsa!" dedi.

Zorlamadım, hiç kızmadım. Çünkü bu düşürülmüş insanlar, iki yanı keskin bıçak üstünde yaşıyorlardı.

Güvenceleri yoktu. Ben bunları düşünürken, "Abi cenazeyi nasıl kaldıracağız? Kim teslim alacak!" dedi.

“Hadi sen boş ver, ben onunla ilgilenirim, sen git uyu” diyerek onu bir taksiyle evine gönderdim. Yorgun ve gergin gövdemle ara sokaklarda “DADALOĞLUM BİR GÜN KAVGA KURULUR” türküsünü taktım dudaklarıma yürüdüm.

HİKÂYE-İ FATMA

“Ooy oy oy güzel kardeşim benim.” diyerek, boynuma atladı, kucaklaştık. Ayrılınca yüzüne baktım, “Vay be Fatma abla, çok oldu görüşemedik, ablam be gözlerinin altı halka halka olmuş, çok zayıflamışsın.” dedim.

“Sorma sorma, çok fena hastalandım. İki ay çalışmadım, kirayı ödeyemedim. Çıkardı or.spu çocuğu pansiyoncu pezevenk... Neyse, daha bugün işe çıktım, daha siftah yok.” deyip. eli ve kafasıyla arkasına düşen sokağı işaret ederek, “Baksana kimsede iş yok.” Gösterdiği sokak arasında, genç yaşlı karışık, ikili tekli sıralanmış, çömelmiş, kimisi duvara yaslanmış, on kadın vardı. Sokakların alışılmış gece or.spuları, gelene geçene anlamsız gözlerle bakarak duruyorlar, yalnızca kurulmuş bebek gibi, kafalarıyla gel işareti yaparak, müşteri bulmaya çalışıyorlar. Dalmışım, Fatma’nın sesiyle fotoğraftan koptum. “Ben bu duruma düşecek miydim? Düşmez kalkmaz bir Allah derler be kardeşim, kimseleri beğenmezdim. Şimdi yaş elli sekiz oldu, yeminle iş yapamıyorum. Valla hani bir adam diyordum, yetmiş üç yaşında emekliydi. Sana getirecektim hani evlenelim diyordu, hatırladın mı?” “Hatırlamaz mıyım

ablam, ben de söz vermiştim ya seni gelinlikle evlendirecektik ya... Bu sözlerim üzerine, Fatma güzel bir kahkaha fırlattı. Eksik, çürük dişleri ortaya çıktı. Bir an hatırlamış olacak ki avucuyla ağzını kapatarak güldü. Saniyeler içinde bu sefer de ağlamaya başladı. Ulan sokak ortasında sanki tiyatro yapıyoruz. “Ağlama be ablam ağlama.” diyerek, avucuna iki günlük otel akşamını sıkıştırıp, yürüdüm. O arkamdan, “Güle güle, ben buralardayım. Haa o yaşlı adam ölmüş.” diye seslendi. Hızlı adımlarla köşeyi döndüm, derin bir nefes alarak rahatladım. Şimdi yavaş yavaş ellerim arkamda, Tarlabası yokuşunu Taksim’e doğru tırmanıyorum. Tırmandıkça, Fatmalar, Ayşeler, Ayseller, Gönüller, dönmeler, dönememiş sürme gözlü ibneler çoğalarak kaldırımdaki yerlerini almış. Tanıdıklarımla selamlaşıp, tanımadıklarımla bakışıp geçiyorum. Bir an kendimi mayın tarlasında gibi hissettim; mor mor korkular sardı içimi. Bizim hiç duymadığımız acıyı onların gözlelerinden alıyorum. Bazen duymayanların üstüne bir bok gibi fırlattığımda, yalnızca duyduğum şey, “Of be oğlum, bırak bu işleri.” oluyor. Çünkü bu steril arkadaşlar çok önemli işler yapıyorlar; rahatsız etmeyeceksin, böyle hafif konularla meşgul etmeyeceksin, taabi güzel ağabeylerim deyip geçeceksin. Neyse, gökyüzü bu akşam çok değişken, yalancı bir kadına benzetiyorum. Avuç avuç korkuyorum, bütün korkularımla, şarkısız bir ıslık gibi yürüyorum.

O da ne bir yıldız kaydı, gördüm. Hani yıldız kayınca dilek tutarlar ya ben de bir dilek tuttum ama söylemem, yalnızlığımıza arkadaş olsun. Ah ulan şu hayat var ya hayat, insana acıyı da umudu da bir arada tattırır. Fatma ablanın yaşlı acısı, yüreğimde bir domuz kurşununun yarası gibi kocaman... Altı ay kadar önce bir akşam, Fatma ablanın çalıştığı birahane de içerken bana, “Kardeşim be, ben artık

kimseyle sabaha kadar kalamıyorum, üstüme fenalık geliyor, sinir geçiriyorum. Bir kere o yaşlı adamın kolunu ısır-dım, az daha adamın etini koparacaktım, gece yataktan attım.” “Niye böyle yapıyorum?” diye sormuştu. Fazla bir şey konuşamamıştım, şimdi onu daha iyi anlıyorum. On sekiz yaşında, çalıştığı tekelden evlenme vadiyle çıkarılıp, “Daha çok para kazanırız.” diyerek, pezevenk kocasının pavyona sattığı, sonraları geneleve düşürülüşü ve en sonunda geçmiş yaşında sokaklarda ekmek parasına, ucuza etini satışı, hayatında güvendiği tüm erkeklerin kallesliği onu bu davranışlara itmişti. Bir keresinde yine sormuştu, “Yaşadığım aşklara ne oldu.” diye. Cevaplayamamıştım.

Her gün birbirinden farklı, birbirlerine benzeyen şeyler yaşıyorum. Eski bir şarkı gibi, unuttuğum umutlarımı tekrardan hatırlamaya çalışıyorum. Bu gece, beni bir itin ısırsı gibi acısı kendime getirdi. Benim eskiden kocaman umutlarım vardı. Uzun zamandır umutlarıma yabancı olmuş-tum. Fatma abla ve diğerlerinin, sönmüş balon gibi silinmiş sevinçlerini gördüğümde hatırladım. Bu fukaralara dayatılan, boktan pis hayatla, kimlerin değirmenine kan taşıdıklarından haberleri olmadan, keskin çarkların arasında parçalanarak yaşamaya çalışıyorlar. Ben bir gün sokaklardan umutlu olacağım. “Ne zaman?” diye sorarsanız, siz de düşünün...

Sönmüş bir kömür gibi karanlıktan aydınlığa doğru yürüdüm, evime gelip yatağıma salyangoz gibi kıvrıldım kaldım.

AYGIR LEYLA

Geçenlerde saat gece yarısına yakın, on sıralarında; Tarlabası'nda yürüyorum.

Bu saatlerde Tarlabası sessizliğe bürünür. Havasına alışık olana veya olmayanlara korkuyla karışık bir tedirginlik çöker. Havasından mı, suyundan mı nedir derler ya onun gibi bir şey.

Yürüyorum. Karakol yönüne doğru iki yüz metre yürüdüm yürümedim, pat önümü biri kesti. Kirli sakallı, bıyıklı, deri montlu, orta boyda biri... "N'aber?" dedi. "İyi" dedim. Sigarasını yaktı. Ben de kendi sigaramı çıkarıp yakacaktım ki, fırsat vermedi. Malborasını uzattı. Aldım, yaktım. Hani içimde bir merak... "N'olucak?" halinde bir şeyler söylemeye niyetli havası var. Bir yerlerden gözüm ısırıyor ama çıkaramadım. Onun davranışları beni tanıyor gibiydi. "Buyur, ne var?" dedim. Gözümün içine baktı baktı, "Bir elli lira versene." dedi. Ben de ta gözlerinin içine bakarak, "O kadar param yok"

dedim. “Vermezsen ben de söylemem” dedi. Allah Allah! Bu paspal herif bana neyi söyleyecekti ki? Hiç tanışmıyorduk. “Yav benim param yok, sen ne söyleyecektin” diye sordum. “Olmaz, hem paran yok, hem meraklısın” diyerek çekti gitti. Arkasından baktım yalpalıyordu. “Ulan! Bu herifin benimle ne alışverişi olur ki bir şey söylesin? S.ktir et, gitsin” diyerek yürüdüm. Yürürken de düşünüyordum, “Ulan, bu da sinyalin başka bir çeşidi galiba, yeni moda. Moda moda da, fiyatta hiç pazarlık yapmadı, direk elli dedi!... Sanki devlet sırrı verecek hıyar, ama “bir onluk”deseydi verirdim inanın ama ellilik olmaz, soyguna girer, hiç gelemem...”

Hani biz insanlar meraklıyızdır ya, eften püften şeyleri bile merak ederiz. Hani falcılar da aynı ayağı yaparlar. “Bak bi şey gördüm, at bi beşlik” der koparır. Beş beş parayı alır. Sonunda bir aşk ayağı atar ya. “Yakışıklı bir erkek gözükiyor.” der. Erkeksen, “Esmer bir karıyla tanışacaksın” der.

Sinyal çekmenin modern biçimi... Neyse, bunları düşünme düşünme, Ganyan Birahanesi’ne geldim. İçerisi toz duman, leş gibi kokuyor. Bir köşe buldum, oturdum. Garson Memiş koştu geldi. Memiş’i severim, candandır. Yarım şişe rakı, beyaz peynir söyledim, geldi. Bir teki hemen yuvarladım. Karnım tok, peynirle idare ederim diye düşünürken masaya Leyla damladı, Aygır Leyla. İri yarı olduğundan bu alemde lakabı Aygır’dır. “Buyur” dedim. Ses yok. Belli kesat. “Otur” dedim. Tekrarlatmadı, bira söyledi. Ooo! İki fırtta koca birayı sömürdü gitti. Peşinden bir daha söyledi. Neyse bunu yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Bu arada gülmeye başladım. Aklıma ne geldi biliyor musunuz? Hani buraya gelirken

yolda rastladığım adam, “Bi elli kâğıt ver, bir şey söylicem” dedi ya, acaba, “Oraya gitme Aygır Leyla’ya rastlarsın mı” diyecekti? Bunu düşününce daha çok gülmeye başladım. Aygır, “Bir şey mi oldu?” diye sordu, yüzü yarışı kaybetmiş aygır gibi şaşkındı. Onun bu halini görünce daha da çok gülmeye başladım. Sinirlerim boşalmıştı, gözümden yaş gelircesine gültüyordum. Leyla’nın yüzüne baktıkça gülmem artıyordu. Gülmem yavaşlayınca, “Kusura bakma Leyla, aklıma bir şey geldi de ona gültüyorum, yanlış anlama.” diyerek kesik kesik gülmeye devam ettim. Leyla, “Yok yok, önemli değil!” diyerek koca birayı bir dikişte götürdü, üçüncüyü söyledi. Ulan, bu aygırı davet ettik ama buna fıçı birasını bağlasan doymaz. “Biraz yavaş git kızım” dedim.

Etrafa baktım, bi sürü dal yaprak yüksek sesle muhabbetteler, Kimilerinin yanında karılar, kimilerin yanında oğlanlar, keyifleri gıcır. Bazı tarzanlar da uzaktan bana bira sinyali çekiyorlar, el mahkûm ısmarlıyoruz. Öyle böyle gece ilerliyordu. Bu arada ben de ikinci yarım ufağı söylemiş bulundum, Aygır da beşinciye götürmüştü. Bir ara çantasından bir eski fotoğraf çıkardı, gösterdi. “Bak, bu annem. Adı neydi biliyor musun, Nadide’ydi. Hastanede öldü. Ölüsü hastanede kaldı. Mezarını bile bilmem, hiç gitmedim.”

“Yav, sana bir şey sorucam” dedi. “Sor” dedim. “Mutlu son ne demek?” Alla alla! Hiç düşünmemişim, “Dur dur” dedim. Sonra, “Niye soruyorsun?” diye sordum. “Hiiç!” dedi.

“Bir dalgan mı var, evlenicen mi?” dedim. “Eeh, galiba, ama belli değil.” dedi. “Anlamadım” dedim. “Yav, biri

var bana takık. Sonumuz “Mutlu olacak.” dedi de ondan sordum” dedi. “Valla Leyla, ben hiç yaşamadım, nasıl olur bilmem ama masal gibi bir şey. Bu laflar bitmemiş masallardır, herkes herkese söyler. Yani bitmemiş masallara “Mutlu son” denir. Ben böyle düşünüyorum. Bin yıldır duyarız bu masalları.

“Tamam, sana bir şey daha soracağım” dedi. “Ne o Leyla, buraya içki içmeye mi, imtihana mı geldim ben? Neyse sor bakalım.” Leyla, “Kusura bakma, sen doğru söylersin” diyerek arada beni de cilalamış oldu. “Bak şimdi!” diye başladı. “Annem ölünce babam, “Biz onunla cennette buluşuruz.” demişti. “Eee!..” dedim. “Sonra babam başka bir kadınla evlendi. Şimdi soruyorum, babam cennette kiminle buluşacak?” Hayda! buyur çık işin içinden. Ulan, ben dindar biri değilim ki. Ne cevap vericem, diye düşünmeye başladım. Hani felsefecinin birisi, “Hayatın yarısı dert, yarısı da çözümdür.” demiş ya, şimdi ben derdi çözeceğim bakalım. Onun için “normal” kelimesini anlamsız bulurum ve sevmem. Ne demek normal? Ben dâhil hayatta tüm normları tutturabilmiş hiçbir insana rastlamadım. İşte, şimdi benim şu durumum “normal” mi? Meyhane köşelerinde nelerle uğraşıyorum. Ama inanın bütün tanıdığım garibanlar, or.spular, ibneler sürünürken bile düşünme yeteneklerini kaybetmiyorlar. İşte Aygır... Sürünüyor, neler düşünüp soruyor. Hiç kimsenin aklına gelmeyecek sorular.

“Bak Leyla” diyerek söze girdim. “Kızım, ben bu işleri çıkmam ama baban mutlaka orda bir tercih yapar, fazla da sorma. Sen de fazla kafanı takma” diyerek kesip attım. İçkileri tokuşturduk, bir müddet suskun kaldık. İçerinin gürültüsü, susunca daha da yüksek geliyordu. Birazdan

Aygır tekrar konuşmaya başladı. “Benim babam ahlaksızdı ve öldü. Şimdi ona mezar taşı yaptırmak için çalışıyorum” dedi. “İyi de hem ahlaksızdı diyorsun hem de mezar taşını yaptırmak istiyorsun, anlamadım.” Aygır yüzüne baktı. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi kayboldu. Birden ciddileşerek, “Yeminim var, onun mezar taşına sığıcam, yeminim var” dedi. Bunları söylerken çok ciddiydi. “Nasıl bir taş yaptıracaksın, küçük mü büyük mü?” diye sordum. “Yoooyoooo, hamam kurnası gibi yaptıracam. Tam başucuna. Ahlaksız herifin her gün gidip kafasına gözüne sığıcam, helâya gitmicem ona gideceğim. Korkuyorum biliyor musun, çok korkuyorum” dedi. “Niye” dedim. “Hiç işte ya, yaptıramazsam, ya bana bir şey olursa” dedi. Yüzüne baktım, çok sıkıntılıydı. “Yahu Leyla, şuraya içki içmeye geldik, senin konuştuğun şeye bak be kızım, boş ver bunları” dedim. Ama o ısrarla, “Yaptırıcam, ömrüm oldukça mezarına sığacağım” diyordu. Nefret öyle bir duygudur ki bir kere gelirse başka bir duyguya yer yoktur.

İşte Leyla’daki duygunun sebebini bilmiyorum ama tahmin ediyorum. Sormadım, sormam da. Şu insan bir tuhaf yaratık, dört bilim dalı çözememiş şimdi bu kafayla ben mi çözücem? Ben bunları düşünürken, “Mezar taşı kaç liradır?” diye sordu. Patlamışım, “Off be Leyla off be! Ben mezarcı mıyım, nerden bilicem?” diyerek kalktım, kendimi helâya attım. Aynaya baktım. Ulan, ölüm, mezar falan konuşmaktan çökmüşüm çirkinleşmişim. Elimi yüzümü soğuk suyla bol bol yıkadım, kendime gelmeye çalıştım. Ben de ona uymuşum neler konuşuyorum be farkında değilim. Birazdan masaya döndüm. Aygır’a baktım, o daha da çirkindi. Nasıl güzel olacak ki bu içindeki

nefretle?... Otururken fark etmemişim çirkinliğini, kalkıp gelince farkettim.

O yine, “Korkuyorum biliyor musun, korkuyorum” diye başladı. Ben de, “Sen her gece bu kadar içkiyle bi bok yaptıramazsın” diyerek hesabı istedim ve kalktım. Attım kendimi açık havaya, ellerim cebimde yürümeye başladım geldiğim yolun tersine. Kafatasımın içinde bin türlü düşünceler döviş ediyordu. Yalnız bir düşünce öne çıktı. O da, “Kurt gibiyim” düşüncesi idi. Hemen hızlandım, attım kendimi ileriye, koşmaya başladım...

NURTAÇ

Bir akşamüstü, Tarlabası'nda sürekli takıldığım meyhanenin cam kenarında oturmuş, sokaktan gelen geçenleri seyrederim, hem de ufak ufak demleniyorum. İnsanlarımız çok gariban. İşten dönenler, gece işine gidenler; erkeği, kadını hepsinin, suratları sarkık, düşünceli. Sıkıldım, önüme döndüm, rakımdan uzun bir fırt aldım, peynirden biraz kopardım. Kötü kireç gibi... Ne bekliyordum ki? Sekizinci sınıf yer. Dalmışım. Derinlere gittim. Beynimin içinde her şey cirit atıyor. Bir ara kafamda biri bitti. Kafamı kaldırdım, konsomatris NURTAÇ. "Merhaba, afiyet olsun" diyerek masaya çöktü. Naber maber faslından sonra, "Ne içersin." dedim. "Seninkinden" diyerek, şişeye uzandı, aldı, kendi bardağını kendi doldurdu. Bardakları tokuşturduk. Nurtaç fondipledi, peynirden aldı. "Ne kötü bu peynir be" diyerek geriye bıraktı. Garsonu çağırdım, peyniri almasını yerine çerez getirmesini söyledim. "N'apıyorsun, seni uzun zamandır görmüyorum" dedim. Nurtaç; iki gün evvel hastaneden çıktığını söyledi ve "Aman aman sorma, zor günlerdi." diyerek

rakısını yudumladı. “Biz Kasımpaşalıyız bi şey olmaz bize” diyerek devam etti. Kızını sordum, eczacılık okuduğunu ama göremediğini, kaynanasının yanında olduğunu hüüzünle söyledi. “Kendisi gelsin, koca kız.” dedim. Gelmeyeceğini çünkü zorla gönderdiğini, döverek, hakaret ederek gönderdiğini tekrarladı. “Kovdum, kaynanamın yanına gitmesini ben istedim.” diyerek, içkisini daha hızlı içmeye başladı. Bir ara yüzüme bakarak, “Yav sen biliyorsun bu hayatı. Ben pavyonda çalışırken bir adamla oturuyordum. O da büyüdü, koca kız olmuştu. Korktum, benim gibi olmasından korktum. Bu âlemde boş bırakırlar mı? Affedersin, s.kerler, bozarlar, inan önce benim oturduğum adam yapardı. Beni de on dört yaşında bozdular. Ciğerci Faruk vardı, sonra beni almadı. Yaptı inkâr etti, şahidi de sonradan benim evlendiğim kocamdı. O Faruk’un on çocuğu da olsa intikam alıcam, dedim. Sonra gittim, onun şahidiyle nikâhlı evlendim... On sekiz yaşımıdaydım, şimdi de kırk yaşında gidip çayını içiyorum. Bir gün “Onun gençliği çok güzeldi.” dedi. Ben de, madem güzeldim. niye almadın? dedim. İntikamcıyım ya sözde makara yapıyorum adama. Bu ne biçim dünya be! İntikam intikam dedim, üç beş kuruş için adamın eline düştüm, arada bir gidip beş on milyon harçlık alıyorum adamdan.

Nurtaç bunları anlatırken acı çekiyordu. Onun acılarını anlıyordum çünkü acı, bir insanın aslan gibi kafeste kitlenip elinden bir şey gelmeden kafasının içinde bir sağa bir sola, yani çaresiz dolaşıp durması gibi bir şeydir. Hayatın rüzgârı bir kere tersten tepmesin.

Bu durumda insan her an kaput olabilir. Nurtaç işte kaput vaziyette. Bir de, intikam duygusuna kapılmış. Ama ters

HERKESİN KADINLARI

tepmiş. Kendisini zehirliyor. Ben bunları içimden geçirirken o devam ediyordu. Kocamla 81’de nikâhlandık, 87’de kaybettim. Veremmiş, evet çok erken kaybettim, erken bırakıp gitti beni. Hayatım bir çocukla, parça parça oldu. Ailesi çok zengindi, beni istemedi. Tabi istemezler benim gibi birini. Kasımpaşa’nın yarısı onların... Ya ben? Aklına gelen bütün pavyonlarda çalıştım. Neyse... Geçen sene hastalandım param da yoktu hastaneye almadılar. Hastane kapısında yattım. Soğukta kıvrandım. Sonra bir adam geldi, başhekim göndermiş, yatırdılar. Beynim su toplamış, gözlerim hiç görmemeye başladı, kör oldum. Sigortam yok, param yok diye on beş günde çıkardılar biliyor musun? Ben orda yatarken birisi de beni s.kti ses çıkaramadım korktum. Tehdit etti. N’aparsın. Kim inanır bana. Körüm, kim yaptı diyeceğim, görmedim ki körüm. Çıktıktan sonra kaymakama gittim. İyi adammış, bana yeşil kart verdi. Hastaneye yolladı, ameliyat oldum, kurtuldum. Allah razı olsun ondan, kör olmak çok kötü. Allah korusun arabalar bile almıyor. Dışlanıyorsun, kimsem yok ki bir ablam var, iki kızı var boyu kadar. Onlar da fakir. Hiç haber vermedim. Zaten eniştem beni eve almıyordu. Anla işte; ana yok, baba yok, ev yok. Annemle babam, ben 12 yaşındaydım, on yedi gün arayla öldüler. Falan filan boş ver işte... Kafanı ütüledim, kusura bakma.” diyerek işi gırgıra boğdu. “Bak ne güzel buralarda çalışıyoruz, kör olmaktan iyidir. Hadi vur vur!..” deyince, bardakları tokuşturduk. Hani Nurtaç’ın bizim buralar dediği yerlerde çalışmak, insanın kefeni daima koltuğunun altında gezmesidir. Ne zaman çıkacağı belli olmaz, itin biri çıkar paslı bıçağını sallar. Kendim çok şahidim böyle olaylara. Nurtaç anlatırken işi makaraya alıyor, abartılı anlatarak gülüyordu. Ben de gülüyordum. “Çok neşelisin” dedim. “Ne neşesi be, ben ha-

yatımda iki kere intihar ettim. Birinde elimi cama vurdum, damarlarım kesildi, hastanede kurtardılar, ikincisinde bir kutu hap içtim, yine kurtardılar. Kör oldum, kurtardılar. Daha ne olacak, artık gırgıra vuruyorum işleri.” Bu arada çantasından, bir cüzdan çıkardı, içinden fotoğraf gösterdi. “Bak kocamdı bu” dedi. “Yakışıklıymış, çok mu seviyordun” dedim, “Evet hâlâ da seviyorum.” Yapmamam gereken şeyleri de yaptım ona bazen ama geçti gitti. Onu görmeden, dokunmadan da seviyorum biliyor musun? Benim, hayatımda en sevdiğim şey gezmek, okey oynamak. Sırf gezmek için otobüsle taa uzağa, Antalya’ya giderdim, gezer gelirdim.” Nurtaç’a biraz da saygı duydum. Bugün ortalıkta, insanım diye dolaşıp doymak bilmeyen namussuzları gördükçe, basit bir gezmeden mutlu olmayı bilen Nurtaç’a çok saygı duydum. Çünkü gerçek yaşamı yaşamış, hâlâ da yaşıyordu, elinde kalemsiz kâğıtsız gerçek bir yaşamı. Neyse bu arada da bir büyük rakıyı götürmüştüz, aç karnına kafam güzel olmuş. Hesabı istedim, Nurtaç yüzüme bakarak gülüyordu. Hâlâ da güzel ve güleçti, mizahi yanını kaybetmemişti. “Üstünü sen alırsın.” diyerek kalktım, gariban perişan insanlarımızın arasına karıştım. Bunlar da geçer, geçeer, delerde geçer türküsünü söyleyerek yürürken, gözlerimden parçalanmış cam kırıkları dökülüyordu.

GÖZÜME BAKAN İSKELE YAPARDI

Haa içiyoruz dedim ya ben içtim mi, pislik oluyorum. Sarhoş oldum, patlattım şişeyi kafasına. Şikâyet etti, git-tik karakola. Komser, “Niye vurdun adama” dedi. “Bak komserim, bu adam benim dostum olur, bıktım bunun benden içki parası istemesinden. Baksana bana, 1.40 cm boyunda, elli kilo ağırlığında bir lokmacık kadınım yahu! Yeter, utanmıyor mu bu kocaman adam, bacak kadar kadından para istemeye.” dedim. “Komser şaşırdı, bir şey diyemedi. Bıraktı bizi eve geldik. Gene aynı te-rane... İçki, kavga, dövüş... Değişmez be kardeşim bu hayat çok komik be” diye de ekledi. Emine abla 60 yaşlarında; dediği gibi bacak kadar bir kadın. Ömrü pavyonlar ve sekizinci sınıf meyhane konsomatrisli-ğiyle geçmiş, bu yaşamda da bir oğlu ve bir kızını da uyuşturucuya kurban vermiş acılı bir ana. Abla acılarını anlatırken bile mizahi bir dil katar, insanı güldürür, se-

verim onu. Rakıları tokuşturduk. “Sen de çok acılar çekmişsin be abla” dedim. “Sorma be sorma. Altmış yaşındayım, kimsem yok, çocuklarım öldükten sonra ben kendimi yokuştan aşağı bırakmışım gidiyorum.” dedi. Arkasından bir of of çekti, ben de, “Üzülme be abla, bakarsın bir yerlerden talih sana da güler, kısmetin döner.” dedim. Dedim ama söylediklerime ben de inanmadım, ulan kadının hayatı kaymış ben de kalkmış talih kısmet traşı ediyorum. Tam hödüklük benimki. Of be! Sanki ben dediklerime inanmıyorum da yılların kaşarı Emine abla inanıyor mu? Nezaketten, beni ve ısmarladığım içkileri sevdiğinden dinliyor, inanmadığını da yol görmüş kibarlığından yüzüme vurmuyor ama daha farklı söylüyor, “Bak oğlum, sonumu ben de bilmiyorum. Bir lokma ekmeğe selam durmam gerekiyor. Onun için çok yoruldu. Ben mutluluğu bulmak için dört koca eskittim. Çocuklarım ikinci kocamdan. Onu biraz biraz sevmiştim; eh ama erken öldü, ha çok makbul bi adam değildi... Haa! Neyse be! Benim şansıma hep içkiciler düştü, şöyle sağlam bi koca bulamadım inan olsun bulamadım. Baba hayatım çok güzel geçti fakat koca hayatım fos...”

Emine abla anlattıkça içiyor, içtikçe anlatıyor, bacak kadar ama maşallah içkileri peşpeşe götürüyor. Onu dinlerken çaktırmadan inceliyordum; küçücük elleri, küçükten biraz büyük göğüsleri, ne şişman ne zayıf bedeni ama gözleri bir başka bakıyor. Deniz yeşili, anlamlı ve derin. Bu âlemde tahminim onu bu yaşa kadar bu gözler taşımıştır. Zaten o da sözleriyle bunu perçinliyor. “Bak oğlum, bana balık derlerdi, gözlerime bakan bana iskele yapardı.” Sonra efkâr basıyor, “Hadi geçti be geçti vur hadi” diyerek teselliye içki de buluyordu.

HERKESİN KADINLARI

Abla minyon olduğundan kurtarıyor, yaşını göstermiyordu ama çok dikkatli yakından bakmayacaksın! “Bak oğlum” dedi. “Evet” dedim. “Bak ben sabırla nöbet tutuyorum, gelecek bir kocayı bekliyorum, bu hayattan çeksin alsın beni. İsterse 80 yaşında olsun. Artık kaldıramıyorum bu hayatı, tam kırk sene oldu.” dedi. “Dile kolay, dile kolay...” dedim, “Ya bir dilim ekmeğe selam durmaktan yoruldum.” diyerek hayallerini koruyordu. Ah be Emine ablam! Yapırsız ağaçlar arasında dolaşarak hayallerini kurutmuyordu. Emine ablayı yakın tanıyanlardan da dinlemiştim hikâyelerini, çok hovarda kadınmış. Hayatı hovardalık maceralarıyla geçmiş, evliliklerinde dahi bu huyundan vazgeçmemiş. Denizlerde hep kulaç atmış, karaya çıkmamış, çıktıysa dinlenmek için az çıkmış, bu da güzel be! Emine abla, yaşayabildiği kadar kendine göre güzel yaşamış. Bu âlemde zaten insanın ne umutları olur ki yalnızca yakışıklı adam hayalleri dışında, o da başka bir şey söylemiyor zaten, kendini acındırmıyor. Yalnızca hani bir prens gelsin onu evine götürsün. Prens isterse seksen yaşında olsun, gelsin... Ablam eleği duvara asıp otursun ama bilmiyorum gözleri gene fıldır fıldır bakıyor. Otururken girip çıkanları kesiyor, tabi bana çaktırmadan ama... O deniz yeşili gözleri mutsuz bakıyor, kahırlı... Belki de bu hayattan sessizce çekip gidecek. Çok dikkatlice baktığımda içinin sıkıntısını görüyorum. Saklayamıyor gözlerinden, zaman zaman fırladı fırlayacak gibi oluyor; zaman zaman da o gözleri insanı her an dövecek gibi... Bir ara deniz yeşil’i gözlerinin bulutundan birkaç damla masaya döküldü. Belli etmedi rakısına sarıldı, yudumladı. Eğer Emine ablanın elinden gelse, gücü yetse kendisini bu hayata taşıyanları bir sıçan gibi boğar ama ablam hayatı biraz gırgıra almış

yalnız bir yolcu. Bizlerin hiç hayal edemeyeceği yerlere kafasını alır gider. Hani ya yaşamda da hayali gerçek olsa, seksenlik prens gelip götürse... Ya yolda bırakırsa... İşte Emine ablamın içindeki bütün dalları kopar ve kurur... Elimden ancak yolun açık olsun demek geliyor be Emine abla.

AYŞE

Yirmi dört yaşında bir çocuk annesiydim. Kocam ölünce ortada kaldım. Kimse yardımcı olmadı. Evlere, işyerlerine temizliğe gittim. Karşıma birisi çıktı beni sevdiğini ve bana bakacağını söyledi, inandım.

Üç ay sonra beni eve götürdü, evde başka kadınlar da vardı. Bana çok güzel davrandılar. Beraber oturduğum adam, “Bundan sonra burada çalışacaksın.” dedi. Ne yapacağımı sordum, beni öbür odaya götürdü. Eğer burada çalışırsam, para biriktirebileceğimizi ve evimiz, arabamız olacağını söyledi. Yapamam, edemem dediysem de dayakla, baskıyla kabul ettirdiler. Önceleri çok rahatsızdım sonra alıştım.

Aradan altı ay geçti kazandığımı adama veriyordum. “Kaç paramız var?” diye sorduğumda söylemiyor, “Biraz daha çalış, ev alacağız, ben konuştum, tamam yakında olacak.” gibi laflar ediyordu. Sonra öğrendim ki bütün paraları kumara veriyormuş. Ondan sonra ayrıldım. Ayrıldım ama kafamı gözümü kırdı. Kısa bir zaman sonra bir kadınla tanıştım. Adı Perihan, genelevde çalışıyor-

muş, evi de varmış. Beni götürdü, geneleve kaydımı yaptırdı. Kâğıtlarımı çıkarttı, karnemi alıp çalışmaya başladım.

Çalıştığım evde çok yaşlı kadın da var, genç olanda. Çoğu benim gibi cahil ve bilgisiz. Benim de okuma yazmam yok. Burası, randevu evinden daha sıkıydı. Şartları daha zordu. İstesen de istemesen de günde en az on, en çok elli kişi ile yatıyoruz. Şartlarımız çok zor.

Bir de beni, buraya satanlar, üç yüz milyon para almışlar. Şimdiki parayla otuz milyar falan eder. Senetleri de bana imzalatmışlardı. Onun için sokağa atamıyorlardı. Çok az para veriyorlardı. O para da ancak dışarıda çocuğumun bakıcı parasına yetiyordu. Çocuğumu görmeye de yanımda bir adamla taksi ile gidip, taksi ile geneleve dönüyorduk. Sokağa gezmeye hasret kalmıştım. Şöyle çocuğumu alıp parka falan götürmeyi özlemiştim. Söylediğimde borcun bitsin dört-beş ay dışını sık, dışarıya çıkarsın diyorlardı. Çok zor ve kötü şartlar altında çalıştırıyorlardı.

Bazen düşünüyordum. “Allahım, ne günah işledim? Kime ne kötülük yaptım? Sen bilirsin Allahım beni buralardan kurtar.” diye her gece dua ediyordum. Ama bir şey değişmiyordu.

Bir gün bir müşteriye odaya çıkmasını söyledim. Çıktı. Ben de biraz sonra peşinden odaya çıktım. Adam cırlıçılak soyunmuş beni bekliyordu. Baktım bir de ne göreyim? “Aaaa” diye bir çığlık atmışım. Adamın t.şakları karpuz gibiydi. Şeyi gözükmüyordu. İlk defa böyle bir şey görüyordum. Adam zavallı ezik büzük durmuş bana bakıyordu. “Bak bacım, benim şeyim çocukluğumdan beri

böyle. Kaç kere doktora gittim. Su çektiler gene büyüyor.” dedi. “Olmaz” dedim. Dedim ama soyunmuş çırlıçıplak adam yalvarıyor. “Fazla para vereyim” dedi. Ben, “Olmaz, yapamam.” dedim. “Hastalık bulaşır bana.” dedim. Bu sefer de adam, “Or.spu zaten hepiniz or.spusunuz, benim karı da or.spuydu. Bu taşaklarım yüzünden evden kaçtı, midesi bulanıyormuş.” dedi. Bana da küfretti küfretti, çabuk çabuk giyindi. Ben önce çıktım odadan, indim aşağıya. Patron vekili, “Ne oldu?” dedi. “Yatmadım.” dedim. “Yalan” dedi. “Niye yalan söyleye-yim, adamın t.şakları karpuz gibi...” dedim. Bu arada adam küfür ede ede, aşağıya geldi. Yüzüme tükürdü, ben de bir tokat attım. Araya girdiler. Adam s.ktirdi gitti. Vekil hala “Para almışsın.” diyor, ben “Almadım.” diyorum. O, hala “Bak kızım or.spulukla hırsızlık bir arada yürümez, aldıysan öde.” diyor. Almadığım halde markayı verdim. Yani adamın karpuz t.şaklarının günahını ben çektim.

Hiç insan gibi davranmıyorlar. Sinirim boşalmış kendimi bilmeden yaşantımı ve çocuğumu düşünerek yatağa yatıyordum. Köle gibi. Patrona çalış, ver paraları. Para makinesi gibi çalışıyordum. Bu arada babam ölmüş, haberi geldi. Cenazesine memleketime salmadılar. Ben Edremitliyim. Patronun bekçi köpekleri kaç kere beni dövdüler. Sonra bana pis bir adam getirdiler. “Bununla dost olacaksın, seni koruyacak” dediler. Kabul etmedim. O gece beni öldüresiye dövdüler. Zorla, adamı bana dost yaptılar. O pezevenk de her gece, kaç marka çalıştın, niye bu kadar az diyerek her gece markalarımı sayıp, dövüyordu, küfür ediyordu. Karşı çıkarsam öldürmekle tehdit ediyordu. Hatta bir gün sol kalçamdan hafifçe vurdu. “Bir daha karşı çıkarsan, daha fazla yara veririm” dedi.

Çalışıyorum çalışıyorum, borcum bitmiyordu. Bir gece uykudan bağırımlarla uyandım. Sessizce kapıyı açtım. Alt kattan sesler geliyordu. Dinledim. Fatma isimli bir kız vardı. Ona zorla borç senedi imzalatıyorlardı. Korktum. Kapımı kilitledim, yattım ama korkudan uyuyamadım...

Bana zorla dost yaptıkları adamla, iğrenerek yatağa giriyordum. Leş gibi kokuyordu. Bir de ağzının içki, sigara kokusu midemi bulandırıyordu. Yatmak istediği zaman hep bir hastalık bahane ediyordum. “S.ktirilan, yatmazsan n’olur, sen parayı ver yeter.” diyordu. Birkaç kere beni hafif bıçakladı, şikâyet edemedim. Şikâyet edersem, dışarıda baktırdığım çocuğumu öldüreceğini söylüyordu. Allah belasını versin bu hayatın da bu pezevenklerin de. Üzüntüden yemek yiyemiyordum. Zayıflamıştım, Sürekli gelen müşteriler de “Sen artık bozuldun memelerin pörsüdü.” diye, gelmemeye başladılar. İşlerim azaldı. İşlerim azalınca, pezevenk dostum, az para veriyorum diye daha çok dövüyordu. Haftada bir gün izin günümde çocuğuma gidiyordum. Sarılıp sarılıp ağlıyordum. Çocuğumun bakıcısı olan kadın halime üzülüyordu. Hatta bir gün, “Seni benim oğlanla evlendireyim kurtul.” dedi. Ben de, “Kabul eder mi?” diye sordum. “Ben söylerim, eder.” dedi. Sonra oturduk, konuştuk. Hem annesine hem de bana, “S.ktirin lan or.spular, ben pezevenk miyim? Günde yüz kişinin altına yatan karıyı alayım!” diye bağırdı. Hiç konuşmadım. Annesiyle kavga ettiler, benim yüzümden annesine “Bakmayacaksın lan bu or.spunun çocuğuna” dedi. Annesi “Oğlum onun günahı yok. Ben söyledim.” dedi. Ben de “Kardeşim ben bir kader kurbanıyım, senin başına kalmam, korkma... Zaten, ben istemem borcumu bitirince bu hayattan çekileceğim” dedim. O hala annesine “Bakma lan bu or.spunun çocuğuna” diye bağıırıyordu.

Annesi ayaklarına kapandı yalvardı. “Bir ay daha bakarım, birini buluruz o bakar.” dedi. Oğlu kabul etti. Sonraları ben çocuğuma bakmaya gittiğim günler, benimle yatmak istedi. Kabul ettim. Annesi çocuğuma baksın da mühim değildi. Ha bir fazla insanla yatmışım ha bir eksikle. Ben onunla yatmaya başlayınca, çocuğumu atmadılar. Annesi de “Olsun be kızım, ne yapalım çocuğa günah olmasın” dedi. Sonraları anladım ki onların da amacı benden fazla para koparmakmış. Çocuğumun yiyeceği bir lokma ekmek... Onlar sürekli bir masraf gösterip para istiyorlardı, veriyordum. Bir taraftan bunlar, iki arada eridim. Beni izine götürüp getiren adam bana acıyordu. Ama inanmıyordum. O da bana acır gibi konuşuyordu, bahşişi fazla alıyordu. İnsanlıktan çıkmıştım. Zayıflıktan hastalandım yatağa düştüm. Doktor on beş gün istirahat verdi ilaç verdi. Verem olursun dedi. On gün çalışmadım Patron vekili başıma geldi. Borçların arttı, bak doktor parası, ilaç paraları... Fazla fazla yazılan yemek paraları, yatak parası falan diye de borcumu yükseltiyorlardı. On gün sonra ayağa kalktım. Hasta hasta çalışmaya başladım. Gece yatağa girince takatım kalmıyordu. Sinirlerim boşalıyordu. Ağlaya ağlaya insan olduğuma kahrediyordum zaten. İnsanlıktan çıkmıştım. Bizi bu hale getirenlere beddualar ederek uyuyordum.

Hastalıktan kurtulduktan sonra, bir sürü borçlanmıştım. Aylarca da onları ödemek için çalıştım. Çalıştım ama borç bitmiyordu. Çocuğun bakıcısı, oğlu, getirip götürün soför... Evin pezevenkleri zoraki dostum hepsi... Hepsi, or.spu çocukları... Sanki anlaşmış gibi canımı almaya uğraşıyorlardı. Çocuğum olmasa kendimi onlardan önce öldürecektim.

O ara amcamın da ölüm haberi geldi. “Oh olsun.” dedim. Bana sahip çıkmadılar.

Bir gün bir genç müşteri geldi. Üniversite öğrencisiydi. Konuştuk, dertleştik. Bana “Sigortan var mı?” diye sordu. “Ne sigortası?” diye sordum. “Var galiba.” dedim.

Ben önce elektrik sigortalarını soruyor zannettim. Sonra anlattı. Sigortalı olsaymışım, doktor ilaç paralarımı devlet ödermiş. Sonra patrona sordum.

Ne o kız, komünist müşterilerle mi konuşuyorsun. Borcunu öde, gider birini bulur kurtulursun gibi bir sürü laflar etti. Ben nereden bileceğim; komünistlik, sigorta, sosyal hak... Her müşteriden bir şey öğreniyordum. Ama ne fayda bana faydası olmayan papazını skeyim derler ya... Bende aynı şeyi yapayım.

Bir akşam, zoraki dostum biriktirdiğim iki altın bileziğimi zorla aldı.

Kaç saat kavga ettik, bileğimi incitti, aldı. Allah belasını verdi sonra, mazlumun ahını alma derler. İki gün sonra, sokağın arkasındaki kahvede bıçakladılar.

Bir hafta sonra da hastanede öldü. Valla, öldüğü gece haberi duyunca, odamda kendi kendime beş dakika göbek attım. Pijamalarını helâya soktum soktum, çıkardım. Sonra kimse alıp giymesin diye eşyaları makasla parça parça ettim. Kimseye kötülük bulaşmasın diye sonra çöpe attım. Kötü pezevenk dostum öldükten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Çabuk iyileştim.

Gölmelerim fazlalaştı. Evdeki kızlar, “Hadi Ayşe iyisin iyisin.” diye dalga geçiyorlardı. Bazıları da beni sevmedikleri için. “Dostu öldü ya, onun için seviniyor. Ölenin arkasından gülünmez kızım” diye laf sokuşturuyorlardı. Kendi kendime, “ Hay Allahım, gülsen suç ağlasan suç, ben de kafayı yemeye başladım. Odamda kendi kendime gülüyor, göbek atıyordum. Bari kimse, ne yapıyorsun diye sormuyordu.

Hafta içi izin günümde çocuğuma gidiyordum. Bakıcı ablanın evinde, yine aynı olaylar bozulmadan devam ediyordu. Evin oğlu ile yine yatıyordum. Mecburiyet çocuğumu atmasınlar.

Bir gün bir genç müşteri geldi. Çay falan söyledi. Havadan sudan konuştuk. Bir ara, “Devlet sizin sırtınızdan vergi alıyor. Patronlarınız milyarder oluyor. Siz Nasıl çalışıyorsunuz?” dedi. Ben de “Nasıl çalışacağız, hasta da olsak, sağlam da olsak kim gelirse yatıyoruz.” dedim. Biraz daha konuştu, ne dediğini anlamadım. Yatmadan çıktı gitti. “Sonra düşündüm de o kadar hasta yattım, patron “Geçmiş olsun.” bile demedi. Demediği gibi borcuma borç ekledi. Cahil mahildik ama gelen müşterilerle yaptığım sohbetlerde bir şeylerin ayırdına el yordamıyla da olsa varıyordum. Devletin bizden vergi aldığını çok iyi biliyordum. Patronların nasıl yaşadıklarını, lüks arabalarını görüyordum. Gelen giden sivil ahlak polisleriyle muhabbetlerini, her şeyi biliyor, görüyordum. Arada bir sigorta müfettişleri geldiğinde, bizi odadan çıkarmıyorlardı. Ama ben neyim ki... Alt tarafı basit bir sermayesin, kapana düşmüşsün, borçlanmışsın. Bakıma muhtaç çocuğun var. Kaçsan kaçamazsın, patronların köpekleri var, insanın anasını bellerler. Velhasıl bana, yalnızca geceleri

kurtulma duaları etmekten başka bir şey kalmıyor. Çocuğum olmasa, ne para eder bir yolunu bulur kaçırdım. Kaçırdım da ne olurdu. Yine haram süt emmiş birine düşersin. Yine çektirir. Bir kere lekelenmişsin, bu leke senin mezarına kadar eteğinden düşmez.

Yine bir gün bir müşteri geldi. Tipinden efendi bir adama benziyordu. İçim ısındı. Kahve ikram ettim. Konuşmaları düzgündü. “Memurum” dedi. “Ne memurusun” diye sordum. “Boş ver sorma, bir yerde memurum işte” dedi. Hep gülüyordu. Vallahi ilk defa böyle çok güzel birine rastlıyordum. İçim rahatladı. Ben de gülüyordum. Sonra yattık, giderken “Yine geleceğim memnun oldum” dedi gitti. Akşam adam rüyama girmesin mi? İşe bak yav yüzlerce adam geldi, görsem yüzlerini tanımam. Bu adam rüyama girdi. Yahu adam rüyama girince uyandım. Oturdum yatağın ortasına. Bir sigara bir sigara derken sabahı ettim. Ertesi gün bekledim, adam gelir diye gözüm kapıda. Yok gelmedi. Rüyama geliyor, eve gelmiyor. Uykularım gitti. Valla düşünüyorum... Adam memur maaşı ile buralara gelemes, diye düşünüyordum. Keşke gelse, parasını ben verecektim. Ama adam kayıp... Evde bir arkadaşşıma söyledim. Dedikoducu or.spu herkese yaymış. Patron vekili karı zaten bok gibi karı. “Bana bak, evin müşterisini kaçırma, yarın sen gidersin müşteri kalır” diyerek azarladı. “Ulan or.spu kazandığımız paradan zaten yok yere yüzde alıyorsun. Patron aracı koymuş seni, bari yüreğimize karşıma or.spu.” dedim. Tabi içimden. Yüzüne desem, kafamı gözümü kırarlar. Kaç kere yaptılar zaten.

Tam kırk altı gün, sonra adam çıktı geldi. Gün saymıştım adama. Kalemle çizik çekmiştim. Neyse odaya çıktık.

Bende bir utanma, sanki gerdeğe girecektim. Ceketini aldım sırtından, kahve söyledim.

Adam hep bir şeyler söylüyor, anlatıyor, gülüyor. Ben de gülüyorum. Ama ne olduysa oldu bana. Eskisi gibi gül-müyorum da kendini beğendirmeye çalışan karılar gibi ciddi gülüyorum.

Hastası varmış rapor almış memleketine gitmiş. Karadeni-zli... “Bizim yaylaları bir görsen.” diye anlatıyor, ben hayal kuruyorum. Sonra bana çok borçlandığını, maaşının yetmediğini anlattı. Ben salak karı hemen atıldım. “Ben yardım ederim.” dedim. Kabul etmedi. Gülüyordu hala. Ben de ne güçlü adam, önemsemiyor hayatı diyorum. Ben böyle düşünürken o, durup dururken “Bir gün seni bizim oraları götürürüm, gelirsin.” demez mi? Bir sevinmişim ki üstüne atlamışım. Birkaç gün üst üste geldi, para almadım. Cebimden ödüyordum. Sonra borç da vermeye başladım. Valla ne iş yaptığını bilmiyordum. Yalnızca memurum dedi. Ben de alınır diye hiç sormuyordum.

Bir gün aceleyle geldi. İki yüz milyon lazım olmuş, evine icra gelmiş. “Bende yok.” dedim. Sonra da “Yarın gel.” dedim. Patrondan borç aldım, ona verdim. Para vermeye başladım ama içime bir şüphe düştü. Bu adam bir şey istemezken şimdi sürekli istiyordu. Zaten içeriye borcum vardı. Ona da verdikçe borç yükseliyordu. Sonra olsun be diyordum, beni güldürüyor ya diyordum. Yani gülme parası veriyordum. Bir gün yan evlerden Nazlı adında bir kadın arkadaşım geldi. Otururken bir adama tav olduğunu anlattı. Adamın çok güzel gülüşü varmış, kabul ederse dost olacakmış. Adam memleketine gezmeye götürecekmiş. Nazlı

bunları anlatırken, benim gülen adamı düşünmeye başladım. Nazlı'ya da söylemiyorum. Ama dedim ki “Benim de böyle bir müşterim var. O da hep gülüyor.” dedim. Nazlı da, “Evet evet benimkinin de aynı hastası varmış, para verdim.” dedi. İçime daha bir şüphe düştü. Nazlı dedim, “Yanlış anlama, gelince bana haber ver, bir göreyim.” dedim.

Nazlı, hemen kıskandı.

“Kızım kıskanma, merak ettim. Benim de aynı seninki gibi bir durumum var, bak aynı adam olmasın. Ben de borç paralar verdim. Seninki gelirse sen, benimki gelirse ben sana haber salarım. Sen de görürsün.” diye anlattım. Akılı yattı. Hangimizinki gelirse, birbirimize haber vermek için anlaştık.

O gece hiç uyuyamadım ama bu sefer şüphe kemirmeye başladı. Öbür sabah öğleye doğru benimki gelmesin mi?

Benimki geldi, yine gülüyor bir şeyler anlatıyor. Ben de karşısında gene yeni gelin gibi kırıyorum. Kafamdan düşünceler geçiyor. Nazlı'yla anlaştık ya; hangimizinki gelirse haber verecektik birbirimize ama içimden bir ses haber verme diyor, ya adamı kaybedersem!

Bizim yaşamımızda böyle şeyler olmamalı, hissi davranmak yanlıştır hep kaybederiz. Ama elimde değil. Beni ko-
nuşmasıyla gülmesiyle hareketleriyle tek tatmin eden adam... Yaptığım yanlış da olsa elimde değil. Başkası da olsa böyle davranır. Davranmam diyen yalan söyler. Ben Nazlı'ya haber vermedim. İki üç saat adamla vakit geçirdik. Gene memleketinin yaylalarından bahsetti, beni bir gün nasip olursa götüreceğini söyledi. Valla ne kadar

yalan söylerse söylesin çok hoşuma gidiyordu. Şimdiye kadar hiç duymadığım laflar. Bana hiç kötü laf da söylemedi. Ben memnundum. Ama içime giren şüphe beni rahatsız ediyordu. Hemen “Amaaan boş ver.” diyordum. Sonra bana borcunu ödeyemediğini söyledi, dertlendi. Benim bu yufka yüreğim yine dayanamadı. Göğsümde sakladığım parayı verdim. Çok sevindi. Beni kucakladı, ben de ondan daha çok kucakladım. Yüreğim yufka ya iyilik yaptım ya adama da tavım ya! Yolcu ettim.

Aradan yarım saat geçmedi Nazlı geldi “Ayşe Ayşe çabuk gel. Benim adam geldi, bak bakalım aynı adam mı” dedi. Ben de hareket yok. Nazlı “Hadi kızım gelsene” diyor, ayaklarım gitmiyor, korkuyorum. Ya aynı adamsa... Hemen kendimi toparladım “Yok kızım, benim adam yurkarda odamda, o değil.” dedim. Nazlı, “Valla mı kız, benimki de benim odada, demek aynı adam değil” dedi. Bir sevindi bir sevindi ki o sevinçle gitti. Ama bende sıkıntı başladı. Bir ara şuna gidip bir bakayım, dedim. Sonra korktum, bakmaktan vazgeçtim. Bu arada telefon geldi, beni çağırdılar. Arayan çocuğumun bakıcısıydı. Hastaymış, onu haber veriyor. Hemen vekilimden izim aldım. Yine, bir adamla, çocuğuma gittik. Yolda bir düşündüm, bu hayata düşeli iki buçuk yıl olmuş. Ne çabuk diye düşünün düşünün çocuğumun yanına gittim. Beni görünce sevindi. “Hoş geldin teyze” dedi. Canım sıkıldı. Uzun zamandır bu adamın derdine düştüğümünden çocuğumu ihmal etmeye başlamıştım. Bak; çocuğum beni görmeye görmeye, bakıcı kadına “anne”, bana “teyze” demeye başladı. Fazla bir hastalığı yoktu. Para bıraktım, bir doktora göstermelerini söyledim. İzin saatim dolmadan geneleve döndüm. Artık her gece adamı düşünürken, bu sefer de çocuğumun bana “teyze” demesini

düşünmeye başladım. Geceleri geç uyuyor, geç kalkıordum. Bu sefer de patron vekilinden laf işitiyordum. Bir gün adam yine geldi, oturduk. Yine borç para istedi. Zor durudayım, veremem.” dedim. O ara aklıma Nazlı geldi, gidip onu çağıracaktım. Kafamda bu düşünceler geldi gitti, sonunda müsaade istedim, doğru gittim Nazlı’ya söyledim. Heyecanlandı, o da gelip gelmeme, ben de götürüp götürmeme arasında bocalıyordum. Hayatımda ilk defa bir adam beni güldürüyor, iyi davranıyordu ama ya beni ve Nazlı’yı aynı anda idare ediyorsa... Devamlı borç para istiyordu. Nazlı dan da alıyormuş. En sonunda, hadi kız gel diyerek, birlikte benim odaya çıktık. İşte o zaman adam şaşırdı, Nazlı üstüne saldırdı. Araya girdim, büyük bir kavga çıkmasını önledim ve sonunda ben ve Nazlı gülen adamı aynı anda kaybettik. İkimiz de çok üzüldük. Sonraki günlerde Nazlı ve ben, “Keşke yapmasaydık, iyi adamdı be...” gibi muhabbetler yaptık ama ikimizi de aldatıyordu, ekmek paramızı alıyordu. Böyle düşününce de iyi ettik diyordum. İşte biz böyle boktan hayatımız içinde bir gülücük arıyorduk. Paramızı da alsa mutlu oluyorduk. Eee aradan yıllar geçti, kızım büyüdü, birini buldu evlendi gitti ama benim hiçbir zaman genelev kadını olduğumu anlayamadı. Ben de hep ondan uzak durdum, hâlâ da dururum. Birlikte sokağa çıkmam. Ya tanıyan biri çıkarsa diye hep korkuyla yaşadım, hâlâ yaşıyorum. Bu da bize yazılmış kader işte...

Ayşe bunları anlattı anlattı, hiç araya girip sözünü kesmedim. Bilinçli olarak kesmedim; böyle bir hayata ne soru sorulur ne yorum yapılabilirdi ki... Bende yapmadım, işte o da herkesin kadınlarından biriydi.

KAPKARA İKİ GÖZ

Ayaklarımın öz kardeşi dediğim, Beyoğlu’nun çıplak kaldırımlarını ağır adımlarla eze eze yürüyorum.

Bilmiyorum nereye yürüdüğümü... Beynimde yalnızca bir şey sanki emrediyor ayaklarıma; “Yürü yürü nereye yürürsen yürü” diyor. Ben de köpek gibi itaat ederek yürüyorum. Bir an kulağımda yüksek volümde bir müzik sesi. Durdum, dinledim.

“Senden ayrılamam ayrılamam” diyor. Biraz daha dinledim. Şarkı “Hiç kimse ayıramaz seni benden” diye devam ediyor. Nerede olduğuma baktım. Genelev Sokağı’nın köşe başında olduğumu fark ettim. Sokağa girmekle girmemek arasında bir tereddüt yaşadım. İçimden bir ses, “Ya tanıdık biri görürse” dedi. İkinci bir ses, “Görürse ne olur?” dedi. Birinci ses, “Senin bir kariyerin var, misyon taşıyorsun” dedi. İkinci ses, “Sen insan değil misin, robot musun? Başkalarına göre mi yaşamını ayarlayacaksın?” dedi. İçimdeki ikinci sese uyarak sokağa

daldım. Kapıda polis “Ellerini kaldır!” dedi. Kaldırdım. Üstümü başımı aradı. Hüviyetime baktı. Yaşamımda ne aranmayı ne de soru sorulmayı sevmeyen ben, içimdeki sese uyarak sevmediğim şeyler yaptırdım. Ellerim cebimde Genelev Sokağı’nda yavaş yavaş yürüyorum. Kafam eğik, yan gözle bakıyorum etrafa. Elli metre kadar yürüdüm. Bir an başımı kaldırıp baktığımda kapkara iki gözün ışıldak gibi bana baktığını fark ettim; içime yıldırım düştü sandım. Kafamı eğdim yürüdüm. Bir an yürümemin değiştiğini fark ettim. Ayaklarım dolanıyordu. Çünkü biri beni gözlüyordu. Arkaya dönüp baktım. Aynı iki kapkara göz, mermi gibi yüreğime vurdu. Bir anda yüreğim kanadı, fazla bakamadım. Sokağın sonundan geri döndüm, yavaş yavaş bakarak yürüdüm. Gözleri kaybettim. Bir an durumu, kenar mahallede sevdiği kızın evinin önünde tur atan genç delikanlılara benzettim. Kendimden utanır gibi oldum. Çıktım gittim genelevden. Yaralanmıştım.

Gittim ama o gece uyuyabilirsen uyu. Hani içkiyi de fazla sevmem ki vurayım kendimi içkiye efkârlanıp etrafa anlatayım. “Bana bugün kapkara gözlü bir kadın iş verdi” diye... Ama olmaz ki ben misyon sahibiyim ya ne derler. “Sen kerhaneye nasıl gidersin? Kadınlara meta gibi mi bakıyorsun?” falan filan...

Tabii namuslu olmalıyım ben. Ama yürek gördü kapkara iki gözü, çarpıldı. Fukara yürek ne yapsın? Gece uyuyamadım. Sabah erkenden tekrar geneleve... Sokakta bir sürü tur attım. Göremedim... Yok yok. Son bir defa attığım turda yine aynı evin merdivenlerine yaslanmış bakan gözleri gördüm. O da beni gördü. Bu sefer utanmadan uzun uzun baktım. O da baktı. Sonra eve girdi.

Büyülenmiş gibi doğru aynı eve yürüdüm. Kapıyı açtılar. Kapının tam karşısına gelen sedirin üzerinde, dört-beş kadının arasında oturan kapkara gözlerin karşısında durarak: “Kaç numara?” dedim. “Çalışmıyorum” dedi.

Bir anda kan beynime sıçradı. Sinirle gittim patron vekili kadının masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Ve “Benimle kalkmazsan kimseyle kalkamazsın!” diye bağırđım. Evin salonuna bir sessizlik çöktü.

Aradan bir-iki dakika geçti geçmedi kapkara gözlü kadın yerinden kalktı, oturdukları yerin tam karşısına gelen merdivenlerden çıktı ve kayboldu. Bu arada onun hafif topalladığını fark ettim. Arkasından diğer kadınlar, “Topalın lanetliğı üzerinde bugün.” Bir diğeri, “Dostu bıraktıktan sonra lanetleştı.” “Kendini bir bok zannediyor.” gibi laflar ettiler. Böyle bir olaya sebep olduğum için sıkıldım. Yerimden kımıldayamadım. Patron vekili kadın, “Oğlum bir kahve iç. Bak istersen başka bir kadınla çık” gibi sözler söyledi. Cevaplamadım. Hızla evi terk ettim. Aynı hızla sokağı terk ederken, arkama dönüp onun evine baktığımda, kapkara gözlü kadının üst kattaki odanın camından bana baktığını gördüm. Benim baktığımı görünce perdeyi kapattı. Çektim, gittim. Daha ağır yara almıştım.

Ulan içkiyi sevmem, içemem ama bir meyhaneye girerek kendimi zorlaya zorlaya rakı içtim. Çarpıldım. Eve geldiğimde kafam fırlıdak gibi dönüyordu. Elbiselerimle uzandım. Sızıp kalmışım.

Gece yarısı alkolün tesiri geçmiş olacak ki uyandım. Kafamda bir ağırlık bir hareket var. Kafamı tuttuğumda

bir fındık faresi atladı, doğruldum. Aslında alıştım onlara. İçkinin tesiriyle olacak bir an irkildim. Neyse... Kısa bir süre sonra unuttum. Aklıma yine o iki kapkara göz, reddedilişim, aksayan ayak ve onun arkasından konuşulanlar geldi. Sıkıldım. Fakat sokaktan çıkarken yine pencereden bakan o gözler... Her şey birbirine karıştı. Sen misyonlu sanatçı, yüreğin oynadı değil mi? Yaşamında ilk kez... Hem de nerede? Olsun, yaşamım hep ertelenerek geçti. Bu sefer seni ertelemeyeceğim. Olsun, bir kere de duygum yürüsün yeter. Mantık geride dursun. Hep mantık mantık... Çevrene göre hareket. Sıkıldım. İşte ben, işte iki kapkara göz... İşte çift çatal yüreğim. Çamurda yürümek istiyorsa bırakırım yürüsün, koşsun, gömülsün...

Hay Allah be, adını bile bilmiyorum! Nereden bileceğim, konuşamadım ki... Öğrenecek bir hareket yapamadım ki... Belki böylesi daha iyi... Adressiz mektuplar gibi, belirsiz!.. Kafamı kurcalıyor, yine gideceğim. Onunla mutlaka arkadaş olmalıyım. Gezmeliyim, oturmalıyım, sevişmeliyim. Yaşamımda hiç kimseyle el ele gezmedim. Kimse için ne bir mektup ne bir şiir yazdım. Aşk cümleleri söyleyemedim. Belki ona yazarım, söylerim. Belki de konuşamam, yazamam, söyleyemem. Olsun be, hayali bile güzel.

İki gün sonra tekrar geneleve gittim. Bu sefer kararlıydım. Doğru evine. Kapıyı açtım. Yine aynı sedirin ortasında oturan kapkara gözlerin önünde durarak; “Kaç numara?” dedim. Yüreğim sürgün gibi yerinden gitti gidecek.

“Dört numara” dedi.

Yüreğim durdu sandım. Elim ayağım dolaştı. Bu sefer de onunla nasıl ne konuşacağım? Heyecandan olacak düşünemiyorum.

Kalktı önüme düştü, odaya çıktık. Kenarda bir sandalyeye oturdum. “Bir şey içer misin?” diye sordu.

“Kahve” dedim. Sessizce çıktı. Bir kahveyle döndü. Ben de bu arada odaya göz gezdirdim. Orta halli bir ev odası gibi düzenliydi. Karşıma oturdu. İkimiz de konuşmuyorduk. Sessizliği ben bozdum. Adımı söyledim. O da söyledi. Sevda... İçimden ne güzel bir isim dedim. Sevda’ya sevdalandım galiba diye düşünürken kapı çalındı. Fincanları istediler. Ben para vermek için cebime davrandım, “İstemez.” dedi. Fincanları gönderdi.

Ben yine, “Kaç paraysa veririm, biraz konuşalım” dedim. Bir saatlik ücretini ödedim. Parayı aşağıya götürdü geldi. Adet buymuş. Saatlik, gecelik aşağıya bildirilirmiş. Ne konuşacağımı bilmiyordum. Tiyatrocu olduğumu söyledim. Anadolu turnelerini anlattım. Dikkatle ve merakla dinliyordu. Gülüyordu anlattıklarım. Okula hiç gitmemiş, okuma-yazma bilmediğini söyledi. Oturdukça kendimi ona daha yakın hissetmeye başladım. Güzel bakıyordu, dinliyordu. Beyaz dişleriyle aşırıya kaçmadan gülüyordu. Saatin nasıl geçtiğini anlayamadık. “Saat geçti.” sesiyle uyarıldık. Kalktım, yarın yine aynı saatte geleceğimi söyleyerek ayrıldım.

Onunla kaldığım süre ödediğim paraları, arkadaşlarımdan aldığım borç paralarla ödüyordum. Çünkü o ara işsizdim. Böyle gelip gitmelerde aramızda sıcaklık oluştu. Müşteri-sermaye ilişkisinden çok, arkadaş-sevgili gibiydik. Hep

ben anlatıyordum. O yalnızca dinliyordu. Az konuşuyordu. Bir kere ailesine baktığını, askerdeki kardeşine para gönderdiğini, memleketini, köyünü anlatmıştı. Bir kere de askerdeki kardeşine, bana mektup yazdırdı. Zaman geçtikçe ona sevgim büyüdü de büyüdü. Onun da beni sevdiğini anlıyordum.

Bir gün durup dururken... “Benimle dost olur musun?” dedi. “Zaten dostuz.” dedim. “Yok, öyle değil. Patronla ben konuşurum. Yüzük takarız, o zaman istediğin gün para vermeden gelirsin. Gece de kalırsın” dedi. Sevinçle yerimden fırladım, “Tabi tabi olur, hatta seninle evlenirim bile...” dedim. Boynuna sarıldım, sessizce ağladı. Gözyaşlarını öptüm. Yüreğim vurgundan vurguna gidiyordu.

Üç gün sonra telefon açtığımda, “Tamam, patronla konuştum. Pazartesi gecesi dost gecemiz olacak. Saat sekizde gel konuşalım” dedi. “Tamam, geliyorum.” diyerek telefonu kapattım. Saat akşam sekize doğru geneleve... Beni bekliyordu. Sıkı sıkı kucakladım. “Yüzük almamız lazım” dedi. Durdum, bir an sessizleştim. Anladı. “Sıkılma, yüzükleri ben alırım. Sen parmak ölçüsü ver.” dedi. Kısa bir ip parçası ile utana utana parmak ölçümü verdim. Çıktım gittim. İşte bir vurgun daha... “Dayan yüreğim dayan!..” diyerek yürüdüm. Pazartesiye iple çektim.

Gece, temiz, tıraşlı söylediği saatte, tam on bir otuzda genelevde oldum. Beni kapıda karşıladı. Salona çıktığımızda büyükçe bir masa kurulmuştu. Etrafında evde çalışan kadınlar ve dostları oturuyordu. Bizi görünce patron hariç ayağa kalktılar. Önce yaşlı patron kadının elini

öptük. Diğerleriyle tek tek el sıkıştık. Kadınlar “Nasılsın enişte?” diyerek hatırımı sordular. Erkeklerin hepsi bitirim, yalnızca elimi sert kuvvet gösterir gibi sıkıldılar. Sevda, simsiyah uzun bir elbise giymiş. Genelev kadının-
dan çok misafirlerini ağırlayan bir ev kadını havasın-
daydı. Ya ben... Acemi damat adayı... Bilmediğim bir
dünya içinde, oyunun bir parçası hatta odak noktasıydım.

Çaktırmadan oturanlara bakıyordum. Bitirim dostları,
beni kendilerinden uzak, hamam oğlanı gibi görüyorlardı.
Bakışlarından, tavırlarından fark edebiliyordum. İçki
hariç yenildi içildi. Saat gece yarısı üçe doğru patroniçe
yavaşça elini şaklatarak ayağa kalktı. Herkes kalktı.
Sevda ile beni yanına çağırarak, yaşlı sesiyle küçük bir
konuşma yaparak yüzüklerimizi taktı. Kadınlar ve dost-
ları hediyeler verdiler. Sevda’ya kadınlar takı taktılar.
“Ailemize hoş geldin.” diyerek alkışladılar. Bizi odamıza,
gerdeğe soktular.

Köy adedi gibi birisi sırtıma vurdu. Ama ne vuruş! Peze-
venk kendini ya esas düğünde sanıyor ya da kasten,
bilmiyorum. Ses çıkaramadım ama bir on dakika nefesim
kesildi. Erkekliğe bok sürmedim, sineye çektim.

Odada kendi kendime, “Ulan hayata bak be, nereden ner-
eye geldim. Durup dururken hiç aklımda olmayan bir
şey genelevde evleniyorum. İşte gerdekteyim. Ama ra-
hatım, memnunum, sevdiğim kadının yanındayım.”
Geceyi hiç soyunmadan yatakta uzanarak, havadan
sudan laflarla geçirdik. Sabah uyumuş kalmışız.
Aslında ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sevda da
böyle hoşuna gitmiş olacak ki hiç ses çıkarmıyordu. Bir
nevi illüzyon. Büyü bozulmasın sanki. Yatsak bozula-

cak. Bendeki korku bu... Belki o da korkuyordu. Bilmiyorum. Hiç de bilmedim. Öğleden sonra uyandığımda kahvaltı hazırды. Bir şeyler atıştırmaya çalıştım. Odayı taradım. Düşündüm, neredeyim? Tabii ya, genelevde ilk gecem... Kahvaltı yaparken dışarıdan sesler geliyordu, “Altı numaraya iki çay... Tamam, sen aşağıda bekle... Sevda bugün çalışmıyor.” gibi. Kalktım, beni yolcu etti. Kafam önde, sağa-sola bakmadan evden ve sokaktan çıktım. Genelev racunu buymuş. Giriş çıkışlarda hiçbir kadına bakmadan yürüyüp çıkacaksın. Eve geldiğinde kadınlar ya ortada olmayacak yahut da çıplak yerlerini kapatacaklarmış. Öğrendim. Ertesi akşam saat tam on bir otuzda geldim. Sevda, oda kapısında beni bekliyordu. Üzerinde ateş kırmızısı bir gecelik, dağınık taranmış saçlar, odanın içinden hafif seste gelen müzik... “Hop hop gelsin, yârim gelsin, hemen gelsin, şimdi gelsin...”

Bu atmosfer bu müzik bir an insanı büyütüyor, kendini bir bok zannediyorsun. Odaya girdim. Koltuğa oturdum. Sevda hemen ayakkabılarımı çıkardı. Sıcak su ile incitmemeye çalışarak ayaklarımı yıkadı, kuruladı. Kurala uyarak yapılan işleme hiç karışmadım. Adet buymuş. “Hoşuma gitmedi.” dersem yalan söylemiş olurum. Bu işlem ileride her gece sürdü gitti. O gece hafif bir şeyler yedik.

Yeni aldığı pijamaları, terlikleri giydirdi. Hoşuma gidip gitmediğini sordu. Çok beğendiğimi söyledim. İçimden de acaba bütün evlilikler böyle mi? Yoksa geneleve has bir durum mu? diye soruyordum. Bilmiyorum...

Işığı söndürüp, loş gece lambasında yatağa uzandık.

Gece lambası dönerek, yedi ayrı renkte üstümüzde tur atıp duruyordu. Sevda'nın yüzü her baktığımda bir başka renk alıyor, üzerindeki ateş kırmızısı gecelik alayım Sema gibi oluyor, bozuluyordu. Seviştik. Geceliğini çıkarmak istediğimde eteklerinden aşağı çekerek direndi. Şaşırmıştık. "Çıkarmak istiyorum." dedim. Kapkara gözleriyle yalvarır gibi baktı. "Çıkarma." der gibiydi. "Neden?" dedim. Israr ettim zorladım, çıkardım.

Sevda gözleri yağmurlu bir akşam gibi tavana dikili bir heykel sessizliğinde bakıyordu. Sema gibi renk renk dönen ışığın yardımıyla gördüğüm, Sevda'nın vücudunun sol yanı tamamen yanıktı. Şimdi anlamıştım neden geceliğini çıkarmamakta ısrar ettiğini. Ayrıca tanışalı bir ay olmuştu. Hiç yatmamıştık. O da yanaşmamıştı. Bu düşünceler yıldırım hızıyla aklımın kasıklarından geçti. Yanıktan hiç iğrenmemiştim. Dönen renkli gece lambası, çıplak, esmer vücudunun yanığının üzerinden renk renk geçerek onu yok ediyordu. Hafifçe eğilip yanığını öptüm öptüm. O hâlâ heykel gibi hareketsizdi. Sonra, tavana dikili yağmurlu gözlerini öptüm. Sıkı sıkı sarıldım. Öylece kalmışız.

Günler günleri kovaladı. Artık aramızda sevda vardı. Ben Sevda'ya sevdalanmıştım. O da bana. Bu durum böyle, karı koca gibi bir yıl gitti.

Dostluğumuzun üçüncü gecesinin sabahı evden çıktığımda cebimde çok para vardı. Şaşırmıştım. Dönüp geri vermeyi düşünmüştüm. Fakat "Genelevde dostu olan adam, dostu olan kadının verdiği para ve hediyeleri almazsa, diğer müşterilerden farkın kalmaz. Herkes ona verecek, o bir kişiye verecek ki sevdiğini, sevildiğini

anlayacak.” demişti. Doğruluk derecesini bilmiyordum. Bu sözler aklıma gelince vazgeçmiş, susmuştum. Onu kaybetmekten de korkuyordum. Kısacası aşk adına boktan bir asalaktım...

Tiyatro çalışmalarına başlamıştım. Anadolu turnesine hazırlanıyorduk. Fakat Sevda’dan ayrılmak bana zor geliyordu. Nasıl olacaktı?..

Bir gece, o bana nasıl “dost olalım” dediyse ben de “Evlenelim.” dedim. Durumumu anlattım. Suskunlaştı, yalnızca “Seni bana bırakmazlar. İleride bana kötü sözler söylersin olmaz.” dedi.

Ne kadar ısrar ettiysem de kabul etmedi. Sabah çıktım gittim.

Gece geldiğimde evin kapısı kapalıydı. Çaldığımda, “Gecelik müşterim var, bu gece gelmesin.” diye kapıcıya haber bırakmış. “Kapıda kalakaldım. “Olmaz böyle şey!” diye isyan ettim. Hızla genelev dışına çıktım. İsyanımı kuşanmıştım, ağlaya ağlaya gece yarısı sokaklarda bağırarak bilinmeyene koştum. Sabaha kadar, alışık olmadığım kötü şarabı, gece adamlarıyla paylaştım.

Yalnızlığa tahammülüm yoktu. Kötü şarabı paylaştığım sokak adamlarının da bir aşk hikâyesi vardı. Anlatıyorlardı, rahattılar. Allah kahretsin, ben anlatamıyordum. Yaşadığım sevdamı hiç kimseyle paylaşamadım. Kol kırılır yen içinde kalır hesabı. Hep yalnız yaşadım. Sadık köpeğim, yalnızlığımı kıramadım. Çevrem fanatikti, benim de “misyon”um vardı ya, ayıplıyorlardı. Genelev kadını, bana yakıştıramazlardı. İçime öyle işlemiş ki bu

düşünce, sokaktaki adama bile anlatamıyordum. Ama onlar, sokaktaki adamlar bile benden güçlüydüler. Hayatı çözmüşlerdi. Çok rahat küfürlerle anlatıyorlardı. Onlar anlattılar, ben yalnızca dinledim. Gözyaşlarımı bile saklayarak.

Ertesi gün Sevda'ya telefon açtım. Telefona başkası çıktı. Sevda'yı istedim, "Vizitede" dediler. Hâlbuki anlaşmalı saatimizde direk o çıkardı. Sonra tekrar aradım. Telefona çağırdılar. Konuştuk. Paralı bir müşterisi geldiğini, benimle görüşemeyeceğini, ancak bir hafta sonra, pazartesi günü paralı müşterisi gittikten sonra görüşebileceğimizi söyledi. Kapattı.

Bir hafta evimden dışarı çıkmadım. Sevmeden içtiğim içkileri şişe şişe bitirerek ayılmadan, bütün beyaz duvarlarım SEVDA sözcüklerini yazdım. Şimdi odamda yalnızca SEVDA vardı.

Pazartesi geldi. Tekrar aradım. Telefona çıkan bu sefer de "Sevda ayrıldı, gitti." dedi. Telefonu kapatıp hızla, geneleve gittim. Patroniçe'yle konuştum. "Evet. Genelevden ayrıldı. Bir adamla gitmiş galiba, nereye gittiğini bilmiyorum." dedi. Bir defa daha vuruldum. Bir yerlerim koptu.

Sonra Anadolu'ya turnelere çıktık. Bütün genelevleri dolaştım, onu bulamadım. Aradan yıllar geçti, izine bir daha rastlamadım.

Ben senin satıldığın günahkâr sokakta ağlayan taş, günah odamızın ışığı, penceresi, penceremizin havai perdesi, ömrünce sırtına yüklenen günahların ortağıydım. Yılan

zehri gibi aşkını; damarlarıma kurşun gibi sıktın ve kaçtın! Belki bilmediğim bir yerlerde mutlusundur, belki de beni unutmuştur. Gözlerimi yollara çakmış, dağdağda mutsuz bir ısıklıkla ya bir mayıs sabahı ya da bir ekim akşamı, seni bana getirir... Bilmiyorum... Yalnızca yalan hayaller kurarak, sessizce dönmeni bekliyordum.

Ama ne demiştin; “SENİ BANA BIRAKMAZLAR İLERİDE BANA KÖTÜ SÖZLER SÖYLERSEN”. Belki de sen haklıydın, bilmiyorum... Ama hâlâ yüreğim sana sürgün... Özlüyorum. Ateş kırmızısı geceliğini ve beni beklerken çaldığın aşk şarkısını...

“Hop hop gelsin
Yârim gelsin
Hemen gelsin
Şimdi gelsin”

YEŞİL YAPRAK

İşte bu gece de başka bir gece... Kafamda bin bir sorun var. Çözdüğüm, çözebileceğim ve hiç çözemeyeceğim bir sürü sorun... Kafamda bin kilo ağırlıkla evime yürüyorum. Arkamdan bir sesin, adımları çağırmasıyla döndüm. Çok evvel- den tanıdığım, sarışın, uzun boylu, yeşil gözlü kız arkadaş. Onu görünce bütün sorunlar kafamdan uçtu, gitti. Karşımda karanlığın içinden ışıldak gibi bakan kız arkadaş, beni içine çekti. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Hiç evime...” dedim. “Mecbur musun?” dedi. “Yoo kimseye karşı sorumluluğum yok” dedim. “Öyle ise bir yerlere gidelim” dedi. “Olur.”, kelimesini çok içten söyledim. Çünkü benim de birine ihtiyacım vardı. Ayrıca da kız arkadaşı evvel- den beri çok beğenirdim. Ama hiçbir zaman uzun uzun oturmamış- tık. Uzun aralıklarla kısa kısa ayaküstü hâl hatır sorup geç- miştik. O şimdi beni davet ediyordu. Bütün sıkıntılarımı uçurmuştu. Yürüdük. Yürürken düşündüm de söze nereden girecektim, onu çok az tanıyordum. Yalnızca tıp talebesi olduğunu biliyordum o kadar. Neyse sessiz sakin bir teras bara gittik. Terasın en dip masasına oturduk. İçkilerimiz geldi, tokuşturduk, birbirimizi şereflendirdik. Düşündüğüm gibi, “Yaa arkadaşım seninle tam dört yıldır tanışıyoruz.”

diyerek söze başladı. “Allah Allah o kadar oldu mu?” dedim. “Evet ya oldu diyerek” devam etti. “Senin en iyi okurun benim” dedi. “Ciddi misin, sevindim” dedim. Onurlanmıştım. “Tabii ya, senin anlattığın insanların hepsi benim kaderdaşım” dedi. “Anlayamadım, ben sokaktaki insanı, ezileni yazıyorum. Seninle ne ilgisi var?” diye sordum. “Olmaz mı!” dedi. Meraklandım, “Nasıl yani?” diye ısrar ettim. Gözlerimin kuyusuna dalarak, kadehini kadehime sertçe vurdu. O bakışlardan bütün damarlarım oynadı, uyuyan duygularım kabardı. Teras barın loş ışığı altında yeşil yeşil bakan gözleri alev gibi parlıyordu.

“Yarın İstanbul’dan ayrılıyorum” dedi. Niçin, neden, diye soramadan o, “Beni kimselerin tanımadığı bir yerlere tayinimi istedim. Orada doktorluk yapacağım” dedi. “Hayrola, neden kimselerin tanımadığı bir yer?” diye sordum. “Hadi yaklaş!” diyerek tekrar gözlerimin kuyusuna daldı. Kadehlerimizi yine sertçe tokuşturduk, tokuştururken fısıltıyla insanlığı söküp attım beynimden. Yüreğimin cehenneminde şimşekler çakıyor. Biliyor musun? dedi. Sözleri, kılıçtan keskindi. Hâlâ devam ediyordu, “Bir gün unuttuğum gülmeyi tekrar öğrenirsem, insanları o zaman severim.” dedi. Bu konuşmalardan aklımın duvarları sarsıldı. “Neden beni buraya getirdin, bunları kusmak için mi?” dedim. Ayrıca daha neler söyledim hatırlamıyorum. Hem bu tür konuşmalar yapacak kadar tanışmıyoruz.

O ara bir şey fark etim, sesim yırtılmıştı. Konuşurken zorlanıyordum, şaşkınlığımdan oldu galiba. Hemen hafif hırıltılarla genzimi temizledim ve “Evet evet, niye getirdin buraya?” diye tekrar sordum. “Yok, yok yanlış anlama, üstüne alma.” diyerek, elimi avuçlarının içine usulca alarak, yüzümün bozkırına girerek konuşmaya başladı. Çok yakın-

laşmıştık. Cinsel dürtülerimi uyarıyordu, zorluyordu beni. Uzaktan polis düdükleri, karanlığı yara yara gelip, ku-lağımıza konuyordu. Gökyüzüne baktım. Gri duman rengiyle yağmura gebe duruyordu. “Gözlerimin içine bak!” dedi. Baktım. Yağmur damlamış yeşil yaprak gibiydi. Et-kilendim, farkında olmadan elim damlalara gitti, damlaları yok ettim. Gözlerini kapadı. Bir dakika öylece sessiz kaldık. İçimden “Allah Allah n’oluyoruz?” diye düşündüm. Sanki yılların iki sevgilisi gibi, birbirimizin yaralarını sarıyorduk. Gözlerini açtı, cehennem kokan ağzıyla konuştu. Ölüm-lerden anlatıyordu. Ayakta kalmaya çalışan aklımla dinliyo-rum. Konuştukça, sesi kirleniyor, çamurlaşıyor, çamur sesiyle konuştukça benim de yüzüm kirleniyordu. Birden ellerimi geri çektim. O hâlâ “Benim bu hayattan alacağım var, kim ödeyecek?” diyordu. Bir an sustu. Kadehinden bir yudum aldı, soluklandı ve “Sen hiç yalnız odanda, kendinin gelmesini bekledin mi? İşte ben çok bekledim kendimi ama gelmedim. Çünkü ben yoktum ki nereden gelecektim.” Kız öyle şeyler söylüyordu ki zorla tutmaya çalıştığım aklım gitti gidecek. Bir şeyler anlamıyordum, bir sürü sorunumu nasıl çözeceğim diye düşünürken, gece yarısı aniden çıkan bu amortiyi nasıl çözecektim?

Yağmurlanmış gözleriyle yüzüme baktı, baktı... Sessizce “Affedersin...” diyerek, uzun parmaklı ellerini yeşil göz-lerinin gölüne sokarak, yağmurları temizledi. Gözleri hafifçe kızarmıştı. Hani ben de yaşamımda ne bir ağlama-yan göze ne de sızlamamış yüreğe rastladım. Onu anla-maya çalışıyordum. Gözlerimi bir kama gibi gözlerine sapladım. Bakamadı. Bir suçlu gibi gözlerini kaçırdı, ka-fasını eğdi ve “Biliyor musun, her gece eski resimlerime bakıyorum. O resimlerdeki gülmelerimi arıyorum, bula-mıyorum. Kendi kendime bağıyorum, ama sesim o kadar

cılız ki, karıncanın sesi kadar çıkıyor. Artık ezilmekten korkuyorum, gideceğim buralardan” dedi. Dikkat ettim, sesi cidden korkak ve cılızdı. Birden içime sıkıntı çöktü. Ama niye, bir şey anlatmadı ki, yalnızca karşımda isyan bayrağını açtı ve içtik. Aniden “Kalk gidelim.” dedi. Kalktık, yürüyerek yakındaki evine, iki sevgili gibi sarılarak gittik. Odasının ışıklarını yakmadı. Yalnızca tuvaletin ışığını yaktı. Geniş bir odaydı, eşyasız. Bir yatak, bir elbise dolabından başka bir şey yoktu. Birlikte yatağa girdik. Göğsüme başını dayayarak sıkı sıkı gövdeme sarıldı, titriyordu. Başını kaldırmadan, “Dikkat ettin mi, evde mutfak yok. Hiçbir gün bu evde yemek yemedim ben. Yemek yapmasını bilmiyorum ama öğreneceğim gittiğim yerde. Evimden başka bir yerde yemek yemeyeceğim” dedi ve gövdeme iyice sarıldı. Bu sarılışlarda sığınma, güvenme vardı. Fısıltıyla “Seni hep gizli gizli sevdim ama...” Konuşmadan sıkıca sarıldım, nefeslerimiz yoğunlaştı.

Sabahleyin onu otobüs garajından bir bilinmeyene yolcu ettim. Hava yağmurluydu. Yürüyordum, önümden sapsarı yüzleriyle insanlar geçiyordu. Yüzlerinde hiç kırmızılık yoktu. İşlerine gidiyorlardı. Yağmurlu yeşil gözleri düşündüm. Anlattıklarını düşündüm. Bir kırbaça benzeyen kirpiklerinin koruduğu yeşil gözleri, otobüse binerken sönmüştü.

O gözlerde başka şeyler de keşfettim. O, milyonlarca yok edilenin, açlığın, acının gözüydü, diliydi. Namussuzların eseri idi. Kimsesizdi... Bir dilim ekmek, bir diploma, bir iş için pezevenklerin ortaya attığı bir et parçasıydı. Şimdi kim bilir nerede, nasıldır? Dilerim mutludur. Belki bir insan oğluyla evlenmiştir. Belki de...

Dudaklarımda bir ezginin ıslığıyla yürüdüm...

KESİK AYNUR

Onu her gün görüyordum. Beyoğlu'nda oturduğum evin karşısında bulunan ayakçı büfesinin önünde sürekli gelip bira içiyordu.

Yanından sıyrılarak geçerken, ister istemez selam verdim. Ondan umulmayan bir ses tonu ve nazik tavrıyla selam verdi.

Bu ummadığım karşılık hoşuma gitmişti.

Kimdi bu kadın? Perişan, kirli, çirkin... Her gün büfenin kapısının önünde bira içen bu kadın, neyin nesiydi? Bazen kapıdan çıkarken, bazen camımdan aşağı baktığımda görüyordum.

Öğleye doğru geliyor, bir bira içip gidiyordu. Ona yakın olabilmek için, hiç alışveriş yapmadığım o büfeden alışveriş yapmaya başladım.

Onu ilk gördüğüm zamanki halinden duyduğum tiksinti, kalmamıştı içimde. Çünkü adını sonradan öğrendiğim Aynur (hayat kadını, adı Muazzez), bana yakın gelmeye başlamıştı. Onda bir yaşam var diyordum. Sonraları arkadaş olduğumda içimde isyan ateşi patladı.

“Ulan hayat, ulan yer, ulan gök, ulan taş, ulan dağ, ulan ulan bütün apartmanlar... Yaşayanlar, yaşamayanlar, memleketinizin anasını...” dedim. Ama kime? Kendi kendime. Ben de öyle adamım ki ne sevincimi ne de nefretimi dışa haykırabilirdim. İşte bu duygularla başladı dostluğumuz. Onunla arkadaş olduktan sonra, iç dünyası, fiziki çirkinliği örtmüştü.

Çirkinleştirilmiş gövdesi beni hiç mi hiç ırgalamıyordu. Evimde aynı kaptan yemeği paylaştığımız zamanlar oldu. Burun deliklerinin alt kısmından kalkmış küçük bir parça çapaktan, sapsarı olmuş kirpiklerinin arasından bakan, kıpkızıl olmuş diye adlandırabileceğimiz iki yeşil nokta; yırtılmış, dikilmiş ağız, mağaraların içinde görülen kirli küçük kaya parçalarını andıran, seyrelmiş sarı dişler ve kafasının bütünlüğünü tamamlayan, siyah karışımı kirli bir elbiseye benzeyen saçlar ve kulaksız bir baş.

Aynur’un yüzüne baktığınızda bir ifade göremezsiniz. İfade verecek bütün organları tarumar edilmişti.

Onu, yalnızca ses tonu ve eski or.spuluk zamanından kalma müşterilerini kafakola almak için yaşamın kendisine kazandırdığı nezaketinden tanıyabilirdiniz.

O nezaket, soylu hanımefendilerin, özel derslerden sonra takındıkları nezaketten değil, or.spuluk mesleğinin kural-

HERKESİN KADINLARI

ları gereği takındığı meslek nezaketi; fiyatını da belirleyen bu kurallı nezaket!

Or.spuluk, kendi kuralları içinde kuralları olan bir meslek... Türlü adama ayrı ayrı davranış ve bütün bunlardan sonra üstüne gelen bıkkınlık!

Hamalı, hamalatı, genci, yaşlısı, pisi temizisi... Yani müşterilerden gelen bıkkınlık... İşte o zaman, Or.spuluk âleminin değişmez kurallarından biri olan dost (sevgili) olayı, burada ortaya çıkar. Bir or.spunun günde kırk kişiyle yatması, ayda bin iki yüz kişi ile yatması, işi gereğidir. Onu ilgilendiren bin iki yüz birinci kişidir. Dost, yani sevdiği.

Yalnızca sevdiğinin onunla ilgilenmesidir. Dostundan gördüğü bir ihanetkarşısında deli develerin, çadırları yıktığı gibi, o da etrafını yıkıp devirmeye başlar.

Aynur'un, günde hiç tanımadığı kırk kişiyle yatması, üstünde tüm şehrin yorgunluğu ve bacaklarının sızlamasıyla girerken yatağa, kazandığı parayı verirken dostuna, hep kar gibi beyaz gelinliği ile gelin olmak rüyalarını süslüyordu. Unutuyordu bütün yorgunluğunu. Ömrü boyunca başkalarının sesiyle yaşarken bıçaklanmış, kendi sesiyle haykırmıştı.

Aynur Bulgaristan'dan göç etmiş bir ailenin kızıdır. Göz dolduran fiziği, ömrü boyunca başına dert olmuş, bir boyacıya âşık olarak evinden İstanbul'a kaçmıştı. Kocasının kazancı evlerinin geçimine yetmeyince, kocası tarafından hayat kadınlığına itilmişti. Ve netice; Genelev... Genelevde çalışırken, bir görüşte vurulduğu aşk,

Çanakkaleli Mahmut... Kocasını terk ederek Mahmut'la beraberlik ve bir erkek çocuk...

Mahmut, yakışıklı, külhanbeyi... Etrafında başka kadınların da gezdiği bir asalak... Aynur, Mahmut'u çok sevmiştir. Herkesten kıskanmaktadır.

Bir gün onun, kendisine ihanet ettiğini duyduğunda, çıldırır, devirir. Ve ilk aklına gelen kıskandırmak olur. Tüm insanların ilk aklıma gelen boktan klasik metot...

Mahmut'u kendisine yeniden bağlamak için Mahmut'un en yakın arkadaşıyla samimiyeti arttırır. Bu samimiyette art niyet yok, yalnızca kıskandırmak vardır. Fakat bu hareketi, kendisine çok pahalıya mal olur. Olay renk değiştirir.

Mahmut önce en yakın arkadaşını Belgrat Ormanları'na yemeğe davet eder. Yenilip, içildikten sonra, sarhoş olan arkadaşını bir ağaca asar.

Sonra Aynur, Mahmut'un bıçağıyla karşı karşıya gelir.

Mahmut, "Hapise gideceğim ama sana öyle bir ceza bileti keseceğim ki, ömrün boyu taşıyacaksın" diyerek Aynur'un güzel yüzünü tarumar etmekle kalmayıp, bıçağını apış arasına da vurmuştur.

Aynur, ömrünün geri kalan kısmını, güzelliğinden ve kadınlığından yoksun olarak Beyoğlu sokaklarında sigara ve kibrit satmakla geçirir. Yıllar sonra Dârülâceze'den bir ailenin yanına verilen oğluna, büyüdüğünde, Beyoğlu'nun bir köşesinde kibrit satan bir yaratığa benzeyen

Aynur,

“İşte asıl annen bu” diye gösterilir.

Fakat oğlu çirkinleştirilmiş kadına, annem diye sarılamamıştır. Aynur anne de olamamıştır.

Yıllardır yattığı Beyoğlu kaldırımalarında, bir kış günü hastalandığında, tanımadığı oğlu tarafından hastaneye yatırılır. Kısa bir süre sonra ölür. Geriye, tanıyamadığı öksüz oğlu, hapisten çıktıktan sonra, başka bir kadınla yaşayan Azrail ve üşümesin diye başkalarının verdiği eski yorganı kalmıştır.

LİZ TAYLOR ALEV'İN AŞKI

Beyoğlu'nda bir sokak arasında, eski model arabamla giderken bir ses duydum. Elinde bira şişesi ile sarhoş, dişleri dökük, iri menekşe gözlü kadın,

“Bak arkadaş, ben başkent sosyetesinden geliyorum. Amerikan Kız Koleji'ni bitirdim. Altı lisanı ana dilim gibi konuşurum. Ben bu duruma düşecek kadın değildim. Şerefsiz karı, babamı kandırdı evlendi; o alçak kocam da beni bıraktı, babam da evden ve evlatlıktan attı, kaldık ortada.”

Bunları anlatan Alev'di. Sosyetedeki nam-ı diğer adı, menekşe gözlerinden dolayı “Liz Taylor Alev.” Kendisi söyledi.

Alev, sonraları çok sevdiğim eski tel cambazı Selami Abi ile beraber oldu. Selami Abi'nin Beyoğlu sokaklarından

birinde, küçük bir kebabçı dükkânı vardı. Karınca kararınca geçinirken Alev devreye girdi. Ben de bu beraberliğe ve sonlarına şahidim.

Liz Alev, üvey annesinin babasını etkileyerek, sorumsuz ve rezil bir hayat sürerken evinden ve evlatlıktan atıldıktan sonra elindeki az bir para ve üzerinde birkaç küçük mücevheriyle sokakta kalır. Başkentte barınamaz. Ver elini İstanbul ve Beyoğlu... Her türlü çılgınlığa açık karpısıyla... Hem de nereye? Kadın çalıştıran, düşük sınıf bir restoranda...

Önceleri orada müşteri olarak takılır. Kumar ve uyuşturucu alışkanlığından dolayı kısa zamanda elindekileri tüketir ve aynı restoranda sermaye olarak devam eder. Gündüzleri bitirim kahvelerinde kumara dadanır. Bir gün bir bitirimle içkili yemeğine zar atar. Kaybeder. Bitirim onu küçük içkili bir kebabçı dükkânına götürür. Oturdıkları masada attıkları zarın hilesini tartışırken, tartışmanın arasına dükkânın sahibi cambaz eskisi Selami;

“Afiyet olsun” diyerek girer.

“Hoş geldiniz, nasılsınız?” gibi klasik sözlerden sonra, Alev’le Selami göz göze gelir, kısa bir an bakışırlar. İhtiyar delikanlı Liz Alev’in iri menekşe gözlerinin ateşinden alevlenir.

Selami diğer müşterilerle meşgul olurken, gözleri sürekli Alev’in gözlerini arar. Bir ara Alev’lerin masasında bir patırtı kopar. Alev’in elindeki rakı şişesi bitirimin kafasına inmek üzeredir. Küfürler havada uçuşur. Bitirim, Alev’e okkalı bir tokat atar, ardından “S.ktir lan, or.spu!”

HERKESİN KADINLARI

diyerek masanın üzerindekiileri devirir. Meyhaneyi terk eder. Bu olaylar üç-beş dakika içinde oluşup sönmüştür. Meyhanedekiler için bu tür olaylar olağandır. Herkes yine muhabbetine döner. Alev, masada, başı ellerinin arasında ağlarken;

“Nasılsın bebeğim?” sözleriyle kafasını kaldırdığında, ıslak iri menekşe gözleri, cambaz eskisinin yaşlı gözleriyle buluşur. Bu bakışta, “Oturur musun?” daveti vardır. İşte bu ıslak davet ileriye dönük arkadaşlığın başlangıcıdır. Çünkü Beyoğlu batakhanelerinde kısa zamanda yediği darbelerin arasında, kendisine ilk defa “Bebeğim” diyen birisine sığınma ihtiyacı duymuştur.

Meyhaneyi kapattıktan sonra, Selami’nin meyhanenin karşısındaki evine giderler. Alev, oturdukları andan eve gelişlerine kadar bütün hayatını Selami’ye anlatmıştır; ikisi de çok sarhoştur. Bir ara Alev çantasından küçük bir plaka esrarı çıkararak Selami’den sarmasını ister. Selami kendisine sunulan esrarın hiç yabancıysa olmadığından, soru dahi sormadan bir çift kâğıtlı yapar. Bittiğinde kendi zulasını patlatarak bir çift kâğıtlı daha yapar. Sabahın ilk ışıklarına kadar içki-esrar karışımı içerler, ikisinin de kımıldayacak hali yoktur. Birbirlerine sarılarak sızarlar.

İkinci vakti uyandıklarında Selami ve Liz Alev’in ilk işi, yeni gün yarım kalan içkileri aç karnına içmekle başlar. Selami ve Alev yataktan hiç kalkmadan yirmi dört saat uyuyup, uyanıp aç karnına içip içip sevişirler. Geçen günler, birbirinden farklı değildir. Dükkânı birlikte çalıştırmaya başlarlar. Birbirlerine öylesine tutkuludurlar ki gündüz, aşçıyı mutfak kapısına nöbetçi dikerek sevişirler. Birbirlerine “Aloş” ve “Seloş” diyerek elleşmişlerdir.

Gözle görülen bir şey vardır ki, cambaz eskisi, Liz Alev'i el üstünde tutmakta, onu seyrederken, kültürlü, altı lisan biliyor, diye reklam etmektedir. Liz Alev'i, kendi sınıfından üstün gördüğünden, saygıda kusur etmemeye çalışmaktadır. Zaman zaman bu tavrı kendi aleyhine işlemekte, Alev onu bazen "Sen de kimsin, alt tarafı eski bir ip cambazısın" diye aşağılamaktadır.

Bu aşağılamalar karşısında Selami ezilmekte fakat ses çıkartmamakta kararlıdır. Dükkânın idaresi de tamamen Alev'in elindedir. İsteddiği müşteriyi almakta, istemediğini kovmaktadır. Müşteriler azaldıkça, kazık atmalar çoğalmaktadır. Her kazık atmada da müşteri azalmaktadır. Artık dükkânda, cambaz eskisinin yerine sosyete eskisinin borusu ötmektedir.

Liz Alev'le cambaz eskisi, gidişe hiç aldırış etmeden, belki de farkında olmadan kendi âlemlerinde yaşamaktadırlar.

Bu yaşam içinde Liz Alev'in güzelliği eksilmektedir. Dişsizliğin getirdiği kötü bir diksiyon, bozulan hormonal dengesizliğinden ötürü bıyık ve sakalları çıkmıştır. Yüzünde yalnızca iri menekşe gözleri ferini muhafaza etmeye çalışmaktadır.

Bazen Selami,

"Bebeğim Aloş, sevişelim." dediğinde; Aloş,

"On-beş dakika müsaade şekerim" der, meyhanenin tuvaletinde sakal tıraşı olduktan sonra "Haydi Seloşçuğum" diyerek evlerinin yolunu sevişmek için tutarlardı.

Dükkan artık para kazanmamaktadır. Kazandıkları ise içki ve esrarlarına yetmez. Sonunda dükkânı yok pahasına devrederler. Aldıkları parayı da kısa bir zamanda bitirirler. Para tükenince aralarındaki bağlar da yavaş yavaş gevşer. Liz Alev de gözlerinin ferini kaybetmeye başlamıştır. Kendine bir şişe içki ismarlayanlarla birlikte olmaya başlamıştır. Bu durumları cambaz eskisi duyduğunda,

“Benim karı uçkuruna sağlamdır” deyip kestirip atmaktadır.

İnanıp inanmadığı belli değildir. Fakat belli olan bir şey varsa o da, Selami’nin Alev’i kaybetmek istememesidir. Çünkü Liz Alev, cambaz eskisinin gözünde erişilmesi zor bir sınıfın kadınıdır.

Kendisi cahil, sıradan bir ip cambazı, kabadayı; gençliğinde haraçla yaşamış, evlenmemiş, yalnızca hayat kadınları ile sevgili olmuştur. Sosyeteden düşmüş, altı lisan bilen bir zengin kızı onun için bir değerdir. Kim ne derse desin, Aloş’un bir ayrıcalığı vardır. Anlı şanlı başkent sosyetesinin Liz Taylor’udur o. Kimin vardır bu Beyoğlu âleminde böyle sosyete sevgilisi? Bunun için Selami her dedikoduya,

“Beni kıskanıyor or.spu çocukları. Kendilerinin böyle bir sevgilileri yok” diye söylenip, kendini teskin ederdi.

Aylar ayları kovalayarak geçer. Ekonomik durum daha da kötüleşir. Selami’ye, eski bir arkadaşı, Taksim civarında küçük bir sermaye vererek, üç-beş kasalı manav açar. Çok kısa bir süre sonra orada da sermayeyi kediye yüklerler ve tamamen ortada kalırlar.

Evsiz barksız, parasız ortada kalmak en çok Selami'yi yıkar. Sevdiği kadının isteklerini de yerine getiremez olmuştur. Liz Alev onu bir şişe içkiye satmaktadır. Cambaz eskisi artık bedensel gücünü de kaybetmiştir. Liz Alev'e sözünü geçirememektedir.

Son çare, boğaz sırtlarında bir kahve işleten yeğeninin kahvesinin yanındaki bir göz barakaya sığınır.

Aradan çok geçmeden, bir şişe kötü şarap fiyatının da altına düşen, iri menekşe gözlerinin ferini tamamen kaybetmiş Liz Alev de, sakal ve bıyıkları daha da gürleşmiş bir durumda cambaz eskisinin tek göz barakasına sığınır.

Kısa bir süre sonra da, birer hafta ara ile yaşamdan göçerler...

SOFİA NERİMAN

Cesedi iki gündür kumar oynadığı kahvenin bodrum katında yatıyordu.

Kahveci Osman,

“Ulan Neriman, sağlığında bir hayrını görmedik, ölün bile üstümüze kaldı. Bir tane akrabası yok mu? Kaldırsın ölüsünü, aşağı katı işgal etti, işi bozdu. Akrabaları vardır da aramıyordur. Bir oğlu mu ne varmış, aramıyormuş. O. çocuğu, niye arasın? Ne boku var ki karının, arasın? Mirası olsa üşüşürlerdi buraya. Dertleniyordu arada bir de. Cazgır karıydı, parası yoktu, ama iyiydi.” diyordu.

O ara iki gündür gelip giden polisler de,

“Ulan kimseyi bulamıyoruz. Ne yapacağız bu ölüyü? Yorulduk. Hiç akrabası yokmuş be, iki gündür bunla uğraşıyoruz. Haber verdik belediyeye, kaldırsın. Biz de kurtulalım, ölü karı da kurtulsun.” diye söyleniyorlardı.

Kahveci Osman da lafa girerek,

“Doğru valla, kokacak burada. Bizim işi de bozdu.” diyerek devamlı yakınıyordu.

Kahveci, polisler, kahve müdavimleri, ortadaki ölüyü bir an önce başlarından atmaya çalışıyorlardı. Bunları dinlerken, ölü Neriman Abla’yla geçmişteki dost sohbetlerimizi düşünüyordum. Kafamda resimler çakıyordu. Arada bir karşılaştığımızda, “Ah, beni gençliğimde tanıyacaktın. “Sofia Loren Neriman derlerdi bana. Ah bu kafa! Yedirdik paraları, şimdi işin yoksa sürün!” diye dertlenir geçerdi.

Bir gün kahve ısmarladım, oturduk.

“Ah be evlat, çalışmadığım pavyon, kerhane, randevuevi kalmadı. İstanbul’dakiler hariç, Anadolu’yu da bitirdik. Kafasızlık işte, tutmadık zamanında. Hep öyle gidecek sandık. Yaş yetmiş, iş bitmiş işte! 20 sene bir pezevenkle oturdum. Yedi bitirdi beni. Para yetiştiremedim kumarına. Oğlan da babasına çekti. Kumar, esrar, ne istersen var. Beraber yediler beni. Pezevenklere çalıştım çalıştım, verdim. Hiçbir gün sormadılar, “Hasta mısın, ne iş yaparsın, nasılsın? Yok, çalış Neriman, s.kiş Neriman, ver Neriman! Sonra deyyus dostum öldü. Vurdular, kurtuldum... Kurtuldum ama alışmışım ya, gene de üzüldüm. Aradım onu. Bacak kadar oğlan, dokuz ay karnımda taşıdığım piç, aynı babası gibi. O da bitirdi beni. Senin anlayacağın, kimle oturduysam babamı hiç sormadı; gelen-giden hep anamın(!) hatırını sordu. Kötü bir oda bile alamadım. Allah’tan babam öldüğünde biraz miras kaldı. Bizim işin emekliliği yok, pörsüsen bile çalışacak-

HERKESİN KADINLARI

2006
EFLÂTUN
17 NİSAN

sın. Ta ki çalıştığın yerlerden kovulana kadar... Ben de öyle oldum. Şimdi elimdeki mirası da küçük küçük okey masalarında bitiriyorum. Bak sen üstüne alma, sen benim oğlum sayılırsın; erkek milletinden tiksindim. Tiksindim, ama gene onlarla oturuyorum. Kahvelerde kumar oynuyorum. Hiç kadın ahabım olmadı. Komşuluk, misafirlik bilmem. Velhasıl bir halt bilmem. Ben bittim, oğlan da gitti. İnşallah kör kurşunlara gelir!”

Daha bir sürü insana intizar ederken yan tarafta kurulan okey masasından çağırmışlardı ve o, masaya geçmişti.

Bunları düşünürken belediye arabası geldi. Neriman Abla’nın ölüsünü attılar arabaya, ben de gittim. Kulaksız’daki Garibler Mezarlığı’ndaki cenazesinde, tanıdık bir Allahın kulu yoktu. Yalnızca, sevap almak isteyen 8-10 yabancı...

Hoca bir-iki dakika okudu okumadı, niye fazla okusun kimsesi yok ki, laf olsun diye, İslâm’ın kuralı gereği,

“Mevtayı nasıl bilirdiniz?” diye sordu.

Mezar başındakiler, sanki bin yıldır tanırlarmış gibi,

“İyi biliriz” dediler.

Yalnızca ben,

“İyi tanırım” dedim, o da içimden.

Cenaze bile sahtekârlıkla kalkıyordu. Mezarına baktım. 50-60 santim kadar kazılmıştı. Mezarı kazanlara sordum,

“Ne yani, yetmez mi? Bu kadar işte!” dediler.

Neriman Abla’yı alelacele gömdüler. Kazılan toprak tümsek bile olmamıştı. Onlar gittikten sonra avuçlarımla etraftan toprak toplayarak küçük bir tümsek yaptım. Hiç olmazsa mezara benzesin, diyordum. Başka bir mezarın üstünden küçük bir kır çiçeği kopararak tümseğin üzerine diktim. Bir de çürük bir tahta parçasına tükenmez kalemle yalnızca ismini yazdım. Soyadını bilmiyordum. “Sofia Neriman Abla” yazdım. Doğum tarihini bilmediğimden yazamadım.

Bu kadar cenaze sahtekârlığını görünce, yalan yazmadım. Bir de ölüm tarihini ekledim: 10.10.1995.

Bedenini ömrü boyunca et hırsızlarına satan Neriman Abla’nın, hiç olmazsa ölü bedeni (diğer garibanlar gibi), aç köpeklere, biraz daha geç yem olsun diye, giderayak tümseği biraz daha yükselttim.

Demir yüreğimin hızla örselendiğini, gözlerime vurduğunu fark ettiğimde yürüyordum...

GÖNÜLLÜ BİR GECE

Yüzünde, asil geçinenlere ait yaldızlı maskeler takılı değildi. Hayat bu maskeleri yırtıyor, Gönül, cırlıçıplak bağıra bağıra konuşuyordu. “Yok be abi, inan valla, ben istemedim. İstemedem, hep üstüme geldiler. Bunalımdaydım. Bana şekil yaptılar. Önce babasıyla takılıyordum, oğlu sonra çıktı. Birahanenin üstünde bir de oda vermişti babası, orda yatıyordum, geceleri koynuma geliyordu. Her şey yapıyordu, anlıyordum ama anlamıyordum. Gece yarısına kadar müşterilerle içiyordum, aynı yerde yatıyordum. Zaten komayım, ne anlayacaktım. Pezevenk! Pezevenk işte! Hem çalıştırıyor, müşterilere satıyor, aynı yatakta kendisi işten sonra koynuma giriyor. “Güzel karıcığım” diye sarılıyor. Yemin ederim hiçbir şeyden zevk almıyorum be abi, hislerim bitmiş, bitirdiler be! Bitirdiler, üç çocuğum orda burda perişan. Puşt kocam, çekmiş gitmiş bir topal karıya. Hiç karı bulamamış topal bir karı bulmuş, mahkemeye birlikte geldilerdi, orda görmüştüm.

Boşandık, sonra kol kola çıkıp gittiler be abi. Ben s.k gibi ortada kaldım, nereye gideceğimi bilemedim, sonra,

sonra çocukları anneme bıraktım. Zavallı kadın, arada bir para veriyordum. Şimdi işler kesat, fazla veremiyorum. Büyük kız evden kaçmış, Kim bilir nerede, kim arayacak? Kocam olacak göt de ortada yok. Göt herif, inşallah kurşunlara gelir, töbe tövbe... Beddua ettim, yine de çocukların babası, neyse... Göt ibne, şerefsiz herif. Sattı... Sattı beni o topala, görmedi... Görmedi benim güzelliğimi, bak, yav abi hiç şekil yapmadan konuş, ben güzel değil miyim?"

İşte, konu döndü dolaştı, kadınsı bir soruya takıldı kaldı. Ulan, ne biçim hayat be, şu kadınların hepsinde gördüğüm şey, ister diplomalı, ister vesikalı olsunlar, duymak istedikleri tek şey, "Çok güzelsin." sözleri... Ne varsa... Gönül'ü ilk tanıdığımda, çam yeşili, kendinden sürmeli gözleri, uzun sarı saçları, uzun boyuyla, dikkat çeken bir kadındı. Zaman içinde, bu boktan hayat onu, sürekli şişik gözleri, kırık dişleri ile çirkinleştirmişti.

"Eee, söylesene." sesiyle kendime geldim. Ağzımdan, birden "Evet çok güzelsin." çıktı ve sustum. Etrafı taradım, birahane bu gece çok تنها, toplam on kişi var yok. Onun için fazla oturduk, yoksa bir müşteriye takılmış olurdu. Neyse, Gönül akşamdan beri sürekli rakı, bira, votka, karmakarışık içti, sarhoş oldu. Ama kabul etmiyor, zaten hiçbir sarhoş, sarhoşluğunu kabul etmez, ben dâhil. Bu sözlerim üstüne birasını sonuna kadar dikti ve "Dinle beni, bak dinle, şekil yapmadan." diyerek makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. "Şu yüzümdeki kesiklere bak, görmüyor musun, gözlerimin moru daha geçmedi. İzi yok mu, vaar." diyerek ayağa kalktı, oturduğum yerin arkasındaki duvar aynasına bakarak daha yüksek sesle, konuşmaya başladı.

HERKESİN KADINLARI

Bu kadınların yaşadıkları, ama içinden bir kes, kendine, "İki yüzlü" diyor. Çıktı Gönül'ün an çıkışlı.

Zannediyorum ki aynada kendini görünce hırçınlaştı.

Birahanedekiler dönmüş bizi dinliyordu. Sakin bir sesle, “Otur be Gönül, otur. Daha yavaş konuş be kızım, herkes bizi dinliyor.” dedim. Sesini daha yükselterek, “Dinleyeni s.kimlaan, dinlesinler! Şu surata bak be, bak be, sen de şekil yapıyorsun, bana ne be, sen de aynı boksun, erkek değil misiniz lan? O pezevenk de aynı, oğlu da aynı. İkisi bir s.kiyorlar beni, bir gün birisi, bir gün birisi, onunla yatmayacaksın lan öldürürüm, diyorlar. İkisi de dövüyor beni, dövüyorlar beni!” diyerek iyice boşalıyordu. Olsun, boşalsın. Ve yerine oturdu hıçkırıklarla, gözlerinin kuyusundan, yanaklarına yaşlar damlamaya başladı. Hıçkırıklarının arasından, sürekli, “İkisi bir lan! İkisi de şerefsiz, pezevenk bunlar! İkisi de lan, ikisi de! Sokaktayım ben, sokaktayım lan, sokaktayım.” diye diye biraz sakinledi. Onun bağırmalarına katlanıyorum, çünkü ayna gibi gerçekleri yansıtıyor, kızmıyorum, Gönül sakinleşmişti. “Kusura bakma, sana da bağırdım. Sen bana yemin ettin, güzelsin dedin. Ona çıldırdım, utanmadan yalan söylüyorsun, sen de herkes gibi şekil yapıyorsun, sen bari yapma, sen yapma bee!” diyerek sustu.

Ağlaması kesilmişti, şimdi karşımda insana üzünc veren trajik bir görüntü vardı. Zayıf ve korunmasızdı. Haklıydı, bu kadar, pisliğin içinden bulutlara bakmak, çok kolay değil, neyse... “Gönül, bak.” dedim. “Benim utanmama gerek yok, inan seni aşağılamıyorum, doğru söylüyorum, yine de güzelsin, inan şekil yapmıyorum, sana hiçbir zaman yapmadım da.”

Bunları dilim söylüyordu, ama içimden bir ses, kendime, “iki yüzlüsün” diyordu. Çünkü Gönül şu an çirkindi.

“Doğru, şekil yapmadın. Madem güzelim, yat benimle, dediğimde neden yatmadın benimle, şeyin mi kalkmıyordu? Kalkıyordu, kalkıyordu, biliyorum kimlere kalktığını ama haklısın, benim her gün gözüm, suratım, şiş. Al işte, dişler de gitti, gözümün morluğu hâlâ geçmedi. Sen de haklısın tabii... Haklısın, o zaman da güzelsin, di-yordun. Neyse be, boşveeer, hadi iç be iç.” diyerek koca bardak birayı bi çekişte götürdü. Rahatladı.

Gerdanına dökülen biraları, elinin tersiyle sildi. Bir bira daha istedi. Araya girerek, “Gönül ben kalkıcam işim var.” diyerek ayağa kalktım, gittim hesabı ödedim, tam çıkacakken, “Bi dakika...” dedi, döndüm. “Bir yirmi kâat bırak da git, bu kafayla, o ibnelerin yanına gidemem, otele gidicem, gidersem kafamı gözümü kırarlar bunlar.” İkiletmedim, çıkarıp yirmiyi toka ederek açık havaya çık-tım. Nefesim bitmiş, akşamdan beri içimde hiç oksijen kalmamış. Derin derin nefeslendim. Biraz kendime geldim. Bazen kendimi İkinci Dünya Savaşı’ndaki Alman tanklarına benzetiyorum, çünkü bu kadar yükle, nasıl ezilmediğime şaşıyorum. Bir taksiye bindim, Gönül’ün, “İkisi bir, baba oğul s.kiyorlar”, sözlerini söyleyerek yerleştirdim koltuğa. Şoför döndü, “Bana mı dedin?” dedi, “Yoo, ben bir şey söylemedim.” diyerek sustum. Ama bu sözcükler beynimin en ince damar-larında tur atıyordu...

BİRAHANE ŞAİRE'Sİ

Hocam; şu şiirlere baksana nasıl olmuş? dedi.

“Kızım, şimdi yeri mi?” dedim. “Bak şiirlerime” dediği yer 8’nci sınıf birahane. Şöyle içeriyi göz ucuyla taradım, Allah için şiirden miirden anlayacak bir Allahın kulu yok, bırak şiirden anlayanı, iki kelime edecek adam yok, yok ama Fatoş ısrarla, “Sen s.ktir et be hocam buradakileri, hepsi tapon yaa, eee ben de senle nerede görüşecem ki, bizim mekânlar buralar.” dedi

Biraz daha ısrar edince, rakımdan bir fırt çektim, defteri karıştırmaya başladım. Defterin ilk sayfasını açar açmaz, karşıma kötü harflerle yazılmış kocaman bir Beyoğlu şiir çıktı. Okumaya çalıştım, çalıştım diyorum çünkü harfler birbiri üstüne binmiş, yamuk yılık zor okunuyor. Zorlanarak okumaya başladım. Zorlandığım yerde Fatoş okumama yardım etti. Şiir Beyoğlu’nun diplerinden gelen bir

aşkı anlatıyor, anlatırken de bol küfürlerle donatılmış. Sordu;

“Beğendin mi?” “Evet, senin hayatın mı?” diye sordum. “Evet hocam, sorma be, sorma... Ben bu Beyoğlu’nu yiyim... Yiyim ama bu Beyoğlu beni yedi be hocam.” diyerek, rakısını fondipliedi.

Efkârlandı, tekrar sordu, “Beğendin mi?” diye. Çok güzel.” dedim. Peşinden de, “Kızım ben şiirden fazla anlamam.” sözlerini de ekledim. “Anlamaz mısın hocam? Biz senin kitapları anlıyoruz ya... Yaav hocam senin bir hikâyen var, kaç kere okudum okudum ağladım. Benim hayatımın aynısının tıpkısı be, kaç kere okudum valla... Ayy ne güzeldi be hocam, ne güzel yazıyorsun.” diyerek iltifatları sıraladı. Utandım ulan, tamam tamam diyerek kestim. O yine, “Hocam beni de yazsana.” dedi. Bunları söylerken, gözlerinde yosun tutmuş acıların arasından bakışı samimiydi. Şişkin yanakları, bakımsızlıktan biraz katlanmış, yaşından büyük gösteriyordu. Konuşurken çenesi hafif çarpıklaşıyordu. Bu âlemde yediği dayakların bir anısı gibi duruyordu... Bunları düşünürken, “Hocam, yarım şişe daha söyleyelim mi?” Sözleriyle koparak, “Tabi tabi söyleyelim.” dedim. Rakı geldi, dubleyi iki dikişte sessizce dikti ve yumuşak, acıklı bir ses tonuyla, “Biliyor musun hocam?” dedi. “Neyi” dedim. Biraz utangaç yavaş sesle, “Ben hep şair olmak istedim ama, ama olmadı işte. Ben orta birden ayrıldım hocam” dedi. Sonra, “Olmadı, olmadı be hocam” diye hüznünlendi, tekrar rakısını fondipliedi. Bu hüznünlümede bilmediğim neler neler vardı kim bilir? Sormadım, o devam etti. “Hayaller kurdurdum hocam, öğretmen olucam, şiirler yazıcam, şiirden anlayan biriyle de evlenicem. Neyse...” diyerek, rakısını

benimkine tokuşturarak hızla çekti. Boş bardağı tekrar doldururken, “Karşıma, işte bana böyle şiirler yazdıran bir hayvan çıktı sonra. Sonrası hocam, işte buralardayız...” Fatoş, ümitsiz aşklarına şiirler yazarak, dertlerini kâğıtlara satır satır dökerek, farkında olmadan kendi mezarını kazmış. Bunları düşünürken ben de efkârlandım. Bu sefer de hadi hadi Fatoş vur diyerek kadehleri tokuşturduk ve “Bak Fatoş, bana öyle hocam hocam diye konuşma sıkılıyorum. Ayrıca çok sevmem bu lafları, ben senin nerden hocanım ki...” dedim. “Yok hocam, saygıdan o, başka manada değıl, demiyorum ama istersen demem hocam.” diyerek, hocam sözlerini daha fazla tekrarladı. Üstelemedim, tekrar defteri karıştırmaya başladım. Bu sefer, “İntikam” adlı bir şiir çıktı.

Yine zorla okumaya başladım. Fatoş, yine araya atlayarak yardımcı oldu. Şiir, yine bir kadının terk edililişini anlatıyor. Anlamaya gerek yok Fatoş hemen şiiri nasıl ne zaman yazdığını açıkladı. Açıklarken, “Or.spu çocuğı yeminlerini unuttu, hiç ayrılmayacağız.” diyordu, “Noldu noldu o yeminler, hani boy boy çocuklar olacaktı. Noldu noldu pezevenk, puşt ibne her şeyimi, her şeyimi aldı gitti.” diyerek, bir ton küfür yağdırdı. Kafası çakır olmuştu, sesi yüksekti, etraftan tanıyanlar, “Hoophoop Fatoşş Fatoşş” diye, laf attılar. Fatoş’un gözlerinden bir iki yaş şişkin yanaklarının arasından ağzının kenarlarına indi, silmedi. O sırada, zayıf esmer bir kadın, Fatoş’un arkasından etli omuzlarına, “Ne haber kız or.spu, dertlisin.” diyerek, sevecen vurdu. Fatoş döndü baktı, “Gel kız gel. Hocam bu da bizden, eski görümcem olur, beraber yedik kazıkları.” diyerek, esmer kadını elinden tutarak çekti, yanımıza oturttu. Tanıştırdı, adı Saide imiş. Saide oturur oturmaz bana bakarak, “Ben arkadaşı

tanıyorum.” dedi. “Nerden?” diye sordu Fatoş. Saide, tanımam mı kız, buralarda görüyorum. Benim de gözüm ısınyordu Saide’yi Tarlabası meyhanelerinden. Saide, “Kızım bize rakı yok mu? Bu akşam harmanım, daha bi duble siftahım yok.” Fatoş, bana dönerek, “Hocam be, görümceme de bir şey söyliyelim, durumun var mı?” dedi.

“Ayıpsın, lafı mı olur.” dedim. Saide, “Arkadaşım, bi de pilaki söyliyelim mi, iyi olur.” dedi. Rakı pilaki geldi. Saide elleriyle ekmeği pilakiye banarak konuştu, “Kız bugün işler çok kesat, demin ibnenin biri on milyon verim, gidelim.” dedi. “Yok.” dedim. Giderdim de, herif sarhoş, hem de gözüm tutmadı. Nolur nolmaz, bu ibneler bir kişi derler, beş kişi olurlar, bilmediğim eve gitmem. Yedim ben bi kere bunun zokasını, bir kişiyim, dedi ibnenin biri. Gittik, dört kişi üstümden geçti. Neyse gözüm kesmedi ibneyi, s.ktir et gitsin, bakarsın bir iş çıkar, daha vakit erken,” diyerek, rakıyı fondıpladi. Amma susamış ha, bir dikişte bol rakılı bardağı götürdü be... Haa unutmadan söyliyim, nezaketen, “Sağlığımıza” diyerek, bizim bardaklara tokuşturmaya ihmal etmedi, Fatoş yine araya atlayarak, “Hocam boş ver be, biz şiir okuyalım be... Bu gece çok güzel, ben nerde bulucam şiirlerimi okutacak adamı bir daha. Şimdi birine okusam, “Boş ver be kızım, biz yazmıyoruz, yazsak seninki hava alır.” deyip, dinlemiyorlar. Hadi hocam, hadi be bak... Saide de, dinlesin.” dedi. Saide, “Bak kızım, benim şiir miir dinleyecek kafam yok bu gece. Daha oteli kurtaramadık.” dedi. Yine pilakinin suyuna ekmeğini bandırdı. “Dikkat ettim de, bu arada pilaki bitmiş, bi tane daha söyliyelim Saide” dedim. “Sağol, tamam yeter, ama peynir söyliyelim,” dedi. Fatoş araya girerek,

kızım hocaya fazla yük olmayalım, zaten ben bu gece fazla yük oldum.” dedi. “Boş ver be Fatoş, paramız var, sen de bir şeyler söyle.” dedim. “Yok hocam yok ben tok karnına içemem.” dedi ve şiire döndü. Onun hatırına, bir şiir daha okuduk. Adı, Bekledim Seni. Hepsı birbirinin aynı; ihanet, kazık, intikam, aşk üzerine... Okurken yan gözle Saide’ye baktım da dudak büzüyordu. Yani, hiç kırılma, bana ne, demeye getiriyordu. Haklı be, bu hayatta herkes darbeleri, kimsenin kimseyi ne ne dinleyecek ne anlayacak hali var. Off ulan off... Nefesin bile zor alındığı bu boktan birahannede; içki, ter osuruk kokuları arasında oturmuş, şiir okumaya çalışıyorum. Bu kadar boktan hayatın içinde, kahramanım Fatoş’un temiz yüzü, tatlı sesi beni burada tutuyor ve ruhum çöşkun. Bu arada bekledim şiirini okurken, benim de kafam gerilere gitti geldi, ben de beklemiştim terk eden birini bekâr odamın penceresinde belki döner diye, dönmemişti... Defteri kapatıp “Al Fatoş, başka zaman okuruz” dedim. Fatoş, defteri aldı aldı ama yan gözle de Saide’ye ters ters baktı, nerden geldi bu or.spu, der gibilerinden... Zaman hızla yol alırken, benim kafa da tutmaya başladı. İzin isteyeceğim ama fırsat vermiyorlar ki ne kadar dertleri varsa döküyorlar. Sazı biri bırakıp biri alıyor. Bu arada birahannede herkes sarhoş, sesler yüksek çıkıyor. Benim karıların lafları, havada çarpışıyor, ikisi aynı anda konuşuyorlar. Bu arada gelen içkiler sınırsız. Lafın bir boşluğunu yakalasam... Neyse bir araya dalarak izin istedim. Bu ara hesap geldi, dibini kadar geçirmişler, ses çıkarmadım. Neyse tam ayağa kalktım, Fatoş, “Ben de gelicem.” diyerek ayağa kalktı. Biraz otururuz kalkarım, burada doğru dürüst bir şiir okuyamadık. Galiba nezaketten olacak, Saide’ye de “Hadi sen de gel.” demesin mi...

Saide, dünden hazır, daha oteli kurtaramamış. Birlikte kalktık, benim eve geldik... Hadiii Saide hemen dolaba takıldı, rakıyı çıkarttı, bir şeyler daha çıkarttı. Bir masada evde kurduk. Benim kafa iyice oldu. Saat, gece yarısını hızla geçti, oturacak halim yok, bunların da gidecek istekleri yok. Bu ara masanın altından, biri bir elimi, diğeri öbür elimi tutmuş ovalıyorlar. Kalktım, yatağıma yollandım, gerisi yok. Sabahleyin uyandı-ğımda, üçümüz aynı yataktaydık...

YAĞMURLU GECENİN YAĞMUR’U

Sevgi, “Paran var mı, bi bira daha içim mi?” diye sordu. “Rahatına bak, kaç tane içersen iç.” dedim. Gülerek üzerime abandı, yanaklarımdan iç geçirerek öptü. Öperken de, “Dostumu tanımasan seninle yatardım.” dedi. “Boş ver bu işleri, biz kardeşiz.” dedim. Bu, kardeş lafına biraz alındı ama belli etmedi. “Tabi biz abi kardeşiz doğru, boşver be...” diyerek birasını dikti bitirdi. Sonra da işlerin kesat olduğundan dem vurdu. Birahaneyi şöyle bir taradım, müşteriler tam tarzan takımı, önlerinde biradan başka bir şey yok, biralarını da milim milim içiyorlar ki erken bitmesin. Dikkatlice baktım da ikinci birayı ödeyecek üç-beş kişi ya çıkar ya çıkmaz. Neyse kafamı sokağa çevirdim, dışarıda yağmur hızlanmış camları dövüyor. Hani cam açık olsa, yağmur suratımı tokatlayacak. Bir iki dakika dalmışım, “Hadi tokuştur,” sözleriyle sokaktan koptum... Rakımı Sevgi’nin birasıyla tokuştur-

dum. Tam o sırada, kapıdan sarışın uzun boylu bir travesti içeri girdi. Sevgi ayaklandı. Travesti, oturduğumuz kapıya yakın masamızın önüne geldi dikildi. Sevgi, “Hoş geldin,” diyerek, “Bana bak abi bu benim kardeşim Yağmur,” diye, tanıştırdı. “Hani sana anlatmıştım!” Travesti Yağmur’la samimice tokalaştık. Sevgi, Yağmur’u ortamıza oturttu, sandalyeler çok sıkışık olduğundan bayağı içice oturuyorduk. Yağmur’un kötü kokan keskin parfümü genzimi yaktı. Ayrıca koku kirli ten kokusuyla birleşince, daha keskinleşmişti. Rakı bardağımı burnuma dayayarak içtim. Bardağı masaya koymadan, sürekli içer havasında burnumda tutuyordum. Bir ara, Sevgiye masanın karşı tarafına geçmesini, çok sıkıştığımızı söyledim. Sevgi, kalktı karşımıza geçti, oturdu. O ara Travesti Yağmur, “Yüzüme iyi bak, yüzüm gergin duruyor değil mi?” diye sordu. “Eh iyisin.” dedim. “Botoks vurduruyorum da, her iğneye 40 milyon veriyorum. Napim hayatımız çok zor, uykusuz kalıyorum kendime bakamıyorum.” dedi. Dedi ama botoks nedir ne işe yarar bilmiyorum, tamam iyi falan diyorum ama anlamadan diyorum, ablanın gönlü olsun. Bir ara çaktırmadan travesti Yağmur’u süzdüm. Uzun yüzü, delik deşik, tahriş olmuş yerlerini koyu fondetenle kapamaya çalışmış, boktan bir makyaj yapmış, dudaklarını en adi kan kırmızı rujla boyamış bayrak gibi bağılıyor. Zor iş... Birazdan uzun seyreker sarı saçlarını toplayıp atkuyruğu yaparak, bağladı. Bunları o kadar rahat yapıyordu ki birahane masasında değil de kendi özel odasında gibi davranıyordu!.. Sevgi, karşımıza geçmiş, oturduğu yerden kardeşini izliyordu “Abi nasıl, kardeşim güzel değil mi?” diye sordu. Ben de, “Tabi güzel güzel, çok güzel olmuş.” deyiverdim. Yağmur, araya girerek, “Amaan güzelim güzelim de iş yok, bugün bir müşteri bulamadım.” diye hayıflandı. Sevgi,

atıldı. “Daha saat erken yavrum bende de iş yok, bak abi iki bira söyledi idare ediyoruz. Sende içer misin?” diye sordu. “Yok, ben içmem, dur ama dur bir karışık meyve yerim, bugün bir şey yemedim.” dedi. Sonra, “İçki bana yaramıyor, çabuk sarhoş oluyorum. Gittiğim herifler paraya da su koyuyorlar, ama çok samimi olduğum gecelik müşterilerimle içiyorum.” diye anlatmaya başladı, Bir ara yüzünü yüzüme doğru yaklaştırarak konuştu. “Sahi ben güzel miyim?” diye yine sordu. Ulan ikide bir, “Güzel miyim?” diye soruyor. Ben de yalandan yere “Tamam güzelsin.” demekten yoruldum diye düşünürken, ağzımdan yine de, “Tabi tabi çok güzelsin.” çıktı. O da, bana yılışarak, “Sen de çok yakışıklısın.” dedi. Ben de işi makaraya sararak, “Ne o Yağmur, bugün müşteri bulamadın diye beni mi gözüne kestirdin.” dedim gülerek. “Aaa niye olmasın değil mi? Kız gacı senin bir şeyin oluyor mu bu yakışıklı.” diye, Sevgi’ye sordu. Sevgi, “Amaan Yağmur o benim iyi arkadaşım, hem eniştenin de tanıdığı, hadi sen işe çıkmıyor musun?” dedi. Yağmur, “Çıkıcam kız, biraz dinleneyim hem dışarıda yağmur fazla. Birazdan Taksim’e çıkıcam, belki bir tane iş çıkar. Çıkmazsa, bu gece bizim Trakyalı ibnenin yanında kalırım. O, odaya on dört milyon veriyor, yarısını ben verir kalırım. Müşteri çıkarsa kendi otelime götürürüm. Bu ara yan masalar hem bizi dinliyor, hem kesiyorlar. Şöyle etrafı taradım, buraların tanıdık müdavimleri ile selamlaştım. Masamda bir ibne bir orosbu, kimbilir neler düşünüyorlardır. Beni iyi tanıdıklarından, akılllarına fazla bir şey gelmez. Yine de tanımayanlar, “Vay orosbu çocuğu, iki tane birden götürmüş,” diyorlardır. Bu tipler her boku yerler ama başkalarının da dedikodusunu yapmadan durmazlar. Eh en diplerde takılan vatandaşların huyu bu, bu da böyle bir şey işte... Ben bunları düşünürken, tra-

vesti Yağmur, “Hadi ben işe çıkım bari. Dua edin bana valla bi tane olsun, temiz olsun, ona da razıyım.” Sevgi ile ben onu dualarla işe uğurladık. Uzun boyu, atkuyruğu sarı saçları, mini eteğiyle kıvırtarak birahaneden çıkarak yağmurlu havanın yumuşak karnına kendini attı. O çıkar çıkmaz Sevgi yanıma geldi, “Bak gördün mü, nasıl? Hani sana hep anlatıyordum işte gördün. Nasıl güzel değil mi?” diye sordu. Ulan yine aynı soru. “Sana benziyor,” dedim. “Tabi ya benzer ama saçlarını sarıya boyatmadan önce daha çok benziyordu.” dedi. “Bir ara, aranız iyi değildi, demiştin. Şimdi iyi galiba?” diye sordum. Yok be, parası olsa tanımaz, görmedin mi sana bile sulanmaya kalktı. Hep benim yanımdaki müşterilere asılıyor. Doymuyor bu çocuk doymuyor. Bana, “Kız gacı ben hiç doymuyorum.” diyor. “Hasta hasta, adam hastası... Benim çok müşterimi götürdü.” Sevgi öyle ki kardeşi Yağmur’u arkasından yaylım ateşine tutmuş, gidiyordu. “Yav bi de kötü huylar edinmiş,” dedi. “Ne gibi?” diye sordum. “Müşterilerin cep telefonların çalıyor, hırsızlık yapıyor. Ayıp ya, kaç kere söyledim, oğlum hırsızlık yapma ayıp, iyi değil, helalinden kazan,” diyorum ama dinlemiyor ya. Gülerek söze girdim, “Kızım sen ne diyorsun ya, adam g.tü kaybetmiş, daha kaybedecek neyi kalmış ki, sen hala cep telefonundasın. Yok helalinden kazanacakmış. Kızım, şimdi biz biraz evvel dualarla onu hacca mı gönderdik, yoksa kendini yaptırmaya müşteri bulmaya mı? Boşver bu boş lafları be kızım, bırak bu işleri,” dedim. Sevgi yine de, “Olmaz ya, helalinden kazansın. Olmaz ya, şikâyet ederler hapse girer, dayanamaz içerde ölür. Bu olmaz yaa çalmasın. Bak bi kere benim eve bir tanıdık bir müşteri getirdi, cep telefonunu çalmış gitmiş adamın. Adam, polise gidecekti zor tuttum herifi. Bir de bunun yüzünden adama bedava verdim yaa...” “Off be Sevgi,

kafamı ütüledin ha... Sana ne be kızım, kendi hayatı. Sen kendine bak.” dedim. “Haklısın haklısın ama...” dedi ve mahzunlaştı birasını fondipledi ve devam etti. Sesine hüznün oturmuştu, “Yok be abi anlamıyorsun, benim canımın sıkıldığı şey; ben ilkokul ikiden bunu büyütme için ayrıldım, okumadım. Elimle büyüttüm, altını ben değiştirdim. Sonra ben ibnenin biriyle kaçtım, evden ayrıldım, beni bu hayata düşürdü. Neyse yıllar sonra gittiğimde, bu kardeşim ibne olmuş, şaşırdım. Sordum. Oğlum kim yaptı seni? dedim. Teyzemin oğlu yapmış, anneme söyledim inanmadı. Kendi öz yeğeni ya... Annem bunu böyle yaptı. Şimdi o ibne kız kardeşimle evli, ben konuşmuyorum. Off uzun hikâye, sonra anlatırım.” Sonra bi bira daha söyledi. “İçelim, canım sıkıldı bu kafayla müşteri de bulamam.” Neyse bana rakı, Sevgi’ye bira geldi. Tokuşturduk, fondipledik. Sevgi’nin hüznü bana çöktü, dilsizleştim. Bir müddet sonra, Sevgi “Abi ben kalkayım, belki bir iş çıkar,” dedi. “Ben de kalkacaktım.” diyerek kalktım, hesabı ödedim. Ceketimin yakaların kaldırarak, ağırlaşmış gövdemi yağmurlu havanın karın boşluğuna bıraktım. Ayaklarım kaldırma değdiği anda, kulaklarım boşaldı zannettim. İçerinin gü-rültüsünün, farkına varmadan kulağımı tıkamış olduğunu anladım. Yüzümü gökyüzüne kaldırarak, yağmurun beni ayıltmasını istedim. Ellerim cebimde bir ılık tutturdum...

KARMAKARIŞIK

Öğlene doğru uyandım, içimde bir boşluk var; hani boşluk dediysem, tüy gibiyim... Uykumu sağlam almışım. Ayaklandım, valla tüy gibiyim. “Off be! Uzun zamandır böyle güzel uyanmamıştım.” Acele giyinip, fırladım sokağa, yürürken ayaklarım sanki yere basmıyor da uçar gibiyim. İstiklal’deki sürekli simit aldığım simitçiden bir simit kaptım, doğru kahveye... Bir çay, bir çay daha... Bandım simidi içine, bandıra bandıra yedim. Ne de severim simidi çaya bandırarak yemeyi... Eski terso günlerimdeki gibi... Off şiştim! Susam, çayla karışık, midede şişlik yaptı. Olsun, bir bardak da su götürdüm üstüne. Tamaaam, üçüncü çayı söyledim, bir de sigara yaktım, keyif çayını içmeye başladım. Tam o sırada kahvenin kapısında, bir şair arkadaşım gözüktü. Beni gördü, yanıma geldi, oturdu. Bir çay da ona söyledim. Arkadaşın yüzü düştü. Konuşurken dikkat ettim, üst ve alt dişlerinde ikişer diş eksikti ama söylemedim, birazdan kendi söyledi. Çünkü konuşurken tıslıyordu. Hastalıktanmış, diş etleri rahatsızmış. İnanmakla inanmamak arası kaldım.

Çünkü bizim arkadaş, fazla içti mi etrafa sarar, dayak yerdı. Bilmiyorum belki de öyle rahatlıyordu. Hep bunalım gezer, senede bir de, Ametem’de on beş gün yatar çıkardı. Ben bu yaşamını, eşcinsel olması ve yaşının da biraz geçkin olduğundan, eskisi gibi sevgili tutamamasına bağlıyorum. Neyse havadan sudan konuştuk. Durumunun kötü olduğundan, yeni kitaplarının yakında çıkacağından, tersoluktan dışçıye gidemediğinden falan filan konuştuk. Ona inandım, dişlerinin hasta olduğunu çok samimi söyledi... Biz bunları konuşurken o ara ikimizin de yakından tanıdığı, bir ressam abimiz yanıımıza geldi. Uzun zamandır görememiştim. “Baba nereledesin” diye sorduğumda cevap yerine, gözlerinde bir buğulanma oldu. Bir anda benim masa, gardı düşmüş kaşı patlak boksör gibi çöktü. Eşini bir ay önce kaybetmiş, evden hiç çıkmamış, ilk defa bugün çıkıyormuş. Bana da rastlarım diye, devamlı oturduğum kahveye gelmiş. Neyse, şair arkadaş, izin isteyerek kalktı. Peşinden kalktım, kapı dışında, avucuna bir miktar bırakarak geri döndüm. Pencereden teşekkür ederken, yalnızca sol elimi tamam tamam anlamında kaldırarak, önemsiz olduğunu belirttim Türk işi işaretleşerek. Ressam abimiz, perişandı, salya sümük koca adam, konuşamıyordu. Ben de kelime bulamıyordum. Bu durumlarda hep söylenen; üzme kendini, kendine iyi bak gibi boktan klasik sözcüklerdir. Ben de farklı bir şey yapmadım. Zaten öyle böyle iki saate yakın oturduk. Kendimi bir anda, mezarlıkta gibi hissettim. Bana böyle anlarda gelir, ne gelir, kafam gider gelir. Geldi işte ayaklandım, hesabı ödedim, babayı yanaklarından seri bir şekilde şapur şapur öperek, attım kendimi uzaklara. Bu uzama ile farkında olmadan tünele kadar uzamışım, vitrinlere bakarak kendimi rahatlattım. Bu arada da akşamı etmiş olduk. Yürüdüm, doğru bir yer altı

birahanesine. Severim bu mezbele yerleri... Orosbular, ibneler, pezevenkler... Onlarla muhabbet beni suni muhabbetlerden sıyrır ve gerçeğe yüzleşirim. Birahaneden içeri girdim, tıklım tıklım, yer yok bu ara. Sol tarafımdan, "Abi gel." dediler. Baktım, bizim eski kaşarlardan ikisi... Yanlarına çöktüm. Yarım şişe rakı söyledim, ablamlar sessiz oturuyorlar, önleri boş. Ulan, bunlara da içki dayanmaz, sünger bunların yanında, sahte kalır. "İçer misiniz?" diye sordum. Hayır, falan hak götüre... Garsona, "Rakıyı büyüit." dedim. Bir ufak geldi bir de çerez... Buralarda meze yenmez, meze söyleyeceksen önce cankurtarını çağırıp kapıda bekleteceksin. Neyse işin gırgırı... Ulan bu masaları da sevmem; tabure, küçük masalar, rahat edemezsin. Bu ara bir fırt çektim, biraz ilerimde bir yaşlı adam dikkatimi çekti. Adam, iki eli, apış arasında, robot gibi oturmuş gözleri boşluğa bakıyor Ramses heykeli gibi. Sordum bizimkilere, emekli albaymış, Güneydoğu'da savaşmış, kafayı yemiş, her akşam buraya takılıyormuş... Haa bir de, karının birine tav olmuş, parasını ona yediriyormuş. Bir anda haberler sağlam geldi. Adama, yine dikkatlice baktım ama hiç hareket yok, bomboş gözlerle bakıyor. Kim bilir neler düşünüyordur; ölenler, öldürenler, çoluk çocuk, her şey her şey geçiyordur mutlaka. Beyninin kıvrımlarında, savaşlar oluyordur. Kaşarlara döndüm, "Konuşmaz mı bu?" dedim. Konuşur konuşur, bir evi varmış beğendiği, bir karı olsa alacaktı. "Siz gitseniz ya." dedim. "Bizi beğenmedi." dediler. Ben de haybeden soruyorum, biliyorum ki, bu hayatın eskileri hep yaşlı birini arar ki kendilerini kurtarsın bu bataktan. Bizimkiler çoktan yoklamışlar, ama balık çıkmamış. Ben bunları düşünürken, birden bir gürültü oldu. Meyhanenin görünmeyen bölümünden, bir genç adam elinde koca bir bıçak, küfürlerle,

ortaya çıktı. Kimsede tıs yok. Adam, birahaneyi kanlı gözleriyle, yıldırım gibi tarayarak, “Hepinizin a.mnako-yim” diyerek, sokağa fırladı. Yine tıs yok. O ara, şişmanca bir kadın, o da aynı yerden çıkarak ortaya geldi. “Ulan ibne, içti içti, bir de üste haraç istiyor. İbne bunlar be, kodoş bunlar, delikanlı mı lan bunlar. Ve siz de hepiniz g.tsünüz, adamı kaçırdınız.” diyerek, bütün birahaneyi yağlayarak, sokağa adamın peşinden küfürlerle, karışık çıktı. Birahane de çıt yok. Bu ara bizim Ramses, olduğu yerden bir sinyal almış gibi, yüksek sesle küfürler etmeye başladı. Yine kimsede ses yok. Tam o sırada, patron hızla gelerek Ramses’in ağzını tıkadı, önündeki birayı aldı. “Çantasını verin.” diye bağırdı. Mutfaktan çantası geldi, garsonla beraber dışarı atıldılar. Bu sırada, sesler çıkmaya başladı. “Ulan bu herif de her akşam böyle küfür ediyor.” “Ulan, asker olmasa, ulan yaşlı olmasa...” şöyle yapardık, böyle yapardık ayaklarındalar. Ben de, içimden, “Ulan ibneler, biraz evvelki, bıçaklı adama niye konuşmadınız da ihtiyar adam için konuşuyorsunuz. Bıçaklı haklı. Kodoşsunuz hepiniz.” diyerek, hesabı ödedim, çıktım. Karmaşık bir gece, kim haklı, kim haksız... Ama Ramses’ten çok etkilenmiştim. İçim sızlayarak, bir taksiye bindim. Bıçaklı adamla, şişman kadının küfürleri cebimdeydi...

YORGUNUM YORGUN

Akşama doğru yataktan kalktım, kafam, yüz kilo var, kütük gibi, bir bardak su içtim, yalandan yere elimi kolumu sallamaya çalıştım, yerinden kalkmıyor, tabi ya nasıl kalkacak, sen sabaha kadar eşek gibi iç sonraaa... Sonrası, götün, başın tutmaz, tabi... sandalye'ye çöktüm, ayaklarım beni yatağa çekiyor direniyorum, ayakta, kalmalıyım, sokağa çıkmalıyım, oksijen almalıyım, sekiz on kişiyle konuşmalıyım, anlatılan tıraşları dinlemeli'yim, kafamı si.ktirmeliyim ki, eve geldiğim de, uyku tutsun, yılların temposu bu, evi fazla sevmem, evime, ben ömrümce, barınak ve uyuma, yani yatak olarak baktım onun için sokağa çıkmalıyım; son bir hamle yaptım, kalktım, kafamı, musluğun altına soktum, olmadı soyundum, ılık duş, aldım... Sonun da sokaktayım, yorgun gövde mi, vurdum, istiklal'in, kırık dökük, boktan kaldırımlarına

Bu gün de, Beyoğlu, çok kalabalık, bu gün hangi gün diye düşündüm hesap ettim, tabi ya, Cuma, yakın semt-

lerden, bölük bölük gelmiş, bütün dükkânlar, dolmuş taşmış, diğer günlerde kalabalık olur ama bu gün, Cuma hafta sonu, sinemalar, kafe'ler hınca hınc dolu... Yürüyorum, birden, bir sanatçı kadın arkadaşla, faça façaya, geldim, uzun zamandır, görmemiştim, kucaklaştık daha ne haber maber demeden, bir nefeste çok parasız olduğunu kustu, bir arkadaşının, para getireceğini, iki saatıra ağaç olduğunu, dertlendi, daha, beş saat, beklersin, gelmez kızım, git evine, yol parasını, verdim, geçtim, caddeden, ara sokaklara, kaydım, kalabalıktan bunalmışım, ayaklarım beni eski takıldığım mekanlara taşıdı, önüme gelen, ilk sekizinci sınıf birahaneye, girdim, ooo içerisi full, bütün orosbular, ibneler, pezevenkler, satıcıları, kulamparalar, esrarcılar, kısaca, ne kadar, asil zadelere, bir arada, kenarda, boş bir masaya, çöktüm, daha götümlü sandalyeye koymadan, tanıdık, iki yaşlı orosbu kafam da bittiler, selam, melam dedik, oturduk, onlarda, daha bir şey konuşmadan, işler, kesat diye başladılar, bu arada, etrafı, gözlerim'le taradım, genç orosbular, müşterileriyle muhabbetteler, hem de demleniyorlar, tabi ya, benimkiler, yaşlı, kimse masasına çağırmamış, bu ablamlar da beni görünce üstümde kaldılar, neyse, buda benim makus kısmetim, yarım şişe rakı, çerez, birde ablalara iki bira onlar demeden ben söyledim, belli kafa-ları harman, şimdi bunlar boş kafayla çekilmezler, şöyle etrafımı bir defa daha taradım, sol yanımda ki masada, pala bıyıklı bir ayı ile, genç bir ibne, hem biralarını içiyor, hem pazarlık halindeler, iki masa sağımda köşede, eski kaşalotlardan, peruklu Derya'yı gördüm, bu akşam peruğu (kırmızımtırak tam orosbu işi) karşısında ciğer suratlı bir adamla oturuyor, Derya, yeni gelin edasıyla oturmuş, kibar kibar rakısını yudumluyor, belli ki av'da bir ara göz göze geldik, gözlerini, erkeğine, sadık

kadın, ayaklarında, gözleriyle, hafiften selamladı, hani tanımasan, yeni düşmüş zannedersin, adamın yanında, çok ciddi oturuyor ben bu kafadayken, arkamdan biri sağ omzuma vurdu, dönüp baktım, bizim sokak çalgıcısı, sakallı Zaman, ben de oturabilirmiyim dedi, tabi dedim boş tabureye çöktü, daha çöker çökmez tak birasını söyledi, demek ki, o da harman, o arada Deryanın ciğer Suratlı adamı, kalktı, yanımdan geçerken, ne haber dayı dedim, “eh iyi işte”, evvelden buralardan tanıştık, “neyse dayı çok kızarmışın” dedim sorma “sorma” diyerek suratını hoşnutsuz biçimde kırıştırarak, “bu sene çok güneş de kaldım” dedi, ve helaya yollandı, yemedim tabi, ne güneşi lan, hava daha soğuk, herif aslında karaciğeri yemiş Deryaya baktım, s.ktir et, iş yok anlamında suratını ekşitti, güldüm, bizim masadaki ablalar, daha bir şey sormadan, ”o ciğer suratlı ibne kopmaz tanınız” dediler, kadehleri tokuşturduk, ulan rakı gitmiyor dün akşamki yorgunluk hala üzerimde, zorlaya zorlaya içiyorum, tuzlu fıstığı çok yiyorum ki iştahım açılsın karnım aç ama canım istemiyor, bu arada, benim masada bir iki bir iki dolmuş gibi, baktım sekiz kişi olmuşuz, garson Cemil, bana bir cacık getirdi, bol sarımsaklı içtim, soğuk soğuk iyi geldi, yeminle, soğuk cacığın, mideme inişini hissettim, bir dilimde ekmek yedim, biraz kendime geldim, rakı iyi gitmeye başladı, başladı da, bu gıdayla bu yorgunlukla azrail’e dilekce vermiştim, gel buyur sen de bir tek, at diye, neyse, geçelim, bir ara, soluma baktım, pala bıyıkla, genç ibne kalkmış gidiyorlar, demek anlaştılar, bu ara ciğer suratlı adam, yanımdan geçerken, yine hatırını sordum, geçti, Derya’nın yanına, hemen, kalan rakısını dipledii bizim, kaşalot Derya, hala sadık kadın, ayaklarında, adamı koparma tezgahını toplamış, ulan bir bakıp geçeyim

dedim, takıldık kaldık, bu arada herkes bizim masada kendi dalgasında birazdan esrarkeş Sevgi abi be, ben bu gün, evden çıktım, sendebu gecelik, yatacak bir yer var mı? Ağzımdan, birden var gel, çıktı Derya'nın adamı da, bu ara hesabı istedi, kalktı, Derya'da bir surat adamın arkasından surat'ı, puşt, ibne der gibiydi, yanımdan geçti, selamlaşmadık bir ara döndü, Derya' ya hadi gel işareti yaptı, iki saattir sessiz nazik kadını oynayan Derya, bu sefer, sinirli sesiyle, “s.ktir git lan göt” diyerek kalktı bizim masaya geldi, bu arada, saatime baktım, gece yarısını geçmiş hesap geldi kimse konuşmuyor, garson Cemil uyanık hesabı benim önüme koydu, kimin önüne koyacak, tabi, bütün masaya silah çeksen, hepsinden toplam iki bira parası zor çıkar, ben aslanım ya, hemen hesabı ödedim, s.kildik, kalktık tam o sırada Sevgi abi gelim'mi ben onu unutmuşum, söz verdim ya gel dedim çıktık, Sevgi kafası iyi zor yürüyor, zaten otuzbeş kilo sıska bir şey, hiç kadın değil de, iki çıta üzerinde, yürüyen bir kafa, sanki, marangoz malzemeden çalmış da yapmış, neyse yol üstünde çorbacıya girdik, daha çorbalar gelmeden, yan masaya şeytan suratlı kel biri oturdu, yüzü bize dönük, sevgi durup dururken “S.ktir git lan” diye bağırdı adam bu bağırmaıyla kalktı yanımıza geldi başıma dikildi, otur dedim, oturdu, hiç sevmem başıma dikilen insanı, sen ne ayaksın dedim, Sevgi'yi göstererek, “o iyi tanır” dedi, Sevgi “ne tanıyacağım seni lan” dedi alla alla çorbacı da rezillik, beni de iyi tanırlar, tekrar araya girdim derdin ne senin baba dedim ne derdim olacak, almış karıyı gidiyorsun, bizim yolumuz ne olacak, dedi, “ne yolu lan dedim” sevgi atladı “s.ktir git lan abinin misafiriyim” dedi adam, ne misafiri, “bir karı bir eve girdimi oradan sağlam çıkmaz” dedi tam bulduk şimdi bu herif,

HERKESİN KADINLARI

Sevgi'nin pezevengi, galiba kavga etmişler, belli oldu iş, hiç işi uzatmadım, çıkardım Sevgi'ye bir yüzlük, toka ettim, çorbamı dahi içmeden, Sevgi'yi pezevengi ile baş başa bırakıp, yorgun gövdeyi attım eve...

KESECI BAKİRE

Yahu şimdi sizlere şöyle sorsam? Küçükken anneniz sizi hiç keseledi mi? El cevap tabii hem de nasıl. Beni de annem hem de nasıl, kazıya kazıya, derilerimi yüze yüze keselerdi. Annem, “Hadi banyoya” dedi mi, bir yolunu bulur kaçardım. Yıkanmaktan değil annemim kesesinden... Ömrümce de hamama ne zaman gitsem keselenmekten ödüm patlardı. Ama şimdi, keselenmeye alıştım hem de nasıl, artık kendim istiyorum, niye mi? İşte böyle...

Ben bir ara orta yaşlı bir kadın ile tanıştım. Birlikte takılıyoruz. Yiyoruz, içiyoruz devam ediyoruz. Mesela masada otururken, hemen ellerimi ellerine alıp incelemeye başlıyor. Başparmağıyla bileklerime bastıra bastıra kir çıkarıyor. “Eee sen çok kirlisin.” diyor. Kafayı da iyice bulunca, “Ben seni yıkayıp kesileyim.” diyerek, yalvarırcasına ısrarla beni yıkamak istiyor. Birkaç kere “Boş verrrrr.” dediysem de bir gece boşluğuma geldi, evine gittik. Küçük dubleks bir ev. Bana bir kahve yaptı hemen,

gitti on beş dakika sonra geldi. Soyunmuş, geceliğini giymiş, yarı çıplak güreşe hazır pehlivan gibi. Sağ eline dikkat ettim, kese takmıştı. Biraz çekindim, annemi hatırlattı birden. Korkmamamı, çok rahatlayacağımı söyledi. Üsteledi, ikna etti. İstemeye istemeye soyundum, doğru banyoya...

Banyo, çok sıcaktı. Neymiş terleyecekmişim ki fazla kir çıksın ama içime fenalık geldi, pişman oldum ama bir kere kabul etmiştim. Tabii, çakır kafa, nereye çekseler gidiyorum... İşte çektiler. Geldim, üzerimde yalnızca külotum ile yaşamın her türlüşünü kaşıklamış, kaşar ablamın emin ellerindeyim. Ablam hem keseliyor, hem şiir okuyor, hem de şarkı söyler gibi keseyi vücudumda öyle yumuşak gezdiriyordu ki insanın içini gıcıklıyordu. Cinselliğini kabartıyordu. Bir de hafif yırtılmış sesi ile “Bana gelen bir, senin olan bin olsun.” “Bana gelen bir damla, sana okyanus olsun.” gibi hiç duymadığım müzikaliteyle, kurbanlık koyun gibi önündeki taburede dimdik oturuyor ve vücudumda gezen yumuşak keseli elin, ritmik hareketlerine, kendimi uyanmış erkekliğim ile teslim etmiştim. Bir ara külotumu da çıkarmamı istedi, isterken de külotumu yarıya indirmişti zaten. Hiç karşı koymadım çünkü her şey çok güzel gidiyordu, bozamazdım. Sessizce ne dese yapıyordum, çok rahattım. Arada bir de ne güzel oldu, sırtın aman aman ne kadar yumuşak güzel, çok güizeel nidaları ile işine devam ediyordu. Yüzümü kendine döndürdü, her tarafımı yumuşak yumuşak keselererek yerlere çökerken, histeri çılgınlıkları atarak orgazm oldu.

Gelişen zaman içinde hiç birlikte olmadık, yalnızca haftada iki gün beni keseleyip yıkarken cinselliğini yaşıyor

ve yaşıatıyordu. Bana şöyle diyordu “Çok temizsin, seni yıkarken ruhumu temizliyorum.” Senin gibisini hiç görmedim. İşte böyle, bu kadıncağz da ömrü boyunca hiç evlenmemiş bakire, doyumu bu yolla bulmuş. Hem kendini doyuruyor hem karşısındakinin cinsel organını bir bebek sever yumuşaklığıyla mastürbasyon yaptırarak doyuma ulaştırıyordu. Akşamları birahanelerde, meyhanelerde gezerek, gözüne kestirdiği temiz yüzlü birini, tatlı yumuşak tavrıyla evine kahve içmeye davet ediyor, aslında sıcak banyosuna atıyordu.

ALTI ŞEREFSİZ

“Yanlış anlama abi, sen başkasın. Bütün küfürlerim senden dışarı. Başıma gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemiştir. Ben bu hayatı çekiyorsam, hep çocuğum için. Bak başıma gelen boktan bir şeyi anlatsam dinler misin? İçime çok yara oldu da anlatmak istiyorum, kimseye anlatamadım çünkü. Aklıma geldikçe de çok içiyorum, etrafa saldırıyorum. Hani bu birahanelerde de üç kuruş verip, beni götürmek isteyenlerin kafasına çok şişe vurduğum oldu. Bir sürü dükkâncı beni çalıştırmadı kavga çıkartıyorum diye, dükkânlarına sokmadılar.” Dikkatle dinliyordum, “Yahu Aynur” dedim. “Seni yıllardır tanırım, bu âlemin kadınısın, tabii ki, yıpratıcı bir hayat, sınırlarının bozulması da çok doğal. Şimdi sana yapma etme desem, terbiyesizlik etmiş olurum çünkü bu boktan rezil hayat çekilmez.” “Çok doğru söylüyorsun abi” dedi. “Hani şöyle yaşlı başlı emekli birini bulsam, yemin ederim bir lokma ekmeğe talim edip, gidicem. Adamın ayaklarını yıkamaya razıyım. Ama bu puşt âlemde gezenlerin de birbirinden farkı yok abi. Bak

yine yanlış anlama, sözüm meclisten dışarı. Sen bu âlemin adamı değilsin ama bu âlemi herkesten çok iyi tanırsın.” Kısaca, “Bak Aynur” dedim. “Anlatmak istediğin şey seni çok daraltıyorsa, anlat, rahatla.” dedim. Yüzünün gergin kasları biraz esnedi. Son zamanlarda Aynur’u gördüğümde, suratı hiç gülmüyordu, hep gergin vaziyette takılıyordu.

Ve...

“Benim bir müşterim vardı. Sürekli ona takılıyordum. Biraz da güveniyordum. Parayı da iyi veriyordu. Yani senin anlayacağın, çok iyi bir müşterimdi. Bir gün bana telefon açtı, “buluşalım” dedi. Minibüsü vardı. Tarla başı’nda buluştuk. Minibüisle beni aldı, konuşa konuşa giderken, yoldan iki kişi aldı.

“Kim bunlar?” dedim, “Arkadaşlar yolda inecekler.” dedi. Biraz daha gittiğimizde, üç kişi daha minibüse aldı. Şüphelendim, boğaz yolunda ilerlerken maslak yoluna geldiğimizde, “İnicem.” dedim. Çünkü adamlar yolda inmemişlerdi. Ben, “İnicem.” deyince, biri arkadan ağzımı kapadı ve beni arka koltuğa çektiler, yere yatırdılar. Bağıramıyor, yalnızca çırpınıyordum. Belgrad ormanlarına götürdüler.

Bir kuytu köşede abi...”

Aynur, lafın burasına gelince gerildi, yüzünün kasları daha da gerildi, üst üste iki duble rakı içti ve ağlamaklı seslerin arasında, “Altısı birden üzerimden geçti, her yerimden yaptılar abi, önden arkadan döve döve beni bitirdiler ve perişan bir vaziyette beni yolda attılar. Kı-

mıldayamıyordum abi... Elim, ayağım, kasıklarım, başım tutmuyordu. Oturduğum yerde, yerlere vurarak ağlıyordum. Uzaktan bir araba gördüm, yanımda durdular. Bir kadın aşağıya inip yanıma geldi. “Kardeşim, neyin var?” dedi. Anlatamıyordum, habire ağlıyordum abi. Kadın benimle çok ilgilendi. Adam hiç konuşmuyordu, bana arkası dönüktü, utanıyordu galiba. Beni arabalarına aldılar, yolda bir çay bahçesinde durduk, her şeyi anlattım ve konuşamadılar. Benim, ağlamaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Sağ olsunlar beni Taksim’e kadar getirdiler, biraz da para vererek, gittiler.”

“Akşam olmuştu, karakola gittim. Derdimi anlattım, ilgilenmediler bile. Tanıyorlardı beni. Or.spuyuz ya önemli değiliz.” Aynur’un sesi çatallaşmıştı, yaşamı gibi parçalanmıştı. Abi biliyor musun, onlar beni anlayamazdı. Benim kadınlık gururumu öldürmüşlerdi. Sonra hiç kendime gelemedim. Altı şerefsiz beni yok etmişti. Ben or.spuydum ama kadınlık gururum vardı, onu öldürdüler. Sonra hiçbir erkekle olamadım. Sonraları oldum, oldum ama hep tiksinierek ekmek param için. Benim bir çocuğum var abi, ilkokul çağında. Onun yüziine bakamadım, babasını tanımıyordum. Allah günahlarımı affetsin. Büyüdü aklı başına gelince de sürekli babasını soruyordu, hep gelecek diyordum.”

“Bir ara, bir adamla tanıştım, bana çok iyi davranıyordu. Yavaş yavaş ona alışmaya başladım, “Evlenelim” dedi. Ben bütün durumlarımı anlattım, ağladım. Benimle ağladı, iyi davrandı bana. Sonra, “Biraz para kazanalım, evleniriz.” dedi. Beni pavyona sattı. Çalıştım çalıştım ona getirdim, araba aldı. “Ben de çalışırım, ev alırız.”

dedi, hep inandım. Bana sürekli, “Daha çok çalışalım, şu çocuğun hayatını garantiye alalım.” diye sürekli, “Çalışalım.” diyordu. Ben cahildim, çocuğumun hayatı kurtulsun diye her şeyi yapıyordum. Nerden bilecektim, “Evleneceğiz.” dedi ya kurtulacaktım, o kurtaracaktı ya... Bu hayattan kurtulmak istedikçe batırdılar beni. İçerden hep para çekmiş, bana senetler imzalattırdılar. Borçlandırmış beni, sokağa bile yalnız çıkarmıyorlardı, çıkarsalar bile yanıma hep bir adam veriyorlardı.

Beş lira alsam yüz lira diyorlardı, zorla döverek senet imzalatıyorlardı. Döverek. Zorla dövüyorlardı.” Aynur anlattıkça göğsüm sıkıştı. Daraldım, rakı, imdadıma yetişti. Ben içiyordum, Aynur benden çok içiyordu. “Çocuğum okula gidecekti. Bu or.spu çocuğu ortadan kaybolmuştu, beni çok borçlandırmıştı. Ne yapacaktım, çocuğun bakıcısının parasını vermekte bile zorlanıyordum. Bir izin günümde yanımdaki adama bir pasajın önünde, beklemesini söyledim ve ben arka kapıdan taksiye binerek emniyet müdürlüğüne gittim. Ahlak bölümüne çıktım. Bir komiser vardı, anlattım. Beni dinledi, çok üzüldü. “Sen burada bekle.” dedi. İki saat sonra çalıştığım pavyonun sahibini alıp gelmişlerdi. Polislerin önünde, patronun yüzüne karşı her şeyi küfrederek, bağırarak anlattım. Şikâyetçi oldum. O komiser çok namuslu bir adamdı, acımıştı bana, çocuğuma ve bir polisle patronu işyerine gönderdiler, benim borç senetlerimi getirdiler. Patronu tehdit ettiler. Seni çalıştırmayız, dediler. Senetleri bana gösterdiler bunlar mı diye, evet dedim. Daha var mı? diye, sordular. Tamam dedim ve senetleri yırttılar. Eğer bu kadını rahatsız ederseniz siz bilirsiniz, diye patronu tehit ederek gönderdiler. Çocuğuma acımışlardı. Bir ihtiyacımın olup

olmadığını sordular. Ben, hayır yok, dedim ve çocuğun bakıcısının evine gittim.”

Aynur’u dinlerken terledim. Karşımda bir ölü vardı. Kırk yaşındaydı ama anlattıkça yaşlandı. Aynur, dedim. “Çocuk kaçınıcı sınıfa gidiyor?” Duymakta zorluk çektiğim bir sesle, o sene okul dönüşü trafik kazasında öldüğünü söyledi.

Daha çok bunaldım. O, doksan yaşında oldu. Aynaya bakmadım ama ben yitiz yaşında olmuşumdur.

VASIYET

Birahanenin kapısından adımımı daha yeni atmışken, arkamdan birisi kolumu sertçe çekti, döndüm, Kader... Boynuma sarıldı, nefes nefese zorlukla konuşuyordu. “Seni uzaktan gördüm, öyle bir koşmuşum ki valla iki adama tosladım. Neyse seni yakaladım ya.” dedi. Hala nefes nefeseydi, bira kokan sıcak soluğu suratımı yalıyordu. “Ne var Kader, ne oldu?” diye sordum... “Çok be ağabey çok şey oldu.” dedi. “Yorulдум, oturalım.” diyerek, birahaneye girdim. Kader de arkamdan geldi, içerisi yarı yarıya doluydu. Kader’i görenler; “Ooooo nerelerdeydin kız, uzun zamandır yoksun.” falan... “Kadınlar, ne ulan or.spu, yoksun ortalıkta, paralı birisini mi buldun?” diye, boktan laflar attılar. Eee Kader buraların yabancısı değildi, ömrü bu boktan yerlerde eskimiş, kaderi buralarda yazılıyordu.

Demek uzun zamandır uğramamış buralara. Köşe masaya oturduk, beni tanıyanlarla selamlaştım. Kader de karşıma geçti, oturdu. Durgundu. Rakı, meze söyledim. Kader,

“Bir bira içtim, canım istemiyor abi” dedi. “Benim de istemiyor ama içicem, içim sıkılıyor.” dedim. O da, “Belki sonra içerim.” diyerek, yüzüme baktı baktı da, “Ay senin gözlerinin altında morluklar var, ne oldu?” Ben de, “Yav ben yorgun adamım; uykusuzluktan.” dedim. Bu sefer de, “Ah...ah... ah... Sen niye saçlarını uzattın böyle” diye sordu. Biraz sertçe, “Kızım bırak sen şimdi kafanızı gözümüzü, ne var, ne oldu onu anlat.” dedim. “Derdin ne?” Bu sözlerim karşısında içine gömüldü, suratı düştü. Bu arada rakımdan bir yudum aldım, ikinci yudumda kadehi bitirdim. Bir duble de ona doldurdum, iç bakalım rahat-larsın. Kader dubleyi aldı ve iki dikişte bitirdi. “Kusura bakma, çok gerginim abi.” dedi. Bir saattir ölü gibi olan Kader canlandı, yüksek sesle anlatmaya başladı, arada da içkileri peş peşe götürüyordu. Götürdükçe de dili açı-lıyordu. O arada masaya eski or.spular’dan Fatma abla geldi. O da buraların eskilerindendi. Selamsız sabahsız masaya çöktü, benim duble rakıyı sormadan aldı, bir solukta götürdü. Ses çıkarmadım ama Kader; “Ama abla ayıp oluyor abiye.” dedi. Fatma abla, “Sus kız sana ne oluyor, o kızmaz bana” dedi. Ben de garsona, yeni bir rakı bardağı getirmesini söyledim. Getirdi, yeniden rakımı doldurdum. Kader de hem kendine hem Fatma ablaya koydu. Hep beraber kadehleri tokuşturduk. Fatma abla; “Kız Kader, abiye anlattın mı?” dedi. Ben de, “Ne anlatacaktı abla, bir şey mi oldu?” diye sordum. “Yok be abi sağ ol, ben kıymetlimi kaybettim de.” Bir anda ne dediğini anlayamadım. Sonra, “Ne o Kader, senin kıymetli askerde değil miydi? diye sordum. “Doğru abi, askerdı. İki ay evvel, bitirdi, geldi.” dedi. “Eee sonra?” dedim. “Yok yok açmayalım bu konuyu abi. Anlattıkça moralim bozuluyor, boş ver seni de üzme-yim.” Ama Fatma abla bırakmadı. “Bunun, iki çocuğu varmış.” diye,

araya girdi. Kader kızarak, “Öfffföffff sen ne diyorsun be kardeşim.” diyerek sitemkâr konuştu. Araya girerek, “Sen boş ver Kader, Fatma abla sen de konuşma biraz ne olursun.” Kader, “Zaten herkes üzüldü benim kıymetli-min öldüğüne. Ondan sonra işte, zaten daha önce üç dört defa intihara teşebbüs etmişti. Ya işte bir kere, evde otururken odasına girdim, ne göreyim. Sen evde ne kadar hap varsa hepsini iç, komaya gir. Şok oldum, zor kurtardık hastanede. O zaman seni aradım bulamadım, sana soracaktım abi “ne yapayım” diye fikir alacaktım, çok aradım seni.

“Kader, niye intihar etmiş sordun mu?” Fatma abla araya girerek, “Kader bu âlemde çalışıyor”, diye intihar etmiş.” Kader’e dönerek, “Öyle değil mi?” dedi. “Evet, bu âlem-deyim diye, bana sürekli, “Anne bu hayatı bırak, ben sana bakarım.” diyordu. “Utaniyorum anne” diyordu. Sonra bıraktım, ama o intihar etti. Haliç köprüsünden atmış kendini ama ben anlamıştım, o gece gezmeye gitmişti, canı sıkındı, gece gelmedi. O gece göğsüme ağırlar girdi, hissetmişim, hissetmişim, dua ettim. “Allahım inşallah telefon gelmez” diye. Korktum, o gece telefon çalmasın istedim ama sabah dokuzda telefon geldi korkarak açtım. İşte, polis aradı. Karakola gelmemi söyledi, bayılıp kalmışım. İntihar etmiş işte atmış kendini köprüden kıymetlim. Mektup vasiyet bırakmış, “Anne bu hayatı bırak, utaniyorum.” demiş yavrum, vasiyet etmiş bana, ah rahmetlim...” diyerek, ağlamaya başladı. İçkileri bir dikişte bitirdi, ağlaması hızlandı. Baktım Fatma abla da ağlıyordu. Sessiz sessiz utanmasam ben de ağlayacaktım, içime ağladım. Bektan bir birahänenin bir köşesinde dram oynuyorduk. Biraz sessiz ağlamalarını söyledim çünkü herkes meraktan bize bakıyordu. Ağlamaları ke-

sildi, içkiler bir ölüm sessizliği içinde boşalıyordu. Kader, “Bu âleme veda ettim abi, ettim ama hayat şartları bırakmadı, rahmetlimin vasiyetini tutamadım... Tutamadım...” diyerek, hıçkırıkları biraz yükseldi. Karşımda acı çekiyor, ağlıyordu. “Devam edecek güçte değilim.” diyerek ayağa kalktı, hayatı delik deşikti, gitti. Fatma abla da peşinden gitti.

Masada yalnız kalınca, son dublemi bir dikişte bitirdim. Ellerim kafamda geriye yaslanarak Kader’in dediklerini düşündüm. İşte ilk intihar girişimlerinde beni aramış bulamamış. Fikir soracakmış, peki beni bulsaydı, sorsaydı ne derdim, diye düşünüyorum da bulamıyordum. Neticede romantik sözler söyleyecektim, teselli için boş boş konuşacaktım. Ama ben romantik olamıyorum. Roman-tizm bana göre sızlanmaya benziyor. Hep gerçek yaşıyor, bütün dipteki insanların, dertlerini yazıyor, yani ben yaşamıyorum, onların anlattıklarını yazıyorum. Kısaca, “Hayatı kopya çekiyorum.” ve yüreğimde hep cehennemlerle geziyorum. Ama bir gün biliyorum “Beni de bu ateş yok edecek.” hem de yapayalnız...

HER GÜN YANINDAN GEÇİP; FARKINDA OLMADIĞIMIZ KADINLAR

Aşkları, Ölümleri ve Tarumar olmuş Hayatları

Birsen: Boşver be abla, intikam alıyorum erkeklerden.

Fatma: Yaşadığımız aşklara ne oldu ?

Semahat: Erzurum Kerhanesinden kovuldum, Lüleburgaz Kerhanesine gidecem...

Tavşan: Boğazıma bıçak dayadı.

Ayşe: Bazen düşünüyorum da; Allahım ne günah işledim.

Nurtaç: Aklına gelen bütün pavyonlarda çalıştım. Neyse...

Aygır Leyla: "Mutlu Son Ne Demek" Abi ?

